

A-L MĂRTURISI PE *Isus* ESTE TOTUL

ALEJANDRO BULLÓN

A-L MĂRTURISI PE *Isus* ESTE TOTUL

© 2018 – Editura Viață și Sănătate
Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2018 Pacific Press Publishing Association
Titlul cărții în original: *Sharing Jesus Is Everything*

Traducător: Anca Serebrian
Redactor: Gianina Floricel
Corector: Lavinia Goran
Tehnoredactor: Irina Toncu

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate
prin rețeaua sa națională de librării
www.viataसानatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
Fax: 021 323 00 40
E-mail: comenzi@viataसानatate.ro
Site: www.viataसानatate.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BULLÓN, ALEJANDRO

A-L mărturisi pe Isus este totul / Alejandro Bullón.
Pantelimon : Viață și Sănătate, 2018
ISBN 978-606-911-479-7

CUPRINS

PREFAȚĂ	7
1. CE ÎMPĂRĂȚIE CLĂDIM?	9
2. VISUL LUI DUMNEZEU	18
3. MOTIVUL DIN SPATELE MISIUNII	27
4. EVANGHELIA S-A FĂCUT TRUP	34
5. CUM A VRUT ISUS SĂ EVANGHELIZEZE LUMEA?	43
6. PRIETENIE CU UN SCOP	54
7. DE CE SĂ ÎI CONDUCI PE OAMENI LA ISUS?	66
8. CARE ESTE SCOPUL BISERICII?	79
9. METODELE OMENEȘTI SAU PLANUL MAESTRULUI?	90
10. O PROVOCARE PENTRU PASTORI	95
11. CARE ESTE LOCUL EVANGHELIZĂRII PUBLICE?	104
12. DOI CÂTE DOI ȘI ÎN GRUPE MICI	109
13. CARE ESTE ROLUL PUBLICAȚIILOR?	114

PREFAȚĂ

„Ce anume m-a determinat să scriu această carte? Pericolul cu care ne confruntăm, și anume acela de a înțelege greșit ce este Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta a fost tragedia ucenicilor și ar putea fi și a noastră.”
Așa scrie autorul acestei cărți.

Întrebarea cu privire la ce înseamnă Împărăția lui Dumnezeu constituie esența acestei lucrări. Este o întrebare presantă pentru poporul lui Dumnezeu care trăiește în timpul sfârșitului istoriei pământului. Această întrebare, precum și răspunsurile pe care pastorul Alejandro Bullón le oferă curg asemenea unui râu prin fiecare capitol.

Împărăția lui Dumnezeu pe pământ are instituții care necesită statistici, bugete, grafice și contabilitate, dar ea înseamnă cu mult mai mult decât toate acestea. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să începem să gândim că Împărăția divină este legată în mod direct de creșterea numărului de membri și că pentru aceasta, pentru a extinde calitatea de membru și a-i crește valoarea netă, trebuie să le cerem unor strategii inteligenți să vină cu planuri și mai inovatoare. Dar Împărăția nu este construită prin metode pământești sau prin cunoștințele oamenilor de afaceri talentați. Nu are nimic de-a face cu jocurile puterii umane. Orice director executiv poate face ca structura să crească, și aceasta fără să fie nevoie de intervenția Duhului Sfânt.

Dar consolidarea acestui tip de creștere nu este provocarea pe care Dumnezeu a dat-o bisericii. În schimb, El dorește ca biserica să faciliteze creșterea spirituală în viața fiecărui creștin. Tuturor celor care

L-au primit pe Hristos în inimile lor, Domnul le oferă binecuvântarea colaborării în marea însărcinare de a pregăti o biserică slăvită care să reflecte slava lui Dumnezeu. Aceasta este misiunea pe care El a încredințat-o celor credincioși, și cea mai mare dorință a Sa este să devenim conlucrători cu El în îndeplinirea acesteia.

Dacă slava lui Dumnezeu este caracterul Lui, așa cum declară Ellen G. White, pentru a reflecta acea slavă noi trebuie să iubim – pentru că Dumnezeu este dragoste. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe toți aceia pentru care El Și-a dat viața. Și dacă ne iubim semenii, îi vom conduce la picioarele Învățătorului, așa cum a procedat Andrei cu fratele său, Petru.

În această carte, pastorul Alejandro Bullón ne învață cât de ușor este să-L mărturisim pe Isus. El ne provoacă să găsim bucurie și o satisfacție personală profundă prin mărturisire. Când veți termina de citit această carte, veți înțelege frumusețea mărturisirii lui Isus. A-L mărturisi pe El reprezintă esența evanghelizării și acest lucru consolidează biserica pe care o dorește Dumnezeu, care este glorificată aici, pe pământ, în așteptarea întâlnirii cu El la a doua Sa venire. Dumnezeu dorește pentru fiecare dintre noi un asemenea destin.

Editorii

CAPITOLUL 1

CE ÎMPĂRĂȚIE CLĂDIM?

Din obișnuință, picioarele mele urmează cărarea, în timp ce gândurile îmi vin de-a valma în minte. Nefiind atent la seara minunată, abia dacă observ strălucirea lunii pline. Din gândurile mele amestecate, vreau să exprim atât de multe lucruri; tânjesc să trec dincolo de înțelegerea mea omenească, limitată, asupra lucrurilor spirituale și de împietrirea propriei inimi. Ritmul pașilor mei îmi aduce aminte de drumurile lui Isus și de ucenicii Săi care nu înțelegeau. Mă cuprinde rușinea. Nu mă deosebesc deloc de ucenici! Două mii de ani mai târziu, nu sunt cu nimic mai înțelept decât cei doisprezece.

Încercările repetate ale lui Isus de a le comunica ucenicilor Săi adevărurile spirituale au eșuat. Ei dădeau din cap cum că înțelegeau ce li se transmitea. El folosea un vocabular familiar, dar cumva, în mod repetat, ei ratau adevărata semnificație a celor spuse. Era ca și cum Isus transmitea pe o frecvență, în timp ce ucenicii erau conectați la o altă frecvență. Maestrul vorbea despre lucruri spirituale, dar ascultătorii săi ajungeau la diferite concluzii legate de viața zilnică și de preocupările materiale, împiedicați fiind de învățăturile omenești sau de propriile așteptări.

Gândiți-vă la acea întâlnire din mijlocul nopții dintre Nicodim și Învățătorul. Isus a adus în discuție nașterea din nou. Mântuitorul a vorbit deschis; El S-a lansat direct într-o discuție despre renașterea spirituală – despre convertire. Fiecare om are nevoie de experiența convertirii, pentru a trăi o viață creștină, dar pe Nicodim l-au frământat mult cuvintele lui Isus. Fără să vrea, el a exclamat: „Cum se poate naște un om dacă este bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” (Ioan 3:4). Nicodim avea o educație înaltă, era un lider spiritual în poporul ales al lui Dumnezeu; cu toate acestea, el a ratat complet semnificația spirituală a ceea ce încerca Isus să-i spună.

După un timp, Învățătorul S-a așezat lângă fântâna unui sat, unde a început o discuție despre apa vieții cu o femeie samariteană, foarte surprinsă. Isus i-a spus despre harul uimitor care poate să stingă setea spirituală din sufletele uscate, dar nici ea nu a reușit să înțeleagă sensul spiritual, ci I-a răspuns: „Doamne, n-ai cu ce să scoți apă și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?” (Ioan 4:11). El vorbea despre înviorarea Cerului, iar ea se gândea la apa din fântână. Cât de tragic!

În Evanghelia după Marcu, la capitolul 8, întâlnim o altă întâmplare care ilustrează dificultatea pe care o au oamenii în a înțelege lucrurile spirituale: „Ucenicii uitaseră să ia pâini; cu ei în corabie n-aveau decât o pâine. Isus le dădea în grijă și le zicea: «Luați seamă, să vă păziți bine de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod!» Ucenicii se gândeau și ziceau între ei: «Fiindcă n-avem pâini»” (Marcu 8:14-16). Răspunsul ucenicilor este aproape amuzant. Punctul lor de vedere era din nou limitat la uman și la material.

Isus a venit în această lume pentru a-Și stabili Împărăția spirituală; nu a promovat nici măcar o singură dată ideea de împărăție pământească. Ioan I-a anunțat venirea pentru a-Și întemeia o Împărăție spirituală: „În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustiul Iudeei. El zicea: «Pocățiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape»” (Matei 3:1,2). Așa cum a fost prezis, Isus, de asemenea, a

vorbit despre natura spirituală a Împărăției Sale – de 126 de ori în cele patru evanghelii. Niciuna dintre aceste referințe nu include nici cel mai mic motiv pentru ca ucenicii să creadă că El se referă la o împărăție pământească. Mesajul său era clar prin ilustrarea Împărăției Sale spirituale în termeni precum sarea, lumina, drojdia și sămânța de muștar.

Dar ucenicii păreau incapabili să-și schimbe ideile preconcepute cum că Mesia urma să fie un om de război care să învingă legiunile romane și să refacă Israelul ca națiune independentă. Atunci când își imaginau Împărăția cerească, ucenicii o făceau potrivit cu așteptările lor omenești. În dorința lor după o împărăție pământească, ei treceau cu vederea mențiunea „cerească”, atunci când Isus vorbea despre Împărăția cerească. Ce ironie ca ucenicii să vorbească despre „împărăția cerurilor” în timp ce se luptau pentru o poziție de putere în noua împărăție.

De-a lungul celor trei ani de slujire cât a fost pe pământ, Isus a încercat în repetate rânduri să-i învețe pe ucenici despre natura spirituală a Împărăției Sale. Din nefericire, până la sfârșit ei s-au înșelat singuri. Din cauza aceasta, răstignirea lui Isus i-a dezamăgit, i-a făcut să se simtă învinși și abandonăți.

Duminică seara, după răstignire, doi ucenici mergeau spre casă, spre Emaus, cu speranțele pulberate. La un moment dat, unul dintre ei, Cleopa, i-a spus Străinului care li Se alăturase pe drum: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?» «Ce?» le-a zis El. Și ei I-au răspuns: «Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai-marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit? Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel» (Luca 24:18-21).

De ce erau cuvintele lui Cleopa atât de sumbre? „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel”, se plângea el. Ucenicii descurajați nu au reușit să înțeleagă semnificația Împărăției pe care Isus

venise să o întemeieze. Nu conștientizau că trădarea și suferințele pe care Isus de bunăvoie le-a îndurat și moartea Sa pe cruce erau necesare pentru a permite răscumpărarea promisă. Ei doar au tras concluzia că Isus i-a dezamăgit. Este greu să-ți imaginezi pe cineva că pică un examen într-un mod mai rușinos decât acești studenți ai Învățătorului.

Slavă Domnului, Isus nu-i părăsește niciodată pe aceia care greșesc. El este Dumnezeuul celei de-a doua șanse, întotdeauna gata să întoarcă pagina și să scrie pe curat. Chiar în acea duminică seara, El li S-a arătat ucenicilor care tremurau de frică în spatele ușilor închise, la gândul că și ei aveau să se confrunte cu trădarea și cu suferința! Pe neașteptate, Isus a apărut în mijlocul lor, liniștindu-le temerile, alungându-le tristețea și lansându-le provocarea de a începe să clădească Împărăția Sa.

Ce împărăție ar fi putut ei să clădească acum, dacă în timpul celor trei ani petrecuți cu Învățătorul lor învățaseră atât de puțin? În mila Sa, Isus le-a dat ucenicilor o a doua șansă, un curs intensiv de recuperare; El a rămas cu ei încă patruzeci de zile pentru a le clarifica natura spirituală a Împărăției Sale. Luca descrie aceste patruzeci de zile: „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori, timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 1:3).

Împărăția lui Dumnezeu fusese tema centrală a lucrării de slujire a lui Isus din ultimii trei ani. Dar cei doisprezece învățaseră atât de puțin. După înviere, așteptând să Se întoarcă în ceruri, Isus a rămas cu cei unsprezece pentru încă patruzeci de zile și a accentuat aceeași temă – Împărăția lui Dumnezeu. Dar El avea și instrucțiuni suplimentare pentru ucenici: să nu părăsească Ierusalimul. Trebuiau să aștepte chiar acolo pentru a primi Duhul Sfânt făgăduit. De ce să le fi dat această poruncă? Pentru că Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție spirituală și poate fi clădită numai sub călăuzirea directă a Duhului Sfânt.

Pentru a compara cele două împărății (împărăția pământească la care speraseră ucenicii și Împărăția spirituală pe care El o promova), Isus a folosit exemplul celor două botezuri pentru a-i ajuta pe urmașii Săi să înțeleagă diferența. Să luăm în considerare botezul practicat de

Ioan, scufundarea în apă – un act vizibil. În ocaziile de botez de astăzi, familia și prietenii se adună ca martori, făcând fotografii și sărbătorind evenimentul. Numele candidaților sunt înregistrate în registrul bisericii; sunt înmânate certificate de botez. Dar Isus a arătat către un alt tip de botez, cel cu Duhul Sfânt. Diferit de botezul cu apă, botezul cu Duhul Sfânt este complet invizibil. Nicio fotografie nu-l poate surprinde, pentru că Împărăția lui Dumnezeu lucrează din interior și crește asemenea seminței de muștar, sării sau drojdiei. Numele celor care primesc acest botez nu sunt înregistrate de către vreun secretar al bisericii în registru. Ele pot fi înregistrate numai în cărțile din ceruri.

Era ultima zi a lui Isus pe pământ. Ultimul mesaj fusese dat; Răscumpărătorul tânjea după reasigurarea că ei au înțeles, în sfârșit, natura spirituală a Împărăției Sale. Apoi, unul dintre ei a ridicat mâna și a pus o întrebare: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” (Faptele apostolilor 1:6). Ce dureros!

Imaginați-vă dezamăgirea pe care a simțit-o Isus. Era acolo, gata să Se înalțe la cer, iar ucenicii Lui iubiți nu-și înțeleseseră misiunea. În ultimele Sale cuvinte pe care le menționează Evanghelia, El le spune cum să construiască Împărăția spirituală, o biserică slăvită, fără pată sau zbârcitură, mireasa pe care El speră să o întâlnească atunci când va reveni. „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului” (Faptele apostolilor 1:8). Pentru a clădi Împărăția lui Dumnezeu, fiecare ucenic trebuia să devină un martor. Fără mărturia personală a fiecărui creștin, Împărăția lui Dumnezeu nu ar exista niciodată.

Mai mult de douăzeci de secole au trecut de la acea zi și fiecare trebuie să-și pună aceste întrebări: Înțeleg eu natura spirituală a Împărăției lui Dumnezeu? Contribui și eu la construirea Împărăției Sale sau urmez planuri omenești? Să etichetez ceea ce eu clădesc ca fiind „Împărăție a lui Dumnezeu” este suficient? În timp ce eu cred că mă ocup de construirea Împărăției lui Dumnezeu, este posibil să

promovez, de fapt, doar o împărăție omenească, una pe care îmi place să o numesc „Împărăția lui Dumnezeu”?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, este necesar să înțelegem mai întâi natura Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta nu este alcătuită din lucruri materiale, ci din ființe umane; ele reprezintă materialul de bază, dacă ne putem referi astfel la viețile omenești. Este vorba despre oameni pregătiți să-L întâlnească pe Rege, când acesta va reveni: bărbați și femei care reflectă caracterul lui Isus, oameni frumoși care, atunci când merg pe stradă, luminează lumea cu slava Domnului. Ellen G. White îi descrie pe acești oameni:

Ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În viața lor și în caracterul lor, ei trebuie să descopere ce a făcut Dumnezeu pentru ei. (*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 415–416)¹

Marele scop al Împărăției lui Dumnezeu este de a răscumpăra oamenii. În ciuda faptului că este o Împărăție spirituală, mare parte din lucrarea ei are loc aici, pe pământ, și de aceea are nevoie de o structură vizibilă. Acesta este motivul pentru care, în timp ce continuăm să locuim pe acest pământ, Împărăția lui Dumnezeu are nevoie de biserici, de capele, de edituri, de spitale, de bani și de registre contabile. Structura este parte a Împărăției spirituale a lui Dumnezeu; nu poate fi separată de aceasta, atâta timp cât noi suntem peregrini pe această planetă.

Pericolul constă în a confunda Împărăția cu structura, în a încerca să măsurăm creșterea Împărăției lui Dumnezeu concentrându-ne pe extinderea structurii. Permiteți-mi să pun o întrebare directă: Este posibil să obținem creștere structurală fără ca simultan să realizăm o creștere a Împărăției lui Dumnezeu?

Doresc să vă împărtășesc un eveniment care ilustrează acest aspect. În 1988 eram ocupați cu pregătirea celei mai mari campanii evan-

¹ Toate citatele din scrierile lui Ellen G. White au menționat paginația din original.

ghelistică din istoria bisericii din Brazilia. Erau așteptați douăzeci de mii de oameni în fiecare seară, la Stadionul Ibirapuera din San Paulo, un stadion acoperit. Această viziune ambițioasă depindea de participarea activă a multor lucrători minunați – oameni care au sacrificat ore de lucru și care au donat bani. Doi oameni de afaceri au vrut să se implice într-o imensă campanie publicitară, folosind o varietate de mijloace de comunicare. Astfel, ne-am întâlnit cu un grup de profesioniști ai unei firme de publicitate. Unul dintre ei ne-a întrebat: „Ce fel de public doriți să abordați? Noi putem umple stadionul cu genul de oameni pe care îi preferați: tineri, femei, bătrâni, oameni cu handicap – orice doriți.”

Prima mea impresie a fost că omul acesta era pur și simplu arogant, dar, pe măsură ce a continuat, am început să înțeleg ce impact puternic poate avea publicitatea. Practic, lumea urmează ceea ce publicitatea dictează. Consumatorii aleg rareori altceva decât ceea ce li se pune în față – mașini, haine, mâncăruri gata preparate, produse de înfrumusețare și așa mai departe. Prezentatorul a afirmat cu mândrie, de exemplu, că Coca-Cola a devenit ceva de ordinul unei religii noi datorită marketingului. „Cine crezi că a adus Coca-Cola la ceea ce este astăzi în Brazilia? Îți spun eu, noi am făcut-o!”

În acel moment, unul dintre colegii mei i-a adresat o întrebare: „Și, dacă am dori să montăm un panou publicitar care să promoveze biserica noastră, va crește considerabil numărul noilor membri?”

„Fără îndoială”, a răspuns omul. „Doar că vă vor trebui cam zece ani să construiți biserici, săli, stadioane și tot felul de astfel de spații. Pentru că, până la urmă, cu infrastructura actuală, unde i-ați putea primi pe toți oamenii care s-ar alătura bisericii dumneavoastră ca rezultat al serviciilor noastre profesioniste?”

Sincer, rămăsesem perplex. Acel om nu exagera. Publicitatea poate vinde aproape orice, chiar și o filozofie de viață. Atunci de ce avem nevoie de Duhul Sfânt? Să conduci mulțimi de oameni în biserică nu ar trebui să fie atât de greu; să strângi mai mulți bani și să ridici mai multe școli, case de editură și biserici nu ar fi imposibil, dacă ar fi lăsat pe mâinile oamenilor pricepuți.

Dacă ar fi să angajăm un director executiv de succes, precum aceia care au reușit să conducă la creșterea explozivă a unor companii precum Google, Apple, Honda și Microsoft, nu ar fi posibil să se întâmple la fel și cu biserica noastră, să ne extindem în mod fabulos baza de „consumatori”? Atunci nu ar mai fi nevoie de Duhul Sfânt, ci doar de oameni de afaceri iscusiți. Cu astfel de genii manageriale, după vreo trei ani registrele ar arăta rezultate uimitoare, cu grafice abrupte ilustrând creșterea în ce privește numărul de membri, finanțele și dezvoltarea în întreaga lume. Avera bisericii în proprietăți imobiliare ar crește. Însă întrebarea finală este: Ar reflecta toate acestea slava lui Dumnezeu și caracterului lui Isus Hristos?

Punând în aplicare doar tehnici administrative și de conducere, este posibil ca structura bisericii să crească fără să crească și Împărăția lui Dumnezeu. În același timp, este imposibil să extinzi Împărăția lui Dumnezeu fără o anumită creștere structurală.

Motivul pentru care scriu această carte este acela de a aborda pericolul cu care ne confruntăm: acela de a nu înțelege ce constituie cu adevărat Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta a fost tragedia printre ucenicii lui Isus și s-ar putea dovedi a fi și marele nostru eșec. Astăzi, Împărăția lui Dumnezeu este echipată cu instituții, membri, statistici, bugete și contabili, dar Împărăția înseamnă mai mult decât atât. Dacă noi, creștinii, nu creștem spiritual, dacă biserica nu-l conduce pe fiecare nou-convertit la o viață de continuă comuniune cu Dumnezeu, dacă încetăm să ne rugăm, să studiem Biblia și să îi conducem pe alții la picioarele lui Isus, atunci nu participăm la Împărăția lui Dumnezeu.

Ar fi dezastruos să ajungem să credem că extinderea Împărăției lui Dumnezeu este pur și simplu un joc de numere. Dacă entuziasmul nostru de dezvoltare se concentrează pe strategii de creștere a numărului de membri și a veniturilor, înseamnă că nu am înțeles scopul Împărăției. Aproape orice mare director executiv poate crește structura. Dacă asta este tot ce ne dorim, nu este nevoie de Duhul Sfânt. Provocarea bisericii este să ajute fiecare membru să crească spiritual, iar lucrul

acesta va conduce și la creșterea numărului membrilor și a suportului financiar.

Este seară acum, când termin de scris acest capitol, într-un hotel din Atlanta. În dreapta mea este o fereastră prin care pot zări mașini îndreptându-se spre destinația lor. Mă gândesc la șoferii din spatele volanului și sunt mâhnit pentru durerea lor – durerea unei vieți fără Hristos. Apoi, aud din nou apelul lui Isus: „Mergeți și chemați-i pe oameni să devină parte a Împărăției Mele. Nu-i faceți pur și simplu membri ai bisericii. Ajutați-i să devină bărbați și femei cu adevărat consacrați. Pentru acest scop, vă promit darul Duhului Meu.”

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. De ce i-a învățat Isus pe ucenicii Săi folosind parabole?
2. De ce, în repetate rânduri, ucenicii nu au reușit să înțeleagă învățăturile Domnului?
3. Înțelegem noi Cuvântului Domnului astăzi?
4. Cât de greu este să aduci o persoană la Isus?

CAPITOLUL 2

VISUL LUI DUMNEZEU

Deja s-a întunecat afară – este noapte. Mă simt îndemnat să mă așez la biroul din camera mea de hotel. Îmi deschid computerul. „Dragă Doamne”, mă rog, „cuprinde-mă în brațele Tale, deschide porțile cerului și fă să strălucească gândurile Tale în mintea mea!” Degetele mele plutesc ușor peste tastatură, iar gândurile despre durerea și suferințele umane mă copleșesc.

* * * * *

Lumea gema, prinsă în întunericul păcatului. Tot universul locuit plângea pentru fiecare bărbat și pentru fiecare femeie condamnați la moarte eternă. Dar Domnul Isus a avut un vis – visul răscumpărării lor: El avea să îi salveze pe copiii Săi din nelegiuire, să restaureze în ei chipul Tatălui ceresc și să-i înfățișeze înaintea Lui ca „o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta”, la a doua Sa venire (Efeseni 5:27).

Însă fiecare vis vine cu un preț. Isus a plătit un preț extrem de mare pentru visul Său; L-a costat propria viață. Pavel afirmă că „Hristos [...] a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea” (versetul 25). El S-a dat pe Sine ca sacrificiu și a murit. „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Isaia 53:7).

În Biblie întâlnim visul măreț al lui Dumnezeu descris din nou și din nou. Închideți ochii și imaginați-vă slava sugerată de următorul verset: „Cine este aceea care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” (Cântarea cântărilor 6:10).

Acesta este visul lui Dumnezeu! Un popor pregătit, o biserică slăvită, fără pată, frumoasă ca luna, curată ca soarele, care reflectă caracterul lui Dumnezeu. Această biserică este compusă din ființe umane capabile să audă vocea melodioasă a Tatălui, care spune: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta și împărați, în strălucirea razelor tale” (Isaia 60:1-3).

Este o biserică slăvită, curată și fără pată, ca o mireasă îmbrăcată în cel mai pur alb, care își așteaptă mirele. Imaginați-vă o biserică autentică, sinceră, neavând nimic artificial sau politic, „slujind nu numai când este sub ochii lor, ca și cum ar vrea să placă oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu, slujind cu bucurie, ca Domnului, și nu oamenilor” (Efeseni 6:6,7). Acesta este biserica deosebită care împlinește visul lui Dumnezeu! Aceștia sunt supușii Împărăției Tatălui.

Se apropie cu repeziciune, și nu va întârzia, ziua când Isus va apărea pe norii cerului, venind pentru a Se întâlni cu biserica visurilor Sale. În acea zi, întrebarea pe care El ne-o va adresa nu va fi cu privire la cifre – câți oameni am condus la botez, câte comunități am organizat sau câte biserici am zidit. Nu mă înțelegeți greșit; toate acestea își au locul lor, în timp ce credincioșii lui Dumnezeu merg înainte în această lume. Dar, cu siguranță, întrebarea la care El dorește răspuns are prea puțin de-a face cu statisticile și are totul de-a face cu visul care L-a condus la cruce. *Unde este biserica slăvită pe care ți-am cerut să o pregătești pentru întâlnirea noastră?*

Mă tem că în acea zi scuzele pe care le aduc acum vor suna jalnic încercând să justifice eșecul meu de a-I împlini așteptările; ce scuze

lamentabile aş putea să-I ofer lui Isus? „Îmi pare rău, eram atât de ocupat să organizez campanii de evanghelizare, că nu am mai avut deloc timp să mă ocup de pregătirea bisericii Tale glorioase!” „Îmi pare rău, aveam un număr-țintă pentru botez și obiectivul acesta nu mi-a lăsat timp pentru a ajuta biserica Ta să se pregătească.”

Domnul Isus mi-a cerut să ajut la pregătirea unei biserici glorioase, care să reflecte slava lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare dorință a Sa; ea este, totodată, misiunea pe care mi-a încredințat-o. Cum pot aduce la îndeplinire acest vis divin? Cum pot ajuta biserica să reflecte caracterului lui Dumnezeu?

În primul rând, trebuie să înțeleg ce înseamnă „slava lui Dumnezeu”. Ce este slava lui Dumnezeu? Ellen G. White ne ajută să răspundem la această întrebare:

Rugați-vă împreună cu Moise: „Arată-mi slava Ta!” Ce este aceasta slavă? – caracterul lui Dumnezeu. (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 499)

Dumnezeu așteaptă ca biserica Sa să reflecte caracterul Său. Dar păcatul a desfigurat reflexia Sa în viețile noastre. Isus a venit în această lume cu scopul de a reproduce în ființele umane caracterul Tatălui ceresc. A lăsat totul în urmă, a părăsit cerul și a venit în această lume plină de nenorocire și de durere ca să plătească prețul restaurării noastre. Pentru acest motiv,

Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi. (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 69)

Domnul Isus așteaptă cu nerăbdare ca biserica să reflecte caracterul Său, înainte ca El să vină să-Și primească poporul.

Să trecem în revistă o afirmație similară care a fost prezentată în capitolul precedent:

Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, sunt o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În viața lor și în caracterul lor, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei. (*Ibidem*, pp. 415–416)

Ce provocare extraordinară! Ultimul mesaj pe care trebuie să-l dăm lumii nu este unul teoretic. Nu înseamnă doar predarea unor convingeri doctrinare, ci are de-a face cu manifestarea slavei lui Dumnezeu.

Noi trebuie să proclamăm bunătatea lui Dumnezeu și să le arătăm oamenilor cu claritate adevăratul Său caracter. Să reflectăm slava Sa. Am făcut noi această lucrare în trecut? Le-am descoperit noi altora caracterul Domnului prin învățătura și prin exemplul nostru? (*Credința și faptele*, p. 61)

În ce măsură am înțeles acest lucru? Cât de serios mă preocupă să construiesc biserica visului lui Dumnezeu? Ce înseamnă să pregătesc o biserică slăvită, care să reflecte caracterului lui Dumnezeu? Cum clădește cineva biserica Sa?

Atunci când studiem capitolul 6 din Epistola către efeseni, descoperim uneltele pe care ni le pune Dumnezeu la dispoziție pentru a construi o astfel de biserică. Apostolul Pavel ni le prezintă metaforic drept piese de armură:

De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu *adevărul*, îmbrăcați cu platoșa *neprihănirii*, având picioarele încălțate cu *râvna Evangheliei păcii*. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul *credinței*, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful *mântuirii* și sabia Duhului, care este *Cuvântul lui Dumnezeu*. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de *rugăciuni* și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința,

și rugăciune pentru toți sfinții” (Efeseni 6:13-18; subliniere adăugată).

O biserică îmbrăcată cu armura divină se va putea împotrivi „în ziua cea rea”, iar după ce va fi biruit totul, va rămâne în picioare, reflectând cu tărie slava lui Dumnezeu. *Aceea* va fi o biserică ce poartă aprobarea Cerului, după cum declară apostolul! Amintiți-vă, așadar, că uneltele necesare pentru a reflecta slava lui Dumnezeu sunt adevărul, neprihănirea, râvna Evangheliei păcii, credința, mântuirea, Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea.

Trebuie să analizăm armura mai îndeaproape. Hai să împărțim elementele ei în două grupe. În prima grupă vom pune adevărul, neprihănirea, credința și mântuirea. Dumnezeu așază aceste patru instrumente divine în mâinile omenești, însă participarea umană este limitată la a le accepta sau respinge.

A doua grupă, de trei, include rugăciunea, studierea zilnică a Bibliei și râvna Evangheliei păcii. Acestea sunt, de asemenea, daruri divine, dar ele sunt valabile numai dacă persoana le pune în practică. Participarea creștinului în folosirea acestor trei elemente ale armurii este mult mai activă. Cu alte cuvinte, niciunul dintre noi nu poate adăuga sau scădea ceva din adevăr, din neprihănire, din credință sau din mântuire; tot ce putem face este fie să le acceptăm, fie să le respingem. Ele sunt întotdeauna disponibile, independent de controlul uman. Dar în ceea ce privește râvna Evangheliei păcii, studierea zilnică a Bibliei și rugăciunea, implicarea noastră este indispensabilă. Noi suntem cei care trebuie să ne rugăm zilnic și să studiem Biblia. Dumnezeu nu va face aceste lucruri în locul nostru.

Cu toții știm ce înseamnă rugăciunea și studiul biblic, dar ce înseamnă „râvna Evangheliei păcii”? Isaia ne explică:

Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea, picioarele celui ce zice Sionului: „Dumnezeul tău împărățește!” (Isaia 52:7).

Râvna Evangheliei păcii înseamnă să-i aducem pe oameni la Hristos. Putem numi aceasta mărturisire. Este o componentă indispensabilă în procesul de creștere spirituală personală. Iar creșterea spirituală are ca obiectiv fundamental pregătirea noastră de a reflecta caracterul lui Isus Hristos.

Mulți creștini reușesc să se roage și să studieze Biblia zi după zi. Dificultatea pentru majoritatea este de a-i conduce pe oameni la picioarele lui Isus. Credincioși sinceri, bine intenționați, fără îndoială, încercă iar și iar, dar de cele mai multe ori sfârșesc frustrați atunci când încercă să-i conducă pe alții la Isus. După câteva eșecuri, ei ajung la concluzia că pur și simplu nu au darul mărturisirii. Totuși, din punctul de vedere al Divinității, a te ruga, a studia Biblia și a-i conduce pe alții la Isus nu sunt daruri. Sunt uneltele-cheie pentru creșterea spirituală. Utilizarea acestor unelte determină creșterea noastră în harul lui Dumnezeu.

Pentru ca aceste unelte să atingă rezultatele dorite de Dumnezeu, ele trebuie să lucreze împreună. Am putea ilustra acest concept comparându-l cu utilizarea dinamitei. Dinamita este alcătuită din trei elemente: pulbere, un detonator și o siguranță. Dacă vreunul dintre aceste trei elemente lipsește, nu va avea loc nicio explozie. Pe de altă parte, dacă cele trei elemente sunt combinate corect, cadrul este pregătit pentru o explozie de o putere impresionantă. Același lucru se întâmplă și în viața spirituală. Rugăciunea și studiul biblic fără mărturisire constituie o formulă incompletă. O asemenea combinație, fără cel de-al treilea element, poate conduce la fanatism sau misticism. Ellen G. White avertizează că...

... noi suntem în timpul așteptării. Dar această perioadă nu trebuie cheltuită într-o închinare abstractă. Așteptând, veghind și lucrând în mod vigilent, toate acestea trebuie să fie combinate. (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 85)

Concret, la ce face referire mesagerul Domnului prin „închinare abstractă”? După mine, face clar referire la rugăciune și studiu biblic

lipsite de lucrarea de a-i conduce pe alții la picioarele lui Isus. Un lucru este sigur, dacă vei face ca mărturisirea personală să fie o parte activă a vieții tale de închinare, vei experimenta curând un nou și extraordinar nivel de creștere spirituală în ce privește reflectarea slavei lui Dumnezeu.

Numai pe măsură ce ne dăruim pe noi înșine lui Dumnezeu pentru binele omenirii, ni Se dăruiește și El nouă. (*Cugetări de pe Muntele Feriștilor*, p. 81)

Bert era un prezbiter respectat, întotdeauna credincios îndatoririlor sale: era un tată dedicat și un soț extraordinar. Toată lumea îl iubea la biserică; membrii îl admirau și doreau să fie ca el. Totuși nimeni nu știa despre golul adânc pe care îl simțea Bert în inima lui. Petrecea nopți întregi zvârcolindu-se și frământându-se în pat, neavând niciun indiciu cu privire la cauza insomniei sale. Trăia o viață morală exemplară, așa cum ar trebui să trăiască orice creștin. La suprafață nu exista niciun motiv evident pentru neliniștea sa, totuși era foarte nefericit. Atunci s-a hotărât să-mi scrie o scrisoare. Mi-a scris în ea despre toate lucrurile bune pe care încerca să le facă pentru Dumnezeu. Apoi m-a întrebat dacă la aceasta se rezumă viața de creștin sau dacă nu cumva îi lipsea ceva.

În timp ce citeam scrisoarea lui Bert, am început să observ că el vorbea despre toate lucrurile, mai puțin despre persoanele pe care le-a condus la picioarele lui Isus. Dintr-odată, mi-a fost clar motivul pentru care Bert era nesigur cu privire la experiența sa creștină. Era credincios în ce privea rugăciunea și studiul zilnic, dar în ultimele luni își pierduse entuziasmul pentru devoțiunea personală. Firește, acest lucru l-a îngrijorat. Se simțea ca un prefăcut, știind cum alții îl admirau. Studiul lecției Școlii de Sabat devenise un maraton de vineri seara; la urma urmelor, trebuia să fie instructor la grupă a doua zi dimineața.

M-am hotărât să-i răspund lui Bert și să subliniez nevoia creștinului de a căuta pe cineva și de a-l conduce la Isus. Bert nu mi-a răspuns

la scrisoare, așa că am dedus că nu mi-a urmat sfatul. Dar ceva mai târziu, în timp ce participam la o convenție a bisericii, m-a căutat și mi-a reamintit de răspunsul dat la scrisoarea sa. Apoi, plin de emoție, Bert a exprimat aceste sentimente: „Frate pastor, scrisoarea dumneavoastră a fost plină de cuvinte înțelepte. Astăzi sunt o persoană diferită, plină de fericire autentică. Am adus două persoane la Hristos în ultimul an; acum simt din nou acea dragoste dintâi pe care o pierdusem.”

Acesta este un adevăr atât de simplu de învățat și, cu toate acestea, dintr-un anumit motiv, cel mai greu de pus în practică. Nimeni nu poate crește în ce privește creștinismul personal – este imposibil să se bucure de emoția unei vieți victorioase – fără să includă în viața sa devoțională și experiența aducerii altora la Hristos.

Vă simțiți frustrat în acest moment pentru că de multe ori ați încercat să faceți acest lucru și ați dat greș? Dați-mi voie să vă spun că nu aveți de ce să vă temeți. Mărturisirea personală poate fi fascinantă. Nu trebuie să fie ceva complicat; este mai ușor decât v-ați imaginat. Pentru început, vreau să vă liniștesc cu privire la câteva temeri specifice – nu trebuie să oferiți studii biblice, să ciocăniți la ușa unor străini sau să țineți întâlniri de evanghelizare.

Grozav! Dar apoi vă întrebați: *Atunci cum îi voi conduce pe oameni la Hristos?* Prietene, asta este ce îți propune această carte să facă: să te învețe să-L mărturisești pe Isus. Ziua în care vei învăța „cum să faci” te va pune pe drumul câștigării de suflete într-un an. Câștigarea de suflete te va face să simți nevoia rugăciunii continue și a studierii Bibliei zilnic și, pe măsură ce vei face asta, vei descoperi că participi la visul lui Dumnezeu. Experiența ta spirituală va înflori și vei deveni parte a bisericii slăvite, fără pată și fără zbârcitură, pe care Hristos vine să o ia la El. Nu ți-ar plăcea să trăiești o astfel de experiență?

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE:

1. Care este visul lui Dumnezeu cu privire la noi?
2. Cum este clădită Împărăția Sa?
3. În ce măsură mă preocupă construirea bisericii visului lui Dumnezeu?
4. Ce înseamnă să pregătești o biserică slăvită, care să reflecte caracterul lui Isus?
5. Cum îi pot inspira pe alți membri ai bisericii să devină entuziasmați în ce privește construirea bisericii visului lui Dumnezeu?

CAPITOLUL 3

MOTIVUL DIN SPATELE MISIUNII

Este duminică noaptea. Durerea și teama atârnă greu peste grup. Ucenicii se confruntă cu una dintre cele mai întunecate și mai descurajatoare nopți avute vreodată. Învățătorul nu mai este cu ei; cu două zile în urmă, a fost ținut pe o cruce și lăsat să moară ca un criminal de rând. Nu a cerut dreptate – nici măcar nu a protestat în fața abuzului. Cum de Și-a lăsat Împărăția atât de dezarmată? Acum, El este mort în mormânt, lăsându-i pe urmașii Săi complet singuri. Și totuși ei nu pot să și-L scoată din minte. Apoi, ceva mișcă perdelele, deși obloanele ferestrei sunt închise. Fețele sunt palide; inimile bat puternic.

Apostolul Ioan descrie incidentul: „În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” (Ioan 20:19).

Când te gândești la acest pasaj, cât de reconfortant este să realizezi că Isus Se apropie întotdeauna în cele mai întunecate nopți din viața noastră! Chiar când nu avem nicio idee încotro să mergem sau ce să facem, în momentul în care aproape am ajuns la capătul funiei, El este acolo, gata să readucă pacea în inimile noastre tremurânde.

Isus a apărut în fața ucenicilor Săi în acea noapte de duminică mohorâtă cu scopul de a rezolva o problemă serioasă care, dacă nu

era abordată, i-ar fi distrus. Erau abătuți și îngrijorați. Frica te poate paraliza. Îți răpește bucuria, te usucă și îți stoarce dorința de a mai trăi. O persoană temătoare este incapabilă să învingă, să găsească împlinire sau să crească. Isus Și-a dat seama că acei oameni aveau nevoie să fie întăriți. Apoi, în mod miraculos, a apărut în mijlocul lor și cu aceste cuvinte le-a liniștit temerile: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Ce modalitate ciudată de a înfrunta frica! Potrivit lui Ioan, Învățătorul le-a dat ucenicilor o misiune pentru a-i elibera din strânsoarea fricii. Dacă îi putea ține ocupați, nu mai aveau timp să se concentreze asupra propriilor temeri. Pe măsură ce își dezvoltau curajul, urmau biruințele. El știa că, foarte curând, acești oameni puteau să devină martorii de neoprit ai dragostei Sale.

Sunt mulți creștini astăzi care, în ciuda faptului că-L cunosc pe Isus, sunt dominați de frică. Se tem de persecuție, se tem de trecutul lor, de prezent, de moarte, de a nu fi mântuiți, de a nu face voia lui Dumnezeu și multe altele. Biserica slăvită, așteptătoare a revenirii lui Hristos, nu ar trebui să fie definită de teamă și de tremur. Tratatamentul prescris de Isus pentru cei care fac parte din poporul Său este să devină pe deplin implicați în împlinirea Marii Trimiteri. Aceia care sunt dedicați lucrării de a-L mărturisi pe Isus nu au timp să se lase conduși de teamă sau neliniște.

Haideți să vedem ce spune Matei cu privire la scopul care a stat la baza Marii Trimiteri. „Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, pe muntele unde le poruncise Isus să meargă. Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...»” (Matei 28:16-19).

Potrivit lui Matei, umbra care îi învăluia pe ucenici la momentul învierii lui Isus era îndoiala. „Unii s-au îndoit”, spune Scriptura răspicat. O viață plină de îndoială nu poate fi fericită. Un creștinism slăbit de îndoială nu este sănătos. Biserica visului lui Dumnezeu a învățat virtutea încrederii și pe cea a certitudinii. O viață plină de îndoială se

află pe calea autodistrugerii. Creștinismul ar trebui să ne conducă să experimentăm încredere și certitudine. Cel puțin acestea ar trebui să fie mai proeminente decât îndoiala.

Ce a făcut Isus ca să-i ajute pe ucenicii Săi să învingă îndoiala? Nu le-a dat multe explicații; El pur și simplu le-a dat misiunea. I-a adunat și le-a spus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile!” În concepția lui Isus, cel mai bun leac pentru îndoială, și chiar pentru erezie și disidență, este un angajament sincer față de misiune. Viața unei persoane care și-a luat angajamentul să-i conducă pe alții la Isus are puțin loc pentru îndoială.

Și Marcu, în evanghelia sa, menționează Marea Trimitere. „În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședea la masă, și i-a muștrătat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviați. Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură»” (Marcu 16:14,15).

După părerea lui Marcu, principala problemă care îi afecta pe ucenici era „necredința și împietrirea inimii”. Era greu pentru ei să creadă. Inimile lor erau reci și insensibile. Care este remediul pentru această problemă, potrivit cu Evanghelia după Marcu? Încă o dată vedem cum, pur și simplu, totul se reduce la încredințarea unei misiuni de către Isus. Nimic nu funcționează mai bine pentru o persoană afectată de necredință decât implicarea personală în misiune.

Când eram un tânăr pastor, un membru al bisericii a venit la mine, într-o zi, și mi-a spus sceptic: „Frate pastor, cred că inventați acele convertiri despre care povestiți în predicile dumneavoastră. Nu am întâlnit pe nimeni cu asemenea povești de viață dramatice.”

„Și câți oameni ați condus la Isus până acum?” l-am întrebat eu ca răspuns.

Omul a privit în jos rușinat, dar a devenit interesat când l-am invitat să mă însoțească în acea după-amiază la un penitenciar unde conduceam niște întâlniri printre oamenii care erau închiși pentru infracțiunile pe care le săvârșiseră. Curând a devenit atât de entuziasmat de participarea la aceste întâlniri, încât, în câteva luni, era

gata să preia întâlnirile de la penitenciar. De fiecare dată când venea să-mi povestească lucruri noi și extraordinare din lucrarea lui de la închisoare, îi zâmbeam și îl ironizam în glumă: „Ei, frate, ești sigur de acele lucruri? Mie îmi sună mai mult a minciună sfruntată!”

Râdea. Problema lui era rezolvată. Nu se mai îndoia. În viața unui om care este implicat din toată inima în misiune nu există loc pentru necredință și împietrirea inimii.

În cele din urmă, aș vrea să ne uităm la ce are Luca de spus cu privire la motivul din spatele Marii Trimiteri. „Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă?» [...] Și le-a zis: «Așa este scris și așa trebuia să pătimizească Hristos și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim»” (Luca 24:37,38,46,47).

Potrivit cu relatarea lui Luca, problema ucenicilor cu acea ocazie era groaza, spaima. Circumstanțele erau înfricoșătoare și ucenicii se pare că aveau puține rezerve de încredere în făgăduințele lui Dumnezeu. Erau copleșiți de teamă. Și, din nou, Isus, pentru a-i ajuta să-și depășească temerile, le-a încredințat o misiune.

După ce am participat la un seminar despre evanghelizare, în timpul căruia am vorbit despre importanța implicării active a fiecărui creștin, un coleg pastor cu care împărtășeam aceleași idei mi-a relatat următoarea întâmplare: O membră a bisericii cerea continuu ajutorul pastorului. Ea trăia cu impresia că vecina ei ciudată folosea artele întunericii pentru a-l seduce pe bărbatul ei. Femeia trăia într-o frământare permanentă cu privire la ce vrajă nouă va mai arunca vecina ei. Dar aceasta nu era singura ei teamă. Orice eveniment neînsemnat o scotea din fire; era cu nervii la pământ. Oricând un tunet bubuia, această soră punea mâna pe telefon, suna pastorul și cu lacrimi îl implora să se roage pentru ea chiar și prin telefon.

Colegul meu mi-a spus: „Nu mai puteam să-i încurajez acelei surori de credință dependența de mine, așa că, într-o zi, am făcut o

înțelegere cu ea. «Draga mea soră, voi continua să mă rog pentru tine ori de câte ori dorești, la orice oră din zi sau din noapte, însă numai cu o condiție. Îți voi da numele și adresa unei persoane pe care doresc să o vizitezi. Îi poți oferi studii biblice.» Mi-a acceptat propunerea. Nu după multă vreme au încetat și apelurile ei îngrijorătoare.»

Această soră a devenit atât de entuziastă de misiunea de a conduce o altă persoană la picioarele lui Isus, încât viața ei nu mai avea loc pentru temeri. Problema ei se rezolvase.

Da, prieteni, când Domnul Isus le-a încredințat credincioșilor misiunea de a aduce oameni în Împărăția Sa, nu a făcut-o pentru că nu ar fi putut evangheliza de unul singur întreaga lume. Până la urmă, Dumnezeu este Dumnezeu! Pentru El, nimic nu este imposibil. Observați ce spune Ellen G. White:

„Dumnezeu ar fi putut aduce la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru.” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 142)

Da, cu siguranță ar fi putut! Atunci de ce nu evanghelizează lumea singur? Nu pentru că nu vrea sau nu poate. Câteodată auzim oameni spunând că noi trebuie să predicăm Evanghelia pentru a termina lucrarea – dacă nu o facem, Isus nu Se va întoarce. Acest lucru pur și simplu nu este adevărat. Când în calendarul lui Dumnezeu vor veni ziua și ora ca Hristos să vină pe norii cerului, poți fi sigur că Tatăl Îl va trimite. A doua venire nu depinde de lucrarea noastră. A predica Evanghelia întregii lumi, într-o singură clipă, nu reprezintă nicio problemă pentru Dumnezeu. El poate face singur lucrarea sau prin intermediul slujirii îngerilor. Ellen G. White ne spune că...

... Dumnezeu ar fi putut vesti adevărul Său prin îngeri fără de păcat, dar nu acesta este planul Său. (*Faptele apostolilor*, p. 330)

Desigur că îngerii ar fi binevoitori să încheie lucrarea, dar ei nu au nevoie de beneficiile care reies dintr-o astfel de lucrare. Noi, ființele

umane, suntem cele care avem nevoie de binecuvântările ce vin prin participare. Poți să vezi cu claritate acest lucru în următorul pasaj:

Îngerul trimis la Filip ar fi putut face singur lucrarea pentru etiopian, dar nu acesta este modul lui Dumnezeu de a lucra. (*Faptele apostolilor*, p. 109)

Dacă îngerul avea mesajul în mâinile sale, de ce a pierdut timp căutându-l pe Filip? Îngerul l-ar fi putut localiza pe etiopian și i-ar fi putut preda studiul biblic. Dar nu așa s-a întâmplat, pentru că îngerul nu avea nevoie de creștere în experiența sa spirituală. Misiunea le-a fost încredințată oamenilor pentru ca ei să poată crește în relația lor cu Hristos. Dumnezeu are alte mijloace prin care Evanghelia poate fi predicată. Dar dacă dorim să fim parte din biserica aceea care reflectă slava lui Dumnezeu și care este pregătită să-L întâlnească pe Isus în măreția Sa, atunci trebuie să luăm parte la misiune:

Numai când ne dăruim pe noi înșine lui Dumnezeu pentru binele omenirii și El ni Se dăruiește nouă. (*Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 81)

Misiunea este instrumentul divin care face posibilă creșterea spirituală a creștinilor. Aceasta nu este o sarcină care trebuie îndeplinită doar de un grup mic de voluntari. Misiunea este pentru fiecare individ în parte, unul câte unul, pentru că fiecare copil al lui Dumnezeu are nevoie să crească.

Aceia care sunt conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că însărcinarea Mântuitorului este dată tuturor celor care cred în Numele Său. (*Faptele apostolilor*, p. 110)

Ce declarație dramatică! Nouă, liderilor, ni se cere să înțelegem că această creștere a bisericii nu vizează angajarea de lucrători biblici și de evangheliști profesioniști, pentru ca aceștia să aducă în biserică un număr mare de candidați la botez, cu scopul a mări listele cu membri.

Campaniile de evanghelizare, eforturile lucrătorilor biblici și botezarea de noi credincioși sunt toate bune și corecte. Cât de minunat este când acele lucrări sunt îndeplinite prin eforturile individuale ale fiecărui creștin. Dacă asemenea activități nu fac decât să încurajeze o creștere statistică, în timp ce îi lasă pe membrii bisericii cu brațele încrucișate, uitându-se de pe margine, atunci biserica a eșuat. Este unul dintre cele mai rele lucruri care se pot întâmpla în viața unei biserici.

Capitolul următor ne va arăta o modalitate simplă, pentru credincioșii creștini, de a-i conduce pe oameni la Hristos.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Care este scopul principal al Marii Trimiteri?
2. Sunt rugăciunea, studiul biblic și Marea Trimitere la același nivel?
3. Este pastorul în cele din urmă responsabil să ducă la îndeplinire a Marea Trimitere?
4. Cum mă simt când sunt lăsat pe margine în timp ce se desfășoară activități de câștigare de suflete?
5. Dacă nu știu să prezint studii biblice, cum altfel pot să iau parte la Marea Trimitere?

CAPITOLUL 4

EVANGHELIA S-A FĂCUT TRUP

„Frate pastor, te rog, ajută-mă. Sunt membru al bisericii de douăzeci de ani, dar încă nu am condus nici măcar un suflet la Hristos. Mă tem că voi fi pierdut!” Pledoaria acestui frate scoate la iveală preocuparea tăcută a multor creștini care doresc să participe la Marea Trimitere și care totuși se tem să facă acest lucru. Scopul acestui capitol este de a demonstra că a-L mărturisi pe Isus vine natural pentru acela care, în viața sa, L-a întâlnit pe Domnul.

Primul lucru de înțeles cu privire la conducerea oamenilor la Hristos este că aceasta trebuie să fie făcută în armonie cu concepția divină despre evanghelizare. Ce a făcut Dumnezeu pentru ca mântuirea să fie accesibilă ființelor umane? Cum a făcut El ca mesajul Evangheliei să ajungă la oameni? Ce pași inițiali a pus în practică, în procesul de răspândire a Evangheliei?

Haideți să ne ocupăm de aceste întrebări. Apostolul Ioan spune: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

Dumnezeul Tatăl se afla în ceruri împreună cu Fiul Său. Domnul Isus Hristos, în afară de a fi Fiul, era și Cuvântul, Mesajul, Evanghelia și chiar Izvorul mântuirii. Nimic din toate acestea nu ar fi putut exista

fără Isus. În inima mare a Tatălui exista o dorință profundă de a-i oferi lumii Evanghelia mântuirii; El tânjea să-i mântuiască pe copiii Săi și să împartă cu ei vestea bună a mântuirii. Aceasta este evanghelizare. Așadar, cum a realizat acest lucru? Cheia se află în Ioan 1:14: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

În acest verset, observăm unde a început procesul de evanghelizare: „Cuvântul S-a făcut trup.” Cu alte cuvinte, El S-a îmbrăcat cu natura omenească. Luând o formă umană și născându-Se în această lume ca un bebeluș, El a crescut și a locuit printre oameni, modalitatea de relaționare cu ei fiind descrisă de cuvintele „plin de har și de adevăr”. De la începutul existenței Sale, Isus a văzut durerea, lupta și dificultățile cu care oamenii se confruntau. A cugetat la efectele păcatului și era plin de compasiune pentru ei, până în punctul de a renunța la propria viață pentru a-i salva.

În timp ce Isus Își împlinea misiunea călătorind prin Palestina, se petreceau lucruri extraordinare. Mii de oameni își întorceau atenția spre El și începeau să vadă slava lui Dumnezeu. Expresia „slava lui Dumnezeu” este cheia pentru a înțelege evanghelizarea dintr-o perspectivă divină. Lumea din timpul lui Isus era evanghelizată pentru că Evanghelia s-a făcut trup și a locuit printre oameni, reflectând slava Tatălui. A evangheliza, potrivit cu Evanghelia după Ioan, înseamnă a-i permite Evangheliei să meargă dincolo de teorie și să fie descoperită în trup, prin viața și relațiile tale personale. Pentru tine și pentru mine este mult mai ușor să credem în ceea ce vedem decât în ceea ce ni se spune. În mod similar, dacă vrem ca oamenii să creadă în Isus cu adevărat, ei au nevoie să vadă slava lui Dumnezeu.

Să evanghelizezi înseamnă să le arăți oamenilor slava lui Dumnezeu. Această slavă este caracterul Său. În modul acesta, Dumnezeu, în persoana Fiului, a evanghelizat lumea. „Cel care M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:29) – stăruia Isus. El era întruparea

Evangeliei; El era Lumina care luminează în această lume întunecată. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4).

În timpul în care a interacționat cu oamenii, Isus a declarat: „Cât sunt în lume, sunt lumina lumii” (Ioan 9:5). Apoi, chiar înainte să fie înălțat pe crucea de pe Calvar, El a afirmat: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru” (Ioan 12:35). De ce a pretins Isus că este Lumina lumii? Pentru că în El Evangelia a fost manifestată într-o persoană umană și în viața Sa El a reflectat slava lui Dumnezeu.

Dar apoi Isus a murit, a înviat și S-a întors în ceruri, la Tatăl. El a lăsat acest mesaj pentru fiecare dintre noi: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă” (Matei 5:8). Apostolul Pavel a subliniat acest lucru: „Acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii” (Efeseni 5:8). Pavel este categoric atunci când declară: „Voi sunteți... copii ai luminii.” Despre ce lumină vorbește el? A lui Isus – Cel care a spus: „Eu sunt Lumina lumii.” Și dacă suntem copii ai Luminii, aceasta înseamnă că și noi suntem transformați în lumină și că reflectăm slava Tatălui, întocmai cum a făcut-o Isus, Domnul nostru. Din acest motiv, în capitolul 5 al Epistolei către efeseni, Pavel descrie biserica din visul lui Dumnezeu ca fiind „slăvită... fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (versetul 27). Accentul este pus încă o dată pe expresia „slăvită”. Acei creștini în viața cărora Evangelia s-a întrupat fac parte din biserica slăvită, deoarece ei reflectă caracterul lui Isus.

Să vorbim acum despre ideea de lumină. Cât timp Isus S-a aflat pe pământ, El era Lumina lumii. Acesta este și rolul nostru. Care este scopul luminii? Să lumineze. Și cum își îndeplinește scopul? Nu ține nicio campanie-maraton de strălucire, ci pur și simplu face ceea ce Dumnezeu i-a poruncit să facă. Nu este nevoie decât de o sursă bună de lumină pentru a împrăști umbrele; de obicei, apăsând întrerupătorul luminezi fiecare colț al camerei. Evangelizare înseamnă să luminăm această lume păcătoasă cu lumina Evangeliei. Singurul lucru de care avem nevoie pentru a răspândi Evangelia este ca ea să devină realitate

în viețile noastre, transformându-ne în surse de lumină. La aceasta Se referea Isus când a spus: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate rămâne ascunsă” (Matei 5:14).

Este imposibil pentru lumină să nu lumineze. Dacă fiecare creștin este o lanternă aprinsă, dacă Evanghelia se întrupează în viețile noastre, dacă toți ajungem să reflectăm slava lui Dumnezeu, va fi practic imposibil ca lumea să nu fie influențată. Repet: primul lucru necesar este să internalizăm Evanghelia adânc în ființa noastră. Dacă dăm din cap că suntem de acord, dar rămânem la aceleași vechi strategii și tactici care țintesc doar la creșterea numărului de membri, atunci nu am învățat nimic – și cu siguranță vom eșua.

Domnul Isus a repetat acest concept de evanghelizare folosind multe comparații diferite. Într-o ocazie, El a spus: „Voi sunteți sarea pământului” (Matei 5:13). Cum este sarea folositoare? Aducă savoare mâncării. Și cum se întâmplă acest lucru? Sarea nu ține întâlniri de evanghelizare. Pur și simplu se amestecă bine cu ingredientele și le îmbunătățește gustul. Noi suntem sarea pământului. Trebuie să adăugăm condimentul perfect în creuzetul omenirii. Reflectând slava lui Dumnezeu, putem realiza transformări pozitive chiar și în structura societății. Așa cum aluatul pătrunde în plămădeală (vezi Matei 13:33), noi trebuie să ne manifestăm evlavia în localitatea în care trăim. Așa cum pământul acceptă sămânța (vezi Matei 13:31), noi trebuie să încolțim și să binecuvântăm ogorul cu o recoltă bogată în neprihănire. Noi suntem sămânța de calitate a lui Dumnezeu.

Mai mult ca sigur ați observat că niciunul dintre aceste elemente folosite pentru a simboliza biserica lui Dumnezeu nu-și atinge obiectivul prin campanii impresionante. Atâta timp cât membrii nu reușesc să-și îndeplinească rolul de lumini, sare, aluat sau sămânță, organizația religioasă se va zbate fără rost, inventând „metode” care sfârșesc doar ca înlocuitori fără valoare ai adevăratei lucrări de evanghelizare pe care Hristos le-a desemnat-o urmașilor Săi. Noi, liderii, avem responsabilitatea de a păstra clar în minte adevăratul plan al lui Dumnezeu pentru biserica Sa.

Planul divin este ca poporul Său – aceia în a căror viață Evanghelia s-a făcut trup – să circule prin lume, „plin[i] de har și de adevăr”. Și ce înseamnă aceste cuvinte biblice? Cuvântul din limba greacă pentru „adevăr” este *aleteia*, care înseamnă pur și simplu „fereastră deschisă”, sau „cea care nu este închisă”, „transparentă”. Pentru a trăi adevărul în mod transparent, creștinii trebuie să reflecte caracterul lui Isus. Ellen G. White spune:

Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru, dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 142)

Regele David descrie clar un asemenea popor:

Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă (Psalmii 15:1,2).

Aici, cuvântul „adevăr” în originalul ebraic este *emeth*, care înseamnă „sigur”, „puternic” sau „consecvent”. Pentru ca orice creștin să persevereze în adevăr cu fermitate, cu putere și cu consecvență,

în biserică trebuie să se facă o lucrare bine organizată, pentru ca membrii ei să înțeleagă cum să dea și altora lumina și astfel să-și întărească propria credință și să-și sporească cunoștințele. Atunci când le dau și altora din ceea ce au primit de la Dumnezeu, ei vor fi întăriți în credință. O biserică activă este o biserică vie. (*Mărturii*, vol. 6, p. 435)

Citind până aici în această carte, probabil ați observat că această lucrare de a-i conduce pe oameni la Hristos este atât cauză, cât și efect. Dai mărturie pentru că reflecti slava lui Dumnezeu, dar, în același timp,

reflecti slava lui Dumnezeu pentru că dai mărturie. Cele două aspecte sunt inseparabile și se susțin reciproc. Te maturizezi în ce privește experiența creștină deoarece dai mărturie și dai mărturie deoarece caracterul lui Isus strălucește în viața ta.

Apar dificultăți atunci când legătura dintre cele două caracteristici conexe este ruptă. Mulți par să spere la creștere spirituală în viața lor, dar își doresc această creștere fără să-L mărturisească pe Isus. Alții vor să-L comercializeze pe Isus întregii lumi, prin tehnici de marketing omenești, uitând că, în modelul divin, adevărata mărturisire izvorăște din a reflecta personal slava lui Dumnezeu și caracterul Său. A-L mărturisi pe Isus din interiorul nostru – aceasta conferă putere evanghelizării rânduite de Cer.

Lumina care îi atrage și îi ajută pe alții să se decidă pentru Hristos reprezintă descoperirea incontestabilă a caracterului lui Isus care strălucește prin creștinii echilibrați, maturi. Atunci când acești oameni sunt în public, Isus poate fi văzut în ei. Când stau de vorbă cu vecinii lor, cu prietenii și cu cei dragi care încă nu au acceptat Evanghelia, Isus strălucește prin ei. „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl”, a spus Isus (Ioan 14:9). Și acela care a văzut un astfel de creștin îl va înțelege pe Isus. „Dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine, așa cum spune Pavel” (Galateni 2:20).

Această idee este descrisă în două dintre parabolele lui Isus consemnate în Evanghelia după Matei. În parabola semănătorului, sămânța reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu (Matei 13:19). Dar în următoarea parabolă pe care Învățătorul o prezintă – cea despre neghină – sămânța nu mai reprezintă Cuvântul, ci îi simbolizează pe copiii Împărăției lui Dumnezeu care primesc Cuvântul (versetul 38). Cuvântul a devenit trup în fiii Împărăției și acum aceștia devin sămânță.

Ellen G. White explică metoda lui Isus de evanghelizare când a fost pe pământ:

Adesea, locuitorii unei cetăți în care a lucrat Domnul Hristos doreau ca El să rămână împreună cu ei și să continue să lucreze

pentru ei. Însă El le spunea că trebuie să meargă și în alte cetăți care nu au auzit adevărurile pe care El le avea de prezentat. După ce a dat oamenilor dintr-un anumit loc adevărul, El îi lăsa pe ei să clădească mai departe pe ceea ce El le-a dat, în timp ce El se ducea în alt loc. Metodele Sale de lucru trebuie urmate astăzi de cei cărora le-a lăsat lucrarea Sa. (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 396)

Isus semăna sămânța în inimile ascultătorilor Săi și apoi căuta ca, la rândul lor, ei să devină sămânța Evangheliei. În acest mod se stabilea factorul de înmulțire. Nu trebuie să ne neliniștim la gândul că trebuie să câștigăm oameni la Hristos. Nu este atât de dificil pe cât ne-am putea imagina. Ceea ce trebuie să facem este să fim noi înșine în viața transformată cu care te îmbracă Isus. Să ne continuăm toate activitățile zilnice, dar cu scopul îmbogățit de a împărtăși cu alții vestea bună care a adus pace inimii noastre. Nu trebuie să punem deoparte un timp suplimentar din și așa prea încărcata noastră agendă pentru a face „lucrare misionară”. În esență, nu trebuie să facem altceva decât să strălucim cu lumina lui Isus în timp ce interacționăm cu prietenii și cu rudele noastre, cu vecinii și cu colegii de muncă. Pur și simplu să fim noi înșine. Asta-i tot.

„Dar, frate pastor”, veți întreba, „crezi că a urma un astfel de plan va atrage oamenii la Isus? Când ar trebui să le predăm studii biblice?”

Să nu sărim peste etape. Totul își are timpul și locul său, așa cum spunea înțeleptul. Pentru moment, fiecare să înceapă să trăiască frumoasa experiență personală cu Mântuitorul iubit, nimic mai mult. Să lăsăm ca istoria să curgă natural și ușor.

În decursul slujirii mele, am văzut cum Duhul Sfânt a lucrat asupra multor inimi. Îmi aduc aminte de un om beat care a venit într-o seară la un serviciu divin. De mulți ani era sclavul patimii sale; își bătea soția, își maltrata copiii și își risipea tot salariul pe alcool. Dar în seara aceea, în timp ce mergea clătinându-se pe stradă, a observat că ușa bisericii era deschisă și că luminile erau aprinse. Era gata să se prăbușească și ce loc ar fi fost mai bun decât o banchetă din biserică? Cumva, chiar

prin ceața beției, Duhul lui Dumnezeu a putut să strecoare în mintea lui cuvinte din predica mea. Spre surprinderea tuturor, când am făcut apelul de final pentru ca oamenii să vină în față, a venit și omul cel beat, ținându-se de bănci în timp ce înainta pe culoar, alăturându-li-se celorlalți. Diaconul a crezut că decizia acestui om era lipsită de valoare. „Dar, frate pastor, cu siguranță nu ar trebui să completăm un cartonaș de decizie pentru acest om. Este atât de beat, încât nici nu știe unde se află și ce anume se petrece cu el.” În ciuda aparențelor, Duhul lui Dumnezeu l-a atins cu adevărat pe acest om; și chiar dacă nu realiza pe deplin ce se întâmpla în jurul său, el a crezut că Isus putea face o minune pentru el.

În seara următoare, același om s-a întors la întâlnire, dar acum nu mai era beat. În seara următoare și în cealaltă a continuat să vină. Când seria de întâlniri a ajuns la final, acel om care fusese beat trecuse prin toate lecțiile biblice cu luciditate și își predase inima lui Isus. Viața lui era schimbată pe deplin! În locul unei inimi de piatră, Isus îi dăruise o inimă de carne. Apoi și-a căutat soția și copiii. I-a implorat să-l ierte pentru toată suferința pe care le-o pricinuisese. Când au văzut că se schimbasese cu adevărat, au dorit să știe cum s-a întâmplat un asemenea lucru.

„Ce s-a întâmplat de ești acum atât de schimbat?” l-au întrebat ei.

„Veniți cu mine și vedeți singuri ce s-a întâmplat”, le-a spus el.

Astfel, într-o seară, curând după aceea, el și-a adus soția și copiii la biserică. Au început să participe în mod regulat, iar când a urmat apelul de final, întreaga familie a venit în față. La sfârșitul întâlnirilor, au fost botezați. Astăzi ei sunt o familie fericită. În cele din urmă, unul dintre fii a fost admis la un colegiu adventist, ca să se pregătească pentru pastorație.

Acest bețiv, cu viața distrusă de păcat, a fost transformat atunci când, în amețeala lui, a strigat către Mântuitorul. Duhul Sfânt S-a rugat cu el în acea noapte și Dumnezeu S-a plecat să îl asculte: „Doamne, ia-mi inima, dă-mi una nouă și mai bună, de carne.”

Acest creștin în viața căruia Evanghelia a devenit trup a continuat să-și trăiască restul vieții cu o dragoste statornică pentru Domnul Isus

Hristos, dând mărturie altora despre ce a făcut Isus pentru el. Când Isus îți intră în inimă, să le spui altora despre ce a făcut El pentru tine devine bucuria ta cea mai mare. Primești sămânța, care este Cuvântul, și apoi devii sămânța și ești pregătit să le spui și altora vestea bună a mântuirii.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Cum a evanghelizat Dumnezeu lumea? Gândește-te cum S-a făcut Dumnezeu trup pentru a evangheliza lumea.
2. Cum i-a evanghelizat Isus pe oamenii din timpul Său?
3. Ce înseamnă evanghelizarea în viața ta?
4. Ce relație există între evanghelizare și slava lui Dumnezeu?
5. Ce relație există între slava lui Dumnezeu și ideea pregătirii unui popor pentru venirea lui Isus?

CAPITOLUL 5

CUM A VRUT ISUS SĂ EVANGHELIZEZE LUMEA?

Este o dimineață însorită în regiunea Galileei. Ioan Botezătorul și doi dintre ucenicii lui străbat pe jos cărarea prăfuită de peste deal. Deodată, Ioan Îl vede pe Isus, se oprește din drum și li-L arată tovarășilor săi. Evangheliile relatează ce s-a întâmplat. „A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu!»” (Ioan 1:35,36).

Ioan Îl înalță pe Isus. Și ce urmează? Versetul 37 ne spune: „Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.”

Acțiunea directă pregătește scena pentru ceea ce ne putem aștepta să vedem ori de câte ori Isus este preamărit. Isus Însuși a spus același lucru: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:32).

Când Isus este proslăvit în fața omenirii, puțini pot să-I reziste. Este ceva legat de Învățătorul Galileei care atrage în mod uimitor și apoi topește inimile; adevărata Lui prezență îndepărtează argumentele și obiecțiile. În fața lui Isus, oamenii, bărbați și femei deopotrivă, nu au de ales decât să cadă la picioarele Lui și să-L accepte ca Mântuitor. Așa s-a întâmplat și cu cei doi ucenici ai lui Ioan: L-au urmat pe Isus și au rămas cu El. În acel moment, ei s-au născut în Împărăția lui Dumnezeu.

Să aruncăm o privire la ce spune Ellen G. White despre aceia care sunt născuți în Împărăția lui Dumnezeu:

Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine izvor de viață. Primitorul devine un dătător. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 195)

Un misionar este un om care îndeplinește misiunea de a-i îndruma pe alții la Isus. Odată ce descoperi marea dragoste a vieții tale, nu mai poți rămâne tăcut; trebuie să împărtășești cu alții ce ai descoperit.

A îndeplini misiunea nu înseamnă prozelitism; nu înseamnă să furi oile unei confesiuni religioase pentru a le strânge într-o alta. În niciun caz nu înseamnă să-i determini pe alții să-și schimbe apartenența religioasă. Este vorba despre vieți schimbate. A fi în biserică este o consecință naturală a schimbării pe care ai făcut-o în viață. Oameni care nu aveau nicio idee despre sensul vieții, care se culcau plângând, plini de frământări și de sentimentul zădărniceii, acum intră în contact cu Isus și viața lor este atât de transformată, încât nu pot tăcea. Trebuie să meargă și să le spună tuturor celor pe care îi întâlnesc ce s-a întâmplat în viața lor. Aceasta este o constrângere născută din dragoste, o motivație care izvorăște dintr-o perspectivă de viață complet nouă.

Așa s-a întâmplat cu ucenicii lui Ioan. Biblia ne spune cum a răspuns Andrei. „Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru. El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: «Noi am găsit pe Mesia» (care tâlmăcit înseamnă Hristos)” (Ioan 1:40,41).

Andrei l-a găsit mai întâi pe Petru. Verbul-cheie de aici este „a găsi”. La modul general, pentru a găsi ceva trebuie să cauți mai întâi. (Totuși fiți vigilenți. Duhul Sfânt vă poate conduce la o persoană pe care nu v-ați gândit să o căutați.) Andrei înadins l-a căutat pe Petru. Entuziasmul descoperirii lui Mesia era atât de mare, încât nu putea să-l păstreze doar pentru el, așa că Andrei s-a grăbit să găsească pe

altcineva ca să-l aducă la Isus. Nu avea nevoie să se gândească prea mult cui să-i spună primul – fratelui său, Petru. Erau foarte apropiați, dar și parteneri în afacerea familiei – pescuitul.

Este cu mult mai natural să crezi pe cineva cunoscut decât pe un străin. Noi învățăm să nu avem încredere în aceia pe care nu-i cunoaștem. Toți avem cunoștință de întâmplări cu înșelăciune, violență și încredere înșelată. Aceasta face ca a bate la ușa cuiva necunoscut să fie o adevărată provocare. Foarte puțini oameni sunt dispuși să asculte ce are de spus un străin. Acesta este motivul pentru care este aproape întotdeauna dificil să faci lucrare printre cei pe care nu-i cunoști. Unii continuă să meargă înainte, încercând la propriu să pună piciorul în ușile străinilor. Apoi, când ușile li se trântesc în față, își dau seama că este prea greu să lucreze astfel și caută alte tactici pentru a-i câștiga pe oamenii pe care nu-i cunosc.

Evanghelia ne spune cum a vrut Dumnezeu să evanghelizeze lumea. Dacă doar am fi urmat modelul biblic, s-ar fi ajuns la întreaga lume până acum. Fiecare neam, limbă și popor ar fi putut afla cu mult timp în urmă planul de mântuire, iar Isus ar fi revenit. Noi n-am mai fi călători în această lume plină de suferință și de moarte.

Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost realizat de poporul Său în ce privește transmiterea către lume a soliei de har înainte de data aceasta, Hristos ar fi venit pe pământ, iar sfinții ar fi primit salutul de bun venit în cetatea lui Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 6, p. 450)

Care a fost primul pas al lui Andrei în lucrarea lui de evanghelizare? El nu s-a dus să caute un străin. Nu a bătut la ușile necunoscuților. El și-a căutat fratele cu care lucra zi de zi și i-a spus: „Noi l-am găsit pe Mesia.” Care a fost rezultatul faptului că i-a vorbit despre Isus unei persoane pe care deja o cunoștea? Imediat, Petru a plecat cu Andrei să-L vadă pe Isus.

Misiunea creștinului este de a-L mărturisi pe Isus. Mântuitorul este Cel care atinge inimile și produce convertirea lor. Cu toate acestea,

trebuie să existe un Andrei, conștient de misiunea lui, care cunoaște un Petru, cu care să vorbească și pe care să-l ducă să-L vadă pe Isus. Observați cum explică Ellen G. White planul de evanghelizare al Cerului:

În înțelepciunea Sa, Domnul îi aduce pe aceia care caută adevărul și-i pune în legătură cu semenii de-ai lor care cunosc adevărul. Este planul Cerului ca aceia care au primit lumina să le-o împărtășească celor care se află în întuneric. Omul, trăgându-și destoinicia din marele Izvor al înțelepciunii, este făcut instrumentul, unealta lucrătoare, prin care Evanghelia își exercită puterea ei transformatoare asupra minții și a inimii. (*Faptele apostolilor*, p. 134)

Pasajul biblic continuă relatând ce s-a întâmplat când Andrei l-a dus pe Petru la Isus. „Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit și i-a zis: «Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa» (care tâlmăcit înseamnă *Petru* – o piatră)” (Ioan 1:42).

În acest verset, Domnul descrie trecutul, prezentul și viitorul lui Petru. Îți cunosc rădăcinile, îi spune Isus: „Tu ești fiul lui Iona.” Dar El știe și prezentul: „Tu ești Simon.” Însă cea mai importantă este schimbarea prin care va trece Simon prin harul lui Dumnezeu: „Tu te vei chema Chifa (care tâlmăcit înseamnă o piatră).”

Această întâlnire cu Isus a schimbat viața lui Petru. Fratele lui, Andrei, a plecat de la întâlnire cu o nouă viziune de viață. Emoționat și înviorat, Petru nu a putut să nu le spună și altora despre ceea ce tocmai i se întâmplase. Ce a făcut el după aceea? A alergat afară pe ușă, căutând un străin pentru a-i relata povestea sa uimitoare? Desigur că nu. Oamenii aproape niciodată nu-și doresc să fie deranjați de străini cu lucruri care nu prezintă interes pentru ei. Fiecare are propria viață de înfruntat. Din această cauză, Petru nu s-a dus să caute un străin. Textul nu spune cu cine a împărtășit Petru experiența sa, dar, din versetele următoare, din context înțelegem ce s-a întâmplat mai departe: „A doua zi Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a găsit pe Filip.

Și i-a zis: «Vino după Mine.» Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru” (versetele 43,44).

Ultima propoziție ne oferă un indiciu important. „Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.” De ce crezi că a fost inclusă această informație? Ce crezi că încearcă Ioan să ne dezvăluie în această frază despre nerăbdarea lui Petru de a împărtăși vestea bună?

Betsaida era o localitate mică. În apropiere se afla Capernaum, alt orașel în care fiecare cunoștea pe fiecare. Petru și Filip erau vecini. Deci ce fac oamenii (asemenea lui Petru) atunci când Îl acceptă pe Isus ca Mântuitor?

Unul dintre mijloacele cele mai cu succes în a transmite lumina este efortul particular și personal. În cercul familiei, la gura sobei vecinului, la patul celui bolnav, în liniște puteți citi Scripturile și rosti un cuvânt despre Isus și adevăr. În felul acesta, puteți semăna semințe prețioase, care vor răsări și vor aduce rod. (*Mărturii*, vol. 6, pp. 428–429)

Petru l-a căutat pe vecinul său Filip și i-a spus despre marea sa descoperire. Rezultatul a fost că Filip a devenit un credincios și a acționat, ca răspuns, la fel ca orice alt convertit. Iată cum explică Ellen G. White:

Prima dorință a unei inimi renăscute este să-i aducă și pe alții la Mântuitorul. (*Tragedia veacurilor*, p. 70)

Apoi este rândul lui Filip să alerge cu veștile, căutând un prieten apropiat căruia să i le spună.

„Filip l-a găsit pe Natanael și i-a zis: «Noi L-am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege și Prorociei: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif»” (versetul 45).

Ellen G. White descrie întâlnirea dintre cei doi prieteni:

Filip știa că prietenul lui cercetează profețiile și, în timp ce Natanael se ruga sub un smochin, Filip a descoperit refugiu

său. În locul acesta liniștit, adăpostit de frunziș, ei se rugaseră de multe ori împreună. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 140)

Ați observat cuvântul „prieten” și fraza „se rugaseră de multe ori împreună”? O astfel de relație este esențială, dacă dorim să experimentăm succesul în împlinirea mandatului: prieteni care-și spun unul altuia ce a făcut Isus în viețile lor.

Așa a început Evanghelia să se răspândească; în curând, biserica creștină a început să crească. În același mod, dacă vom răspunde Marii Trimiteri, trebuie să-i învățăm pe toți membrii bisericii să caute fiecare câte o rudă, un prieten apropiat, poate un coleg de muncă, și apoi să le facă cunoștință cu Isus. Ellen G. White vorbește despre această metodă a uceniciei:

Prin acești câțiva ucenici a fost pusă temelia bisericii creștine, prin efort individual. Mai întâi, Ioan îndrumă doi ucenici către Hristos. Apoi, unul dintre aceștia îl găsește pe fratele său și-l aduce la Hristos. Apoi, el îi spune lui Filip să-l urmeze, și acesta merge în căutarea lui Natanael. Este o lecție plină de învățăminte pentru urmașii lui Hristos. Îi învață importanța efortului personal, prin apeluri directe la rude, prieteni și cunoștințe. (*Review and Herald*, 21 ianuarie 1873)

În 1886, mesagerul Domnului a observat acest principiu la lucru în Lausanne, Elveția:

Este foarte greu să exerciți o influență asupra oamenilor. Singura metodă care am constatat că are succes este organizarea de studii biblice, iar interesul începe în felul acesta cu una, două sau trei persoane. Apoi, persoanele acestea îi vizitează pe alții și caută să le stârnească interesul. Astfel, lucrarea înaintează lent, așa cum s-a întâmplat în Lausanne. (*Evanghelizare*, p. 410)

Descrierea lui Ellen G. White: „Apoi, persoanele acestea îi vizitează pe alții și caută să le stârnească interesul” înfățișează mărturisirea

în același fel în care Isus ne-a învățat – un creștin va căuta pe cineva cunoscut și-l va conduce la Isus.

Sunt mulți cei care au nevoie de slujirea unor inimi creștine iubitoare. Mulți dintre cei care au căzut în ruină ar fi putut fi salvați dacă vecinii lor, bărbați și femei de rând, ar fi depus un efort personal pentru ei. Sunt mulți care așteaptă să fie abordați personal. În propria familie, printre vecini, în orașul în care locuim, este o lucrare pe care o avem de făcut ca misionari ai lui Hristos. Dacă suntem creștini, această lucrare va fi plăcerea noastră. În momentul în care cineva se convertește, se naște înăuntrul său dorința de a le face cunoscut și altora ce prieten a găsit în Isus. Adevărul salvator și sfințitor nu poate fi ținut închis în inimă. (*Conflict and Courage*, p. 280)

Dar cum ne vom împlini misiunea într-o lume atât de mare și de diversă, dacă depindem în mare parte de mărturisirea personală? Era acest tip de abordare doar pentru acele timpuri, când nu aveau acces la tehnologia minunată pe care o cunoaștem astăzi? Poate că există o logică aici. Dar mărturisirea personală încă poate fi surprinzător de eficientă, capabilă să ajungă la oameni cu o viteză extraordinară, mult mai repede decât ar presupune mulți. Să luăm în considerare că, în timp ce Andrei îl căuta pe Petru, și Ioan căuta, la rândul său, pe cineva căruia să-i dea vestea bună; apoi Petru a plecat să-i spună lui Filip, în timp ce Ioan și Andrei s-au simțit constrânși să continue să le spună și altor prieteni despre descoperirea lor. Aceasta înseamnă că veștile se răspândeau nu prin adăugare – unul aici, altul dincolo –, ci prin înmulțire, prin niveluri succesive de contacte – dublându-se continuu – 2, 4, 8, 16, 32, 64 – astfel conducând rapid la mari mulțimi de oameni. Vă puteți imagina cât de repede s-ar ajunge la cele 6 miliarde de ființe umane prin această metodă? Atunci când subestimăm posibilitățile, potențialul și eficiența mărturisirii personale, facem o greșeală serioasă.

În bisericile în care prezint seminare despre căștigarea de suflete, le înmânăm participanților un chestionar pentru a afla ce abordare

a fost mai eficientă în convertirea lor. Apoi, după ce rezultatele sunt analizate, putem cu toții aprecia mai mult potențialul mărturisirii personale. Puteți face același lucru în biserica voastră; rezultatele vă vor deschide perspectiva. Exprimate în procente, iată concluziile care arată ce îi motivează pe oameni să vină la Isus:

- Pentru că un străin a venit la ușa ta, ți-a vorbit despre Isus și te-a invitat la biserică – 1%
- Pentru că ai studiat personal sau ți-ai înscris copilul la o școală adventistă de ziua a șaptea – 0,7%
- Pentru că ai ascultat o emisiune radio sau ai urmărit un program TV care prezenta mesajul adventist – 0,3%
- Pentru că, fără a fi contactat de cineva, ai dat peste o carte/revistă adventistă sau peste un fluturaș cu mesaj adventist – 1,9%
- Pentru că ai participat la o evanghelizare în urma unei invitații primite prin intermediul radioului, televiziunii sau al unui material tipărit – 0,6%
- Pentru că te-ai născut în biserică – 29,1%
- Pentru că un vecin, un prieten, o rudă sau cineva de la serviciu sau școală ți-a vorbit despre Isus și te-a invitat la biserică sau măcar ți-a dăruit o publicație care conținea mesajul – 66,4%

Rezultatele sunt similare indiferent de locul unde am efectuat acest studiu. În niciun caz realitatea aceasta nu reduce importanța serviciilor noastre educaționale, de radio, de televiziune sau de publicare. Cu siguranță nu! Rezultatele lucrării de publicare, de exemplu, sunt greu de cuantificat. Este greu să calculezi exact influența publicațiilor în lucrarea de evanghelizare. Informațiile noastre sugerează că toate aceste instrumente merită să sprijine lucrarea personală efectuată de membrii bisericii; aceștia stabilesc legături cu persoane din cercul lor de influență și îi conduc la Isus.

Înainte de a Se înălța la cer, Isus a subliniat în fața ucenicilor Săi importanța mărturisirii personale: „Voi Îmi veți fi martori.” Un martor

este o persoană care declară ce a observat sau verificat personal. Acesta a fost cazul primilor creștini. Apostolul Ioan declară astfel: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții... ce am văzut și am auzit aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1:1-3).

Fiecare creștin ar trebui să fie un martor al dragostei lui Hristos. Fiecare creștin poate începe un lanț al mărturisirii care poate crește exponențial. Fiecare creștin poate fi o lumină strălucitoare manifestând slava lui Dumnezeu oriunde merge. Hristos Însuși ne-a dat exemplu despre cum trebuie să lucrăm. Citind Matei capitoul 4, putem învăța metodele pe care Isus, Prințul vieții, le-a folosit:

A părăsit Nazaretul și a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ținutul lui Zabulon și Neftali, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor, norodul acesta, care zăcea în întuneric, *a văzut o mare lumină*; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții *a răsărit lumina* (Matei 4:13-16, subliniere adăugată).

„A răsărit lumina.” Care lumină? Slava lui Dumnezeu era reflectată în viețile ucenicilor și aceștia, la rândul lor, Îl mărturiseau pe Isus printre cei pe care îi cunoșteau.

Să proclamăm bunătatea lui Dumnezeu și să le arătăm oamenilor cu claritate adevăratul Său caracter. Să reflectăm slava Sa. Am făcut noi această lucrare în trecut? Le-am descoperit noi altora caracterul Domnului prin învățătura și exemplul nostru? (*Credința și faptele*, p. 61)

Lumea ar fi fost deja evanghelizată dacă am fi urmat planul inițial al lui Isus și dacă am fi pus la inimă urgența implicării fiecărui membru din biserică prin a merge la prietenii, rudele sau vecinii săi. Dar, din nefericire, planul divin a devenit, prea adesea, doar unul din multele planuri existente. Acest mod de a considera planul divin ca unul dintre

multe altele exista încă din secolul al XIX-lea, așa cum aflăm din această declarație a lui Ellen G. White:

Fiecare suflet pe care Hristos l-a răscumpărat este chemat să lucreze în numele Său pentru mântuirea celor pierduți. Această lucrare fusese neglijată în Israel. Nu este ea oare neglijată și astăzi de către cei care pretind că sunt urmași ai Domnului Hristos? (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 191)

Gândiți-vă la acel verb – a neglija. Nu înseamnă „a respinge”, ci mai degrabă a considera ceva ca fiind de mică importanță, a considera că vine de la sine, a presupune că totul este bine „așa cum este”. În timp ce cu nepăsare neglijează cea mai de succes metodă, unii dintre noi par a fi foarte preocupați să găsească noi modalități prin care misiunea poate fi îndeplinită – un plan revoluționar care să necesite timp puțin, bani puțini și un efort minim, dar care să crească rândurile credincioșilor într-un ritm fenomenal.

Această carte nu promovează o astfel de metodă. În schimb, vorbește despre pregătirea unui popor pentru venirea lui Hristos, despre întărirea unei biserici slăvite, fără pată sau zbârcitură, despre un popor care Îl va mărturisi pe Isus cu orice ocazie.

Misiunea nu ne-a fost încredințată ca să ajungem la lume prin intermediul unui număr mic de grupe de voluntari sau de echipe de pastori și de lucrători biblici, în timp ce majoritatea membrilor bisericii stau pe margine. Dacă scopul evanghelizării era doar de a îndeplini lucrarea prin orice mijloace, Dumnezeu Însuși ar fi intervenit și ar fi dus-o la bun sfârșit, probabil trimițând îngeri pentru a urgenta lucrurile. Ar fi putut la fel de simplu să Se folosească de niște măgărițe vorbitoare sau de niște pietre care să strige vestea bună de-a lungul șoselelor aglomerate.

Dumnezeu ar fi putut să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru, dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la

lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor. (*Hristos, Lumina lumii/ Viața lui Iisus*, p. 142)

Marea provocare care ne stă în față este să ajutăm biserica să reflecte caracterul lui Isus Hristos. Și pentru a realiza acest deziderat:

Cel mai mare ajutor care le poate fi dat membrilor noștri este să-i învățăm să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El. (*Mărturii*, vol. 7, p. 19)

Ce trebuie să facă Isus pentru ca eu, ca pastor sau ca membru, să mă trezesc la această realitate? Dacă, din nu știu ce motiv, eu neglijez porunca directă a lui Dumnezeu și mă preocup cu lucrări folositoare, dar nu cu lucrarea pe care în mod specific a avut-o El în vedere pentru a pregăti biserica să-L întâlnească pe Isus la revenirea Sa, ce scuză voi oferi atunci?

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. *Evangelizare* înseamnă „creșterea numărului de membri”?
2. Care este cea mai bună metodă pentru creștere? Ce metodă am învățat de la Isus pentru a duce mai departe misiunea de răspândire a Evangheliei?
3. Companiile seculare au metode foarte eficiente de marketing. Putem folosi și noi aceste metode? Explică.
4. Cum a evangelizat Andrei lumea lui?
5. Există persoane printre prietenii sau rudele noastre pe care ne-ar plăcea să le conducem la Isus?

CAPITOLUL 6

PRIETENIE CU UN SCOP

Joao Apolinario a condus câțiva oameni la Isus în timpul vieții sale. Joao se odihnește acum în speranța binecuvântată a revenirii lui Isus, dar o coroană cerească îl așteaptă în dimineața învierii. Într-o ocazie, am fost invitat la prânz acasă la el, împreună cu câțiva dintre aceia pe care i-a condus la picioarele lui Isus. Grupul era alcătuit din oameni de afaceri, considerați de succes într-o lume seculară, nepăsători față de lucrurile spirituale. Totuși păreau să aibă o experiență minunată în Hristos și faceau parte din biserica slăvită a lui Dumnezeu. Joao Apolinario servise ca instrument al lui Dumnezeu în a le ajuta pe aceste persoane să înțeleagă Evanghelia. Joao își făcuse nimic mai mult decât datoria de creștin.

* * * * *

„Ce este creștinismul?” întrebă Ellen G. White. Și apoi ea oferă acest răspuns:

Creștinismul este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru convertirea păcătosului. Isus îi va chema să dea socoteală pe toți cei care nu se află sub stăpânirea Sa, care nu demonstrează în viața lor influența crucii de pe Calvar. Hristos ar trebui să fie preamărit de către aceia pe care i-a răscumpărat murind pe

cruce de o moarte rușinoasă. Acela care a simțit puterea harului lui Hristos are ce să le spună altora. (*Lift Him Up*, p. 230)

Problema este că mulți creștini sinceri consideră că a-i aduce pe oameni la Isus înseamnă doar a oferi studii biblice, a bate la ușile străinilor sau a susține întâlniri de evanghelizare. Pentru că nu se simt calificați să facă aceste lucruri, ei se descurajează, trăiesc mereu cu sentimentul de vinovăție și sunt nefericiți. Acest capitol caută să demonstreze că a-L mărturisi pe Hristos este o aventură fascinantă, plină de bucurie și de experiențe de neuitat.

Dacă vreți să conduceți suflete la Isus, trebuie mai întâi să înțelegeți că lucrarea convertirii se face prin puterea divină, și nu prin cea umană. Noi suntem un simplu instrument în slujba lui Hristos. El este Acela care atinge inimile; Duhul Sfânt este Cel care convinge de păcat. Așadar, dacă vreți să aveți succes în această chemare, trebuie să vă rugați.

Alegeți persoana pe care doriți să o conduceți la Isus și apoi începeți să vă rugați pentru ea. Faceți acest lucru în fiecare zi și nu obosiți în acest angajament. Două rezultate se vor evidenția. În timp ce Duhul Sfânt va lucra la inima persoanei alese, voi veți experimenta propria creștere spirituală. Rugăciunea vă va păstra în comuniune cu Dumnezeu.

Apoi, fiți atenți la călăuzirea divină. Ellen G. White oferă din abundență sfaturi, afirmând că misiunea de a-i conduce pe alții la Hristos este simplă și deloc complicată. Să privim un exemplu:

Misiunea încredințată de Dumnezeu nu are nevoie de nicio reformulare. Calea lui Hristos de a prezenta adevărul nu poate să fie îmbunătățită. [...] Păstrați simplitatea evlaviei. (*Evanghelizare*, p. 525)

Sunt profund impresionat de cuvintele *simplitate* și *evlavie*. Nu este avut în vedere nimic complicat sau sofisticat; modul în care Isus îi aborda pe oameni era foarte simplu. Și era plin de succes. Credeți

că pe vremea Lui existau minți seculare? Putem eticheta necredința cum dorim. Întotdeauna au existat minți închise față de Evanghelia. Acest lucru nu este exclusiv pentru timpul nostru. Isus a făcut referire la această problemă când a explicat de ce folosea parabole:

De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec” (Matei 13:13-15).

Vă întreb, așadar, nu aveau acei oameni descriși în Evanghelia după Matei minți și inimi împietrite? Totuși eforturile Domnului de evanghelizare au avut succes. De ce? În primul rând, pentru că El era Evanghelia întrupată; în al doilea rând, pentru că El îi aborda pe oameni într-un mod căruia nimeni nu putea să-i reziste. Cum proceda? Să vedem ce spune Ellen G. White:

Numai metoda lui Hristos va aduce un adevărat succes în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: „Urmați-Mă!” (*Divina vindecare*, p. 143)

Să analizăm cei cinci pași pe care Isus îi urma atunci când îi conducea pe oameni spre Împărăție:

1. *Isus îi trata pe oameni ca unul care le dorea binele.* Domnul nu îi aborda pe oameni ca și cum ar fi fost interesat doar să-i grăbească să devină membri ai bisericii. Nu, El era cu adevărat interesat de bunăstarea lor. Unii creștini sunt atât de insistenți când își împărtășesc credința, încât rudele, prietenii, vecinii sau colegii lor caută să-i

evite, inventând tot felul de „scuze”. Sunt într-o continuă defensivă și au pregătite contraargumente. În unele cazuri, îl evită pe credincios pentru a nu fi prinși într-un subiect de discuție care îi face să se simtă incomod.

Mulți spun: „Dacă vrei să-mi fii prieten, nu-mi vorbi despre religie sau politică.” Din moment ce suntem conștienți că trăim într-o societate seculară, de ce am presupune că oamenii sunt nerăbdători să ne afle convingerile religioase? Nimeni nu pare interesat de asta! Așa că, mai mult ca sigur vor încerca să evite orice discuție. Isus nu încerca să-și argumenteze religia față de oameni. În schimb, El le vorbea despre lucrurile care prezentau interes pentru ei. Se raporta la oameni ca „unul care le dorea binele”. Orice ființă omenească vrea să fie tratată astfel. Cine nu ar vrea să asculte pe cineva care îi vorbește despre lucruri care îi plac? Ce îi interesează pe oameni astăzi? De obicei sportul, economia, cultura și divertismentul – orice altceva în afară de religie. În regulă, atunci vorbiți cu ei despre interesele lor; nu-l menționați pe Isus și Biblia, cu atât mai puțin convingerile voastre doctrinare. Dacă începeți să discutați despre religia pe care o aveți, veți eșua cu siguranță în a le câștiga prietenia, pentru că abordarea voastră este greșită.

Isus a spus că noi vom deveni „pescari de oameni”. Ați fost vreodată la pescuit? Ce momeală ați pus în cârlig – ciocolată? Sau poate floricele de porumb? Sunt mari șanse ca vouă să vă placă astfel de bunătați, dar peștii nu sunt încântați de aceste arome. Ei caută viermi și gândaci suculenți, așa că asta este momeala pe care le-o oferiți. Așa stând lucrurile, de ce să nu aplicăm această lecție și atunci când Îl împărțășim pe Isus?

Data viitoare când vreți să-i conduceți pe oameni la Isus, faceți ce a făcut Învățătorul! Nu începeți cu religia; mai degrabă, vorbiți-le despre lucrurile care îi interesează. De exemplu, dacă vecinul de alături este fan fotbal, încercați să-i vorbiți despre fotbal. Știind că sunteți credincioși, de fiecare dată când vă veți apropia de el probabil se va pregăti pentru un „atac” religios, dar dacă vorbiți cu el despre ce-l interesează, va fi plăcut surprins.

Dacă vreți să aduceți pe cineva la Isus, încercați să-i deveniți prieten. Nu uitați: cuvintele unei cunoștințe apropiate sunt întotdeauna mai eficiente decât acelea ale unui străin. Așadar, apropiați-vă de oameni, vorbiți-le despre lucruri care prezintă interes pentru ei, aflați ce le place, familiarizați-vă cu subiectele lor de discuție, astfel încât să aveți cunoștințe rezonabile despre ele. Nu veniți de prima dată cu o invitație la studii biblice sau la biserică. Mai mult ca sigur că nu sunt pregătiți pentru astfel de lucruri deocamdată. Luați-vă tot timpul necesar pentru a deveni prieteni. Acceptați invitații; petreceți timp cu ei. Iată cum îi trata Isus pe oameni:

Când era invitat la un ospăț, Domnul Hristos, accepta invitația pentru ca, în timp ce ședea la masă, să poată semăna semințele adevărului în inima celor prezenți. El știa că semințele semănate în felul acesta aveau să răsară și să aducă roade. Știa că, mai târziu, unii dintre aceia care au stat la masă cu El vor răspunde la chemarea Sa de a-L urma. Noi avem privilegiul de a studia modalitatea de învățare a Domnului Hristos, care mergea din loc în loc, semănând pretutindeni semințele adevărului. (*Evanghelizare*, p. 58)

Iată un alt exemplu:

Isus vedea în orice persoană un om căruia să-i fie prezentată chemarea la Împărăția Lui. El câștiga inima oamenilor, trăind între ei ca Unul care le dorea binele. El îi căuta pe străzi, prin case, pe corăbii, în sinagogă, pe țărmurile lacului și la ospățul de nuntă. Stătea de vorbă cu ei la ocupațiile lor zilnice și se interesa de nevoile lor pământești. El aducea învățătura Lui în familii, făcând în așa fel încât în casa lor să simtă influența prezenței Lui dumnezeiești. Iubirea puternică pe care o arăta față de fiecare om ajuta la câștigarea inimilor. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 151)

2. *Le arăta simpatie.* Acesta este cel de-al doilea pas. Iată ce spune Ellen G. White:

Frați și surori, vizitați-i pe cei care locuiesc în apropiere de voi și, prin simpatie și amabilitate, căutați să le influențați inima. Asigurați-vă că lucrați într-un mod care să le îndepărteze prejudecățile, în loc să le stârnească. Aduceți-vă aminte că aceia care cunosc adevărul pentru acest timp și totuși își limitează eforturile la propriile biserici, refuzând să lucreze pentru vecinii lor neconvertiți, vor fi chemați să dea socoteală pentru datoria neîmplinită. (*Mărturii*, vol. 9, pp. 34–35)

Să ținem minte acest sfat divin: (a) *să-i vizităm pe aceia care locuiesc lângă noi*; (b) *să încercăm să le influențăm inimile prin simpatie și amabilitate*; și (c) *să înlăturăm prejudecățile, în loc să le creăm*.

Aceștia sunt trei pași importanți. Elimină concepțiile greșite, nu le genera. În schimb, dă dovadă de un spirit grijuliu și amabil. Nimeni nu poate rezista amabilității pline de preocupare. Într-una dintre zilele trecute, am auzit pe cineva spunând: „Nu știu de ce îmi place să fiu în prejma aceluia tânăr; poate doar pentru că este atât de amabil.” Aceasta este, de fapt, ideea: amabilitatea plină de grijă atrage. Dacă vrem să asculte cineva ce avem de spus cu privire la credința noastră în Isus, mai întâi trebuie să îi câștigăm aprecierea ca persoană, pentru că oamenii îi vor asculta doar pe aceia pe care îi plac sau pe care îi admiră. Cum devine plăcută o persoană? Arătând că îi pasă, fiind amabilă și politicoasă. De exemplu, învățându-le numele; încercând să ne amintim zilele lor de naștere și știind cine sunt ceilalți membri ai familiei lor. Până la urmă, sunt vecinii noștri apropiați. Dăruindu-le mici cadouri în zilele lor speciale. Va merita efortul. Spunându-i vecinului: „La mulți ani pentru fetița ta! Azi împlinește șase ani; nu este uimitor?” Cum credeți că se vor simți vecinul și micuța acestuia? Extraordinar, nu-i așa? Nu ați dat buzna cu doctrina despre Sabat, cu cât de nesănătos este să mănânci produse din carne de porc sau cu „judecata de cercetare”. V-ați dus doar să vă vizitați vecinii arătându-le grijă și afecțiune adevărată; nimic mai mult. Când facem astfel, așezăm

temelia care i-ar putea conduce pe vecinii noștri minunați să-L accepte pe Isus ca Domn și Mântuitor personal.

3. *El Se îngrijea de nevoile lor.* Acest al treilea pas este foarte important. Ființele omenești sunt fundamentate pe nevoi. Atunci când un comerciant vrea să genereze cerere pentru un produs, el apelează la o nevoie, fie ea reală sau fictivă. În secolul al XIX-lea, Ellen G. White a scris despre această abordare:

Aproape în orice comunitate există mulți care nu ascultă predicarea Cuvântului lui Dumnezeu sau nu participă la niciun serviciu religios. Pentru ca Evanghelia să ajungă la ei, trebuie să fie dusă în familiile lor. Deseori, alinarea nevoilor lor fizice este singura cale prin care pot fi abordați. (*Divina vindecare*, p. 144)

Dar oamenii se confruntă cu mai mult decât nevoi fizice. Trebuie să fim pregătiți să luăm în considerare și nevoile lor emoționale. Lumea este plină de tristețe; există oameni nefericiți, care se confruntă cu lucruri dureroase în căminul lor, în căsnicia lor, cu copiii lor etc. Mulți oameni sperați nu pot dormi noaptea pentru că nu știu ce să facă sau încotro să se îndrepte pentru ajutor. Ei nu sunt conștienți de soluția care se găsește în Hristos și au nevoie de cineva care să se apropie de ei, să fie dispus să-i asculte, să le întindă o mână de ajutor. Ascultarea este soluția. Nu sunt puțini cei care-i plătesc o grămadă de bani unui psihoterapeut pentru a le asculta suferințele. Trebuie să-i ascuți și, în același timp, să acorzi atenție îngrijorărilor lor. Să le arăți că le ești un prieten adevărat, pe care pot conta.

4. *El le câștiga încrederea.* Cuvântul-cheie este *încrederea*. Nu-ți pui încrederea în cineva pe care nu-l cunoști. Mult prea adesea eșuăm în încercările noastre de a-i conduce pe oameni la Isus pentru că nu le-am câștigat încrederea înainte de a le prezenta invitația lui Isus de a-L urma. Odată ce le-am câștigat încrederea, vom vedea că inimile lor nu vor mai fi împietrite. Rareori se împotrivesc cineva iubirii reflectate de viața unui copil sincer al lui Dumnezeu.

În același spirit și cu aceeași iubire ca a Domnului Hristos, noi ar trebui să ne apropiem personal de cei păcătoși, căutând să le trezim interesul pentru marile realități ale vieții veșnice. Poate că inimile lor sunt tot atât de tari ca drumul bătătorit și s-ar părea că este un efort inutil acela de a le prezenta pe Mântuitorul, dar, dacă logica ar putea să dea greș în a mișca inima, iar argumentul să fie lipsit de putere pentru a convinge, iubirea Domnului Hristos, manifestată în lucrarea personală, poate înmuia inima de piatră, așa încât sămânța adevărului să poată prinde rădăcină. (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 5)

Pentru a înmuia o inimă de piatră, trebuie să investești timp în a dezvolta o prietenie sinceră cu acea persoană. În cele din urmă, îi vei câștiga încrederea.

4. *El le spunea: „Vino după Mine!”* Cum ar trebui făcută această invitație? În acest punct, avem nevoie de inspirația lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciune. Aduceți-vă aminte că ne-am început discuția despre tehnici folosite în câștigarea de suflete cu mențiunea că trebuie să ne rugăm zilnic pentru persoana pe care sperăm să o conducem la Domnul Isus. Acest lucru este valabil chiar și atunci când zilele se transformă în săptămâni, luni sau chiar ani. Nu vă descurajați. Sincronizarea lui Dumnezeu este perfectă. Chiar și atunci când ni se pare că nu se întâmplă nimic, Dumnezeu este la lucru. Continuă să te rogi și să cultivi prietenia cu acea persoană. Într-o zi, în mijlocul unei discuții prietenești, îi spui:

- Richard, aș vrea să-ți spun un lucru de ceva timp.
- Ce este? întrebă el.
- În ultimele săptămâni, m-am rugat pentru tine. L-am rugat pe Dumnezeu să te apere și să te binecuvânteze, dar nu numai pe tine, ci și pe cei dragi ai tăi, îi destăinui tu.
- Și de ce faci asta?
- Pentru că ești un vecin deosebit și mi-ar plăcea să te am ca vecin și în Împărăția cerurilor.

Cum credeți că se va simți această persoană când îi vom spune așa ceva? În timpurile noastre, oamenii rareori se gândesc la ceilalți; și atunci, dintr-odată, tu îi spui că te rogi pentru el. Mulți dintre cei cu care am discutat, care au făcut exact cum am povestit, mi-au spus că prietenii lor au izbucnit în lacrimi de emoție. S-au simțit impresionați până în adâncul ființei lor.

Acum, că am făcut primul pas, mergem înainte:

– Și așa vrea să-ți mai spun ceva, Richard. Nu ai știut până acum, însă eu m-am rugat pentru tine la întâlnirile de rugăciune din biserica mea, în fiecare miercuri seară. Cu toate că nu te cunosc, prietenii mei se roagă și ei pentru tine.

– Poftim? răspunde Richard surprins.

– În grupul nostru de rugăciune, ne rugăm pentru soția și pentru copiii tăi, precum și pentru speranțele tale de viitor.

Cine ar putea rezista unei asemenea griji și preocupări? Oricine, inclusiv cei necredincioși, vor aprecia ce faci. Nu i-ai vorbit lui Richard despre religie. Pur și simplu, te-ai bucurat de o prietenie bazată pe grijă sinceră pentru el și familia lui. Din când în când, i-ai întins o mână de ajutor, i-ai arătat bunătate și i-ai câștigat încrederea, iar acum, îi spui că l-ai inclus în rugăciunile tale ca pe un prieten deosebit.

Văzând cât de impresionat este, îi faci o invitație.

– Spune-mi, ți-ar plăcea să vii cu mine în această miercuri seară la întâlnirea de rugăciune? Vino să cunoști câțiva prieteni cărora le-ar face plăcere să te cunoască.

Ce crezi că va face? Există o șansă destul de mare să accepte, chiar dacă doar pentru a-ți face plăcere, deoarece prietenia ta este importantă pentru el.

Imediat vei dori să suni comitetul de „bun venit” din biserica ta. Fiecare biserică ar trebui să aibă un comitet de întâmpinare bine organizat și eficient. Persoanele care le spun „bun venit” oaspeților reprezintă imaginea bisericii. Ar trebui să fie atente și prietenoase; ar trebui să zâmbească sincer și cald; să nu fie prea insistente, dar nici să nu pară indiferente.

Sună persoana care se ocupă de întâmpinare și spune-i:

– Betty, miercuri seara voi veni împreună cu prietenul meu, Richard, la întâlnirea de rugăciune. Este prima dată când vizitează biserica noastră, așa că te rog să-i pregătești o primire calduroasă.

Miercuri seara, ia-l pe Richard la biserică împreună cu tine, cu mașina. Doar nu te aștepți să vină singur acolo. Implicarea ta este foarte importantă acum. Poate nu știi cum să oferi studii biblice sau să bați la ușa unor străini și poate nu știi cum să predici în cadrul evanghelizărilor, însă cu siguranță poți lucra pentru această persoană pas cu pas, abordând-o cu iubire, rugându-te pentru el, iar la final, ducându-l la biserică.

Pe măsură ce timpul trece, vei vedea cum interesul pentru lucrurile spirituale se va trezi în mod natural în inima lui Richard. Când începe să-ți adreseze întrebări, atunci va fi momentul potrivit să-i oferi materiale creștine de citit. O carte sau o revistă poate avea un impact extrem de pozitiv. Publicațiile religioase au reușit să deschidă uși de oțel. Uneori, o carte poate sta uitată într-un colț întunecat pentru un timp, dar, la momentul potrivit, va fi citită.

Puțini oameni pot rezista în fața iubirii. Iubirea generează iubire. Metoda elaborată de Isus nu poate da greș. Dacă în mod sincer Îi vom urma exemplul, vom avea parte de același succes pe care L-a avut El, chiar și atunci când ne vom confrunta cu inimi de piatră și cu minți secularizate. Inspirația profetică afirmă că „numai metoda lui Hristos va aduce un adevărat succes în încercarea de a ajunge la inima oamenilor”. Firește că această declarație nu exclude alte activități din biserică pentru câștigarea de suflete, ci subliniază, pur și simplu, cât de important este să lucrăm așa cum a lucrat Isus.

* * * * *

Să ne întoarcem acum la Joao Apolinario. El era bogat și locuia într-o zonă privilegiată din San Paolo, Brazilia, într-un zgârie-nori deosebit, unde un apartament costă câteva milioane de dolari. Numai oamenii de succes din punct de vedere financiar și-ar putea permite

să locuiască în acea clădire. Într-o zi, Arlete, scumpa soție a lui Joao, a intrat în lift și a găsit o femeie care se lupta să-și rețină lacrimile. Era soția unui alt milionar care locuia în aceeași clădire. Erau prieteni și de ceva vreme familia Apolinario se ruga pentru acest cuplu. Nu vorbeau despre religie; cultivau o relație de prietenie și într-o ocazie plăcută au ieșit împreună la un restaurant drăguț.

În acea zi, în lift, când a văzut cât de tristă era prietena ei, Arlete și-a spus că a venit momentul să se îngrijească de nevoile emoționale ale acestei persoane. Și-a invitat prietena în apartament. Apoi, Arlete i-a sugerat cu bunătate că s-ar putea alătura grupului de prieteni care se întâlnesc regulat pentru a se sprijini reciproc și pentru a căuta ajutorul lui Dumnezeu la problemele lor. Ce crezi că s-a hotărât prietena să facă? Trecea prin niște probleme conjugale serioase și nu știa ce să facă. Își iubea soțul și cu niciun chip nu dorea să eșueze căsnicia lor. Dacă ne gândim că oamenii bogați secularizați nu au nicio problemă, ne înșelăm. Și copiii acestora se apucă de droguri; și ei sunt copleșiți de probleme.

În acea seară, prietena lui Arlete a conștientizat că avea nevoie de Dumnezeu în viața ei. În săptămâna următoare, ea l-a luat pe soțul ei la întâlnire; astăzi, se bucură amândoi de vestea bună a Evangheliei.

Dar povestea nu se termină aici. În ziua în care am fost invitat la prânz acasă la Apolinario, cel puțin șase familii erau prezente; una a adus-o pe alta; o alta L-a împărțit pe Isus altora; și acum cu toții făceau parte din biserica slăvită a lui Hristos.

Cum au ajuns să-L cunoască pe Isus acele familii bogate, sofisticate? Prin urmarea modelului de mărturisire oferit de Isus.

Numai metoda lui Hristos va aduce un adevărat succes în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. (*Divina vindecare*, p. 143)

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Cum folosește Dumnezeu prietenii noastre în predicarea Evangheliei?
2. Cum ai aplica cei cinci pași pe care i-a urmat Isus în a-i conduce pe oameni spre Împărăția Sa?
3. Cum poate fi organizată biserica ta în așa fel încât prietenii cultivate de membrii ei să se transforme în relații de frățietate?
4. Cum poate fi obținută o hotărâre pentru Hristos de la aceia cu care te-ai împrietenit?
5. Ai un prieten pe care ai vrea să-l conduci la Isus?

CAPITOLUL 7

DE CE SĂ ÎI CONDUCI PE OAMENI LA ISUS?

Cel mai mare erou al meu printre evangheliști este Pavel, bineînțeles după Isus. I-am studiat metodele din nou și din nou. Este uimitor să analizezi modul în care se apropia de oameni și cum își pregătea predicile pentru a pătrunde adânc în inimile celor care îl ascultau. Capacitatea lui Pavel de a visa l-a ajutat să întemeieze multe biserici. Visul lui era visul lui Dumnezeu: să pregătească o biserică slăvită, glorioasă, gata să-L întâmpine pe Isus la revenirea Sa.

În cele din urmă a venit și ziua când Pavel, prizonier la Roma, a înfruntat sabia călăului, dar predicarea lui continuă prin intermediul epistolelor pe care le-a scris. Îl admir foarte mult și voi fi întotdeauna recunoscător pentru ceea ce am învățat de la el. Ellen G. White scrie că Pavel căuta să construiască biserica slăvită a lui Dumnezeu, fără pată și fără zbârcitură.

Apostolul simțea că, într-o mare măsură, asupra lui cădea răspunderea în ce privește buna stare spirituală a celor întorși la credință prin lucrarea sa. Dorința lui pentru ei era aceea ca ei să crească în cunoștința singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos, pe care Îl trimisese El. Deseori, în lucrarea sa, când se

întâlnea cu grupe mici de bărbați și femei care Îl iubeau pe Isus, se pleca împreună cu ei la rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să-i învețe cum să mențină o relație vie cu El. Deseori, el se sfătuia cu ei cu privire la cele mai bune metode de a le duce și altora lumina adevărului Evangheliei. Și adesea, când era despărțit de aceia pentru care lucrase în felul acesta, el Îi cerea în mod stăruitor lui Dumnezeu să-i ferească de rău și să-i ajute să fie misionari plini de sânguință și activi. (*Faptele apostolilor*, p. 262)

Să observăm grija lui Pavel cu privire la cei nou-converțiți:

- „Apostolul simțea că, într-o mare măsură, asupra lui cădea răspunderea în ce privește buna stare spirituală a celor întorși la credință prin lucrarea sa.”
- „Dorința lui pentru ei era aceea ca ei să crească în cunoștința singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos, pe care Îl trimisese El.”

Aceste două preocupări au mult de a face cu construirea bisericii slăvite a lui Isus și ele l-au determinat să îngenuncheze cu noii credincioși în rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să îi învețe cum să mențină o relație vie cu El.

Așadar, cum au menținut acea legătură vitală?

- „Deseori, el se sfătuia cu ei cu privire la cele mai bune metode de a le duce și altora lumina adevărului Evangheliei.”
- „Și adesea, când era despărțit de aceia pentru care lucrase în felul acesta, el Îi cerea în mod stăruitor lui Dumnezeu să-i ferească de rău și să-i ajute să fie misionari plini de sânguință și activi.”

Pavel știa că niciun creștin care nu se roagă, nu studiază Biblia și nu-L mărturisește pe Isus nu crește. O astfel de neglijență ne așază pe o cale periculoasă către autodistrugere.

Ellen G. White, de asemenea, menționează că a-L mărturisi pe Isus este secretul unei vieți creștine fericite și de succes. Să aruncăm o privire la motivele pentru care fiecare creștin ar trebui să se implice în lucrarea de răspândire a Evangheliei.

1. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Isus nu este transformat.* Această declarație poate părea prea radicală, dar este concluzia adunată din scrierile lui Ellen G. White. Iată câteva dintre cuvintele ei legate de acest subiect:

Prima dorință a unei inimi renăscute este să-i aducă și pe alții la Mântuitorul. (*Tragedia veacurilor*, p. 70)

Dacă o persoană spune că a fost transformată de Isus și totuși nu-L mărturisește altora, atunci ceva lipsește – nu se potrivește. O astfel de persoană ar face bine să-și revizuiască umblarea creștină pentru că...

... nu poate exista o persoană cu adevărat convertită, și totuși să trăiască o viață lipsită de putere și nefolositoare. (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 280)

Observați expresia „cu adevărat convertită”. Este imposibil să corelezi convertirea adevărată cu inactivitatea. Inima unui creștin transformat cu adevărat va dori să caute un alt suflet pentru a-l conduce la picioarele lui Isus.

Aceasta nu este o activitate de grup, care să poată fi îndeplinită de biserică. Nu mă pot ascunde sub pretextul că biserica mea face evanghelizare, cu toate că eu sunt prea puțin implicat. Să-L mărturisești pe Isus este o cerință personală.

Dacă membrii bisericii nu se implică în această lucrare, ei arată prin aceasta că nu au o legătură vie cu Dumnezeu. (*Mărturii*, vol. 5, p. 462)

Ce se întâmplă cu membrii bisericii care nu au o legătură vie cu Dumnezeu? Răspunsul este evident. Este posibil ca, din punct de vedere

spiritual, să fie deja morți. Ei pot fi membri ai bisericii care au o reputație bună, care respectă standardele, care au responsabilități în biserică, participă la agape, cântă în cor, dar, dacă nu Îl mărturisesc pe Isus, nu există au comuniune vie cu El. Acest lucru este descurajator, deoarece:

Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 195)

Poate să arate ca un ucenic, dar, dacă nu este dedicat misiunii de evanghelizare, atunci nu este ucenic. Nu este născut în Împărăția lui Dumnezeu. Este doar un bun membru al bisericii, dar fără să fi experimentat convertirea.

2. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Isus nu va reflecta niciodată caracterul Său.* Cel mai urât rezultat al păcatului este deformarea caracterului lui Dumnezeu în ființele umane. Astăzi purtăm o imitație grotescă a caracterului lui Dumnezeu. Am devenit răi și egoiști și ne vine natural să mergem după ceea ce ne face rău. Am învățat să ne prefacem și să ne ascundem sub felurite deghizări. La suprafață putem părea calzi din punct de vedere spiritual, dar suntem reci în sufletul nostru. Suntem o „turtă care nu a fost întoarsă” (Osea 7:8), copti pe o parte și cruzi pe cealaltă. Isus a numit astfel de persoane „morminte văruițe” (Matei 23:27). Frumoși doar pe din afară – cu marmură și flori –, dar înăuntru plini de putreziciune. Dar Isus a venit să reproducă în viața noastră caracterul Său, să restaureze ce s-a deteriorat, să ne aducă din nou la asemănarea cu Tatăl ceresc. Acesta este motivul pentru care ne-a dat această misiune.

Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru; dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. (*Ibidem*, p. 142)

Această declarație este clară. Dumnezeu ne-a încredințat misiunea de a-L mărturisi pe Isus cu un singur scop: acela de a ne dezvolta

caractere asemenea celui al lui Hristos. Dacă nu participăm la Marea Trinitate, este imposibil să atingem acest ideal.

3. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Hristos nu crește din punct de vedere spiritual.* Nu există experiență creștină sănătoasă atâta timp cât nu există creștere. Dintre toate etapele vieții, nașterea este cea mai ușoară. De ce anume avem nevoie pentru a ne naște din nou? Este doar o chestiune de credință. Te poți afla în cea mai adâncă groapă a păcatului, dacă Îl strigi pe Dumnezeu și Îl rogi să aibă milă de tine, Domnul Isus Își va întinde brațul puternic și te va face copilul Lui. În acel moment, te-ai născut în viața creștină. Asta-i tot.

Dar pentru a fi mântuit trebuie să faci mai mult decât doar să te naști; este necesar să rămâi mântuit și să crești. Ioan spune: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). „Și ce vom fi, nu s-a arătat încă”, spune Ioan. În această expresie, ideea creșterii este implicită. Nu este suficient doar să te naști în Împărăția lui Dumnezeu. Viața înseamnă creștere; ziua în care încetezi să crești, mori. Idealul final este să reflectăm asemănarea cu Creatorul. „Noi știm că atunci când El este descoperit, noi vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este El.” Ellen G. White reiterează acest gând:

Singura cale de a crește în har este de a îndeplini cu conștiinciozitate tocmai lucrarea pe care Domnul Hristos ne-a poruncit să o facem. (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 101)

Începe să devină clar? Anumite lucruri se întâmplă fără să ne dăm seama, dar, dacă un creștin nu este dedicat misiunii de a conduce suflete la Hristos, atunci nu va crește. Această expresie, „singura cale de a crește în har”, trebuie accentuată – este esența. Să-i aduc pe alții la Hristos nu este o datorie pe care o pot strecura în timpul meu liber.

Ori fac asta, ori mor. Dacă nu reușesc să o fac, voi rămâne un pitic din punct de vedere religios, așa cum se exprimă Ellen G. White:

Mulți, foarte mulți, se apropie de ziua revenirii Domnului nefăcând nimic, ocolind responsabilitățile, iar ca rezultat ei sunt pitici din punct de vedere religios. (*Review and Herald*, 22 mai 1888)

4. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Isus este un creștin plăpând.* Orice părinte dorește să-și vadă copiii crescând puternici și sănătoși. Și Dumnezeu este un părinte iubitor, care dorește fericirea copiilor Săi, creșterea lor în putere și în vitalitate. În acest scop, El ne-a pus la dispoziție un program pentru zidirea puterii noastre.

În biserică trebuie să se desfășoare o lucrare bine organizată, pentru ca membrii să poată înțelege cum să le împartă altora lumina și, în felul acesta, să-și întărească propria credință și să crească în cunoștință. Pe măsură ce dau mai departe ce au primit de la Dumnezeu, ei vor fi întăriți în credință. O biserică lucrătoare, activă, este o biserică vie. (*Mărturii*, vol. 6, p. 435)

Observați etapele din aceste gânduri. Atunci când creștinii împart cu alții lumina Evangheliei, ei își întăresc propria credință și își sporesc cunoștințele. De ce? Motivul este că „pe măsură ce dau mai departe ce au primit de la Dumnezeu, ei vor fi întăriți în credință”. Remarcați avantajele care apar atunci când conduci pe cineva la picioarele lui Isus. Îți vei spori cunoștințele. De fiecare dată când le repetați altora adevărul, îl veți afirma în voi înșivă, iar întrebările ridicate de cei cu care studiați vă vor conduce să studiați și să săpați tot mai adânc. Dar beneficiile nu se încheie aici; cu adevărat credința ta va deveni mai puternică și vei deveni adânc fundamentat în adevăr.

Ce se întâmplă dacă nu-ți mărturisești credința?

Cei care fac doar puțin sau nu fac nimic pentru Hristos sunt în pericol. Harul lui Dumnezeu nu va mai locui multă vreme în sufletul celui care, deși are privilegiu și ocazii, rămâne tăcut. (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 89)

Începem să înțelegem de ce unii oameni își încep experiența creștină înflăcărați, dar, după un timp scurt, se întorc la a-și trăi viața ca mai înainte? Nu a avut loc o schimbare pe termen lung în viața lor. Acești oameni au ales să păstreze liniștea, iar harul lui Hristos nu a rămas pentru mult timp cu ei pentru că nu și-au împărtășit credința cu alții.

Cei care, cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii, se străduiesc să-i ajute pe alții devin statornici, tari și bine întemeiați în adevăr. (*Mărturii*, vol. 5, p. 393)

5. *O persoană care nu-L împărtășește pe Isus este vulnerabilă în fața apostaziei și a ereziei.* Este trist să vezi un creștin murind în primii lui ani de experiență spirituală. La fel de trist este să vezi un membru al bisericii care, după ani de zile în biserică, este dus de vântul unei mișcări disidente, asemenea unei frunze uscate. Apostazia le provoacă mari dificultăți liderilor bisericii. De-a lungul celor patruzeci de ani de slujire, am participat la multe comitete convocate pentru a rezolva problema apostaziei. În multe astfel de întâlniri, am ascultat discursuri emoționale, argumentând că noii creștini abandonează biserica din cauza lipsei de pregătire. Însă nu acesta este motivul real. În 1998, s-a făcut un studiu de către Diviziunea America de Sud. Am vizitat 328 de persoane care au abandonat biserica, în 63 de locuri diferite, și le-am întrebat: „De ce ai părăsit biserica?” Răspunsurile au fost surprinzătoare:

• Nu sunt de acord cu doctrinele	1,30 %
• S-au alăturat mișcărilor disidente	3,90 %
• Nu au putut să respecte principiile bisericii	18,80 %
• Le lipseau prietenii în comunitate	76,62 %

Se poate vedea că motivul nu a fost lipsa cunoștințelor biblice. Cunoștința este bună, dar nu aceasta îl păstrează pe creștin credincios. Problema de bază este lipsa de prietenii în biserică. Noii creștini sunt adăugați bisericii, dar nu sunt incluși în micile cercuri de prieteni care există într-o comunitate. Noii credincioși și-au părăsit vechii prieteni,

dar nu au putut să-și facă noi prieteni în cadrul bisericii. După un timp scurt, s-au descurajat și au renunțat. Poate vă întrebați ce are de-a face aceasta cu mărturisirea credinței în scopul de a-i conduce pe oameni la picioarele lui Isus. Are mult de-a face cu asta. Observați următoarea declarație a lui Ellen G. White:

Creștinii care cresc fără încetare în ce privește zelul, seriozitatea și iubirea nu vor aluneca niciodată. [...] Cei care nu sunt angajați în această lucrare neegoistă și care au o experiență bolnavă, ajung să fie epuizați de luptă, de îndoială, murmurări, păcat și căință, până când își pierd orice înțelegere cu privire la ce anume constituie religia adevărată. (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 107)

Aici, scriitoarea inspirată prezintă secretul pentru a nu abandona rândurile armatei Domnului ca fiind lucrarea de mărturisire a credinței în Isus Hristos. Oricine face eforturi pentru a-L mărturisi pe Isus nu va apostazia niciodată, spune ea. Dar este mai mult decât atât. Ellen G. White continuă spunând despre creștinii care trăiesc o viață inactivă și care nu se implică în a-i conduce pe alții la Isus, că nu doar că se vor descuraja, ci mult mai rău:

Ei simt că nu se pot întoarce în lume și, ca urmare, umblă prin periferiile Sionului, nutrind gelozii mărunte, invidii, dezamăgiri și remușcări. Ei sunt căutători de greșeli și se hrănesc cu greșelile și erorile fraților lor. În viața religioasă, ei au doar o experiență tristă, lipsită de speranță și de credință. (*Ibidem*, p. 107)

Ați văzut astfel de lucruri? Cunoașteți pe cineva care trăiește pentru a critica biserica și pe liderii acesteia? Întrebați-i cât de multe suflete au condus la Isus în ultimul an și veți descoperi motivul din spatele comportamentului lor negativ.

Adesea intrăm în contact cu membri sinceri care sunt foarte preocupați să-și păstreze o bună imagine exterioară. Din nefericire, dacă toate eforturile lor sunt canalizate în această direcție și uită că a

da mărturie reprezintă cheia pentru o viață creștină, ei se supun unui risc teribil.

Mulți mărturisesc numele lui Hristos, dar inima lor nu este angajată în slujba Sa. Ei pretind pur și simplu că sunt evlavioși și tocmai prin acest fapt se fac vrednici de o condamnare mai mare și devin niște slujitori ai lui Satana, mai înșelători și mai plini de succes în ce privește ruina sufletelor. (*Ibidem*, p. 95)

Atunci când un creștin dorește să facă o mărturisire de credință doar prin „afișarea” evlaviei, fără a deveni activ în a-i conduce pe alții la Hristos, riscă să decadă până acolo încât să devină un agent eficient al lui Satana pentru distrugerea sufletelor. Acest lucru este de-a dreptul șocant!

6. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Isus nu va lua parte la redeșteptarea promisă.* Dumnezeu are un vis glorios pentru biserica Sa. Își dorește ca ea să fie vie, sănătoasă și sfântă pentru întâlnirea cu Răscumpărătorul. Din acest motiv, El folosește, printre altele, mărturisirea de credință.

Dacă vrea să fie o biserică vie, trebuie să fie o biserică lucrătoare. Să nu se mulțumească doar să-și apere poziția împotriva puterilor păcatului și ale erorii, să nu se mulțumească doar să înainteze cu pași lenți, ci să poarte jugul lui Hristos și să țină pasul cu Conducătorul, câștigând noi membri pe parcursul înaintării. (*Ibidem*, pp. 83–84)

Redeșteptarea nu înseamnă să obții o biserică în care să se susțină un standard comportamental înalt. Mulți oameni sinceri se îngrijorează cu privire la lumescul care intră pe ușile bisericii. După cum deja am observat, biserica „nu ar trebui să se mulțumească doar să-și apere poziția împotriva puterilor păcatului și ale erorii”. În schimb, ea „trebuie să țină pasul cu Conducătorul, câștigând noi membri pe parcursul înaintării”.

Acest lucru este esențial, dacă ne dorim o reînviere autentică. Așa cum explică Ellen G. White:

Prin nimic nu vei aduce putere și vigoare evlaviei tale așa cum o poți face lucrând pentru înaintarea cauzei pe care mărturisești că o iubești, în loc să o împiedici. (*Ibidem*, p. 98)

7. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Isus nu se pregătește pentru venirea Împăratului împăraților.* Care este calea cea bună de a te pregăti pentru revenirea lui Isus Hristos? Să te îngrijorezi cu privire la temuta „lege duminicală” sau cu privire la începutul persecuției? Să mergi în pustie ca să studiezi Biblia și să te rogi ca niciodată mai înainte? Citește ce scrie sfatul inspirat:

În acest timp, credința noastră nu trebuie să se limiteze la a fi de acord cu sau a crede în teoria soliei celui de-al treilea înger. Noi trebuie să avem untdelemnul harului lui Hristos, care să alimenteze candela și să facă lumina vieții să strălucească, arătând calea pentru cei care sunt în întuneric. (*Mărturii*, vol. 9, p. 155)

Rugăciunea și studiul biblic din Cuvântul lui Dumnezeu sunt indispensabile, dar acestea trebuie să fie însoțite de lucrarea de a le arăta cărarea celor care sunt în întuneric. Altfel, viața devoțională devine goală și fără sens.

Noi suntem în timpul așteptării. Dar perioada aceasta nu trebuie cheltuită într-o închinare abstractă. Așteptând, veghind și lucrând în mod vigilent, toate acestea trebuie să fie combinate. (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 85)

Închinarea abstractă se limitează la studiu biblic și rugăciune. Trebuie să includem mărturisirea în viața devoțională, iar aceasta înseamnă, pur și simplu, să căutăm să-i conducem pe alții la Hristos.

8. *Un creștin care nu-L mărturisește pe Isus Hristos va avea nevoie de atenție și de îngrijire.* Există mulți creștini nemulțumiți care au o credință slabă. Ellen G. White ne sugerează din nou antidotul:

Aceasta este rețeta pe care a prescris-o Hristos pentru sufletul slăbit, plin de îndoială, tremurând. Cei mâhniți, cei care umblă triști înaintea Domnului, să se ridice și să ajute pe cineva care are nevoie de ajutor. (*Mărturii*, vol. 6, p. 266)

O viață fără o misiune este o viață plină de îndoieli. Vă amintiți ce a făcut Isus când a văzut că ucenicii erau împovărați de îndoială?

Pentru lenevia spirituală nu există decât un singur leac adevărat, și acesta este lucrarea pentru sufletele care au nevoie de ajutorul vostru. (*Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 107)

Ellen G. White ne relatează o situație care ilustrează cum ajutându-i pe alții te ajuți, de fapt, pe tine:

Am citit despre un om care, călătorind într-o zi de iarnă prin nămeți mari de zăpadă, a amorțit din cauza frigului care, aproape imperceptibil, îi îngheța funcțiile vitale. Omul era aproape să moară înghețat și, tocmai când se afla pe punctul de a renunța să lupte pentru a rămâne în viață, a auzit gemetele unui tovarăș de călătorie care, de asemenea, murea de frig. Simpatia lui a fost stărnită și s-a hotărât să-l salveze. El i-a fricționat nefericitului om membrele înghețate și, după un efort considerabil, l-a ridicat în picioare. Deoarece suferindul nu putea să stea în picioare, l-a purtat în brațele lui miloase chiar prin nămeții pe care crezuse că nu-i va putea trece niciodată singur.

După ce și-a dus tovarășul de călătorie într-un loc sigur, deodată și-a dat seama că, salvându-și semenul, s-a salvat și pe sine. Eforturile lui stăruitoare de a-l ajuta pe altul îi încălziseră sângele care îi îngheța în vene și trimiseseră o căldură sănătoasă în membrele trupului său. (*Slujitorii Evangheliei*, pp. 198–199)

L-am cunoscut pe Andy într-unul dintre cele mai violente orașe din lume. Avea o reputație înfricoșătoare și petrecuse câțiva ani în închisoare, plătind pentru crimele sale. În timp ce se afla în închisoare, Andy L-a cunoscut pe Domnul Isus Hristos. Într-o noapte întunecoasă de iarnă, Andy a simțit că nu va mai apuca ziua de mâine – celula lui de închisoare era înghețată. În acele condiții, m-a auzit vorbind la radioul colegului său de celulă. Chiar în acea noapte, Duhul lui Dumnezeu i-a atins inima. Ascultase de multe ori oameni vorbind despre Isus, dar întotdeauna considerase că religia era pentru oamenii slabi și fricoși. Se mândrea cu faptul că era un dur și că era mereu bine înarmat. Mulți oameni sufereau din pricina activității sale criminale, pe care o începuse încă de când era minor. El învinuia societatea pentru că nu îi oferise o cale mai bună în viață.

În acea noapte, Andy credea că era pe moarte și acest gând l-a speriat. Când lucrurile au ajuns la cel mai de jos nivel, el a ajuns să înțeleagă că Dumnezeu îl iubește și că dorește să-i dea o inimă nouă. Imediat L-a implorat pe Dumnezeu să facă exact acest lucru pentru el – să-i mai dea o șansă. Apoi, și-a pierdut cunoștința. A doua zi dimineața, Andy a văzut razele soarelui coborând prin fereastră. A realizat că se afla la infirmerie. „Eram în viață”, mi-a spus, neputând să-și ascundă emoțiile. „Nu murisem în acea noapte. Dumnezeu îmi oferea cu adevărat a doua șansă.”

Aproximativ treizeci de ani au trecut de la acea noapte memorabilă din celula înghețată a închisorii. Astăzi, Andy este mărturia vie a puterii transformatoare a lui Hristos. Este liber și face un lucru extraordinar cu o organizație angajată în reabilitarea minorilor delincvenți. Ultima dată când ne-am întâlnit, m-a prezentat unui mare grup de oameni pe care îi condusesse la picioarele Mântuitorului. „Cum aș putea să păstrez tăcerea după tot ce a făcut Domnul Isus pentru mine?” a fost răspunsul său plin de zâmbet atunci când l-am întrebat dacă s-a plictisit să-L tot mărturisească pe Isus.

În timp ce Andy se îndepărta, îndreptându-se spre auditorium, stăteam și-l priveam în tăcere. El a descoperit secretul creșterii în

Hristos. El face parte din biserica slăvită pe care Isus Se așteaptă să o găsească atunci când Se va întoarce.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Ezit eu la ideea de a-i conduce pe alții la Isus? Sunt temător și nu știu de unde să încep? Cum pot învăța?
2. Enumeră motivele pentru care este necesar să-i conducem pe oameni la Isus.
3. Dacă nu de teamă sau din simțul datoriei, ce alt motiv ar trebui să-mi însuflețească dorința de a-i vedea pe alții mântuiți în Împărăția lui Hristos?
4. Ce relație există între dragostea lui Dumnezeu și mântuirea mea, respectiv a celorlalți?

CAPITOLUL 8

CARE ESTE SCOPUL BISERICII?

Cartea Apocalipsa conține multe viziuni. Acolo aflăm, printre alte lucruri, visul lui Dumnezeu cu privire la viitorul predicării Evangheliei. Iată cum I-a prezentat Domnul acest vis lui Ioan: „După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui” (Apocalipsa 18:1).

Ce scenă extraordinară! Pământul este luminat de slava îngerului. Bărbați și femei, umpluți cu puterea Duhului Sfânt și transformați de dragostea lui Isus, luminează lumea cu slava lui Dumnezeu. Caracterul lui Isus este reflectat în viețile credincioșilor; ei sunt lumina lumii. Forțele întunericului se clatină în prezența unei asemenea străluciri. Slava lui Dumnezeu este reflectată de creștini dedicați și luminează orice colț al pământului, înainte de venirea lui Hristos:

Așadar, conținutul soliei celui de-al doilea înger îi este vestit lumii din nou de celălalt înger care luminează pământul cu slava lui. Soliile acestea sunt reunite în una singură, care să le fie prezentată oamenilor în zilele finale ale istoriei pământului. (*Solii alese*, vol. 2, p. 116)

Pentru a trăi această experiență, biserica trebuie să treacă printr-un proces de creștere; și pentru a atinge acest ideal, Dumnezeu ne-a

adresat Marea Trinitate. Biserica trebuie să înțeleagă că Dumnezeu dorește reflectarea caracterului Său către lume prin membrii ei. De asemenea, ei au nevoie să înțeleagă că misiunea mărturisirii lui Isus nu este nimic altceva decât un instrument divin conceput pentru a realiza această revelație.

În biserică trebuie să se desfășoare o lucrare bine organizată, pentru ca membrii să poată înțelege cum să le împartă și altora lumina și, în felul acesta, să-și întărească propria credință și crească în cunoștință. Pe măsură ce dau mai departe ce au primit de la Dumnezeu, ei vor fi întăriți în credință. O biserică lucrătoare, activă, este o biserică vie. Noi suntem zidiți ca niște pietre vii și fiecare piatră trebuie să emită lumină. Fiecare creștin este comparat cu o piatră prețioasă care captează slava de la Dumnezeu și o reflectă. (*Mărturii*, vol. 6, p. 435)

Ce spune acest citat despre importanța misiunii în viața bisericii?

- „O biserică... activă este o biserică vie.” Viața unei biserici este în strânsă legătură cu activitatea sa.
- Atunci când membrii împart lumina cu alții, ei „își întăresc propria credință și cresc în cunoștință”.
- În timp ce împărtășesc ceea ce au primit, membrii „vor fi întăriți în credință”.
- „Fiecare creștin este comparat cu o piatră prețioasă care captează slava de la Dumnezeu și o reflectă.”

Încă o dată găsim ciclul benefic al mărturisirii lui Isus ca stil de viață. Membrii dau mărturie și, astfel, îi aduc pe alții la picioarele lui Hristos; în același timp, mărturisirea le întărește propria credință și relația cu Isus.

Dumnezeu are un scop pentru biserică, iar biserica are o rațiune de a fi. Aceste două scopuri sunt complementare. Împlinirea scopului său ajută biserica să atingă idealul lui Dumnezeu. Ce înseamnă acest scop divin? Ellen G. White răspunde la această întrebare:

Biserica lui Hristos de pe pământ a fost organizată în scopuri misionare, iar Domnul dorește să vadă întreaga biserică găsimd căi și mijloace prin care toți oamenii, de sus și de jos, bogați și săraci, să poată auzi mesajul adevărului. (*Mărturii*, vol. 6, p. 29)

Energiile bisericii ar trebui să fie direcționate către acest obiectiv. Lucrarea ei este indispensabilă, dacă va reflecta caracterul lui Dumnezeu și va deveni comunitatea slăvită, glorioasă, pe care Isus așteaptă să o găsească la revenirea Sa.

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. (*Faptele apostolilor*, p. 9)

În primii ani ai mișcării advente, misiunea era clară. În 1893, când biserica era la începutul existenței sale, mesagerul Domnului declara:

Lucrarea noastră este clar stabilită în Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să fie uniți, bisericile trebuie să fie unite, factorul uman trebuie să coopereze cu cel divin, fiecare agenție să se subordoneze Duhului Sfânt, iar toate să fie combinate pentru a oferi lumii vestea bună a harului lui Dumnezeu. (*Buletinul zilnic al Conferinței Generale*, 28 februarie 1893)

Istoria ne arată că mișcării advente i-a fost dată o viziune clară cu privire la misiunea și rolul fiecărui credincios de a da mărturie. Din nefericire, viziunea s-a schimbat de-a lungul timpului. Multe congregații de astăzi par să creadă că biserica este o creșă pentru copii neajutorați care au rămas fără îngrijire și protecție. La primul lor scâncet, pastorul se apropie de ei, cu biberonul în mână. Mulți preoți lucrează pe post de baby-sitter. Principala lor sarcină este să liniștească „bebelușul” ca acesta să nu mai plângă. Uităm că noi – ca popor, ne-am născut cu un scop și, de asemenea, uităm că cea mai bună modalitate de a păstra sănătatea spirituală a membrilor este de a-i implica în lucrarea de a-L mărturisi pe Hristos.

Puterea vine prin exercițiu. Toți cei care își pun la lucru abilitățile pe care li le-a dat Dumnezeu vor fi din ce în ce mai capabili să se dedice lucrării de a-I sluji. Cei care nu fac nimic în lucrarea lui Dumnezeu nu vor crește în harul și în cunoștința adevărului. Un om care zace întins și refuză să-și miște membrele va pierde în curând orice putere de a le folosi. Tot la fel, creștinul care nu folosește puterile pe care i le-a dat Dumnezeu nu numai că nu crește în Hristos, dar își pierde și puterea pe care o are și devine un paralytic din punct de vedere spiritual. Iar cei care, din dragoste pentru Dumnezeu și pentru semenii, se străduiesc să-i ajute pe alții devin statornici, tari și bine întemeiați în adevăr. (*Mărturii*, vol. 5, p. 393)

Un paralytic din punct de vedere spiritual! Ilustrația folosită de Ellen G. White este dură. Un creștin inactiv într-o asemenea măsură va găsi că-i este la îndemână să se plângă cu privire la orice.

Aceasta este rețeta pe care a prescris-o Hristos pentru sufletul slăbit, plin de îndoială, tremurând. Cei mâhniți, cei care umblă triști înaintea Domnului, să se ridice și să ajute pe cineva care are nevoie de ajutor. (*Mărturii*, vol. 6, p. 266)

Misiunea de a-i căuta pe păcătoși și de a-i conduce la Hristos nu este o sarcină de lăsat câtorva voluntari. Cel puțin, nu așa ar trebui să se întâmple.

Secretul succesului nostru în ce privește lucrarea Domnului se găsește în lucrarea plină de armonie a poporului nostru. Trebuie să existe o acțiune concentrată. Fiecare membru al trupului lui Hristos trebuie să-și facă partea în ce privește cauza lui Dumnezeu, potrivit cu capacitatea pe care Dumnezeu i-a dat-o. (*Review and Herald*, 2 decembrie 1890)

Observați folosirea repetată a cuvântului „fiecare”. Mandatul îi aparține bisericii, dar biserica este compusă din fiecare membru în parte.

Fiecare om urmează să-și ocupe locul lui și să-și îndeplinească partea lui, gândind, vorbind și acționând în armonie cu Duhul lui Dumnezeu. Atunci și numai atunci lucrarea va fi un tot întreg, simetric. (*Mărturii*, vol. 6, p. 293)

În biserică este de lucru pentru toți. Pe de o parte, misiunea de a-i conduce pe oameni la Isus este datorită fiecăruia, dar, pe de altă parte, este datorită tuturor. Membrul care dorește să Îl mărturisească pe Isus va avea de înfruntat multe dificultăți, dacă nu se poate baza pe susținerea întregii biserici.

În acest context, misiunea bisericii de evanghelizare nu poate fi îndeplinită prin campanii izolate de evanghelizare publică, ci printr-o activitate permanentă; aceasta trebuie să fie viața normală a bisericii. Programul misionar al bisericii nu poate depinde doar de o persoană. Acest lucru trebuie dus la îndeplinire în fiecare zi. Ușile bisericii sunt deschise pentru a primi persoanele aduse de fiecare membru în parte. Fiecare trebuie să vadă aceste persoane ca pe niște pietre prețioase aduse în familia lui Dumnezeu, copii spirituali care se nasc în Împărăția lui Dumnezeu.

Antenele misionare ale bisericii trebuie întotdeauna reglate pentru a observa persoanele care vizitează biserica pentru prima dată. Brațele și inimile tuturor ar trebui să fie deschise pentru a-i primi pe acești oameni și pentru a le acorda îngrijirea de care au nevoie ca să crească și să ajungă la maturitate spirituală.

Fiecare biserică, dacă este conștientă de scopul său misionar, ar trebui să aibă anumite programe în desfășurare.

1. *Un excelent comitet de primire.* Cei care îi întâmpină pe oameni reprezintă imaginea bisericii. Rolul lor este să primească oaspeții și să-i facă să se simtă bine-veniți. Cel care își aduce pentru prima dată un prieten la biserică ar trebui să le spună dinainte numele acestuia persoanelor din comitetul de primire. În acest fel, atunci când persoana vine, responsabilul cu întâmpinarea oaspeților i se poate adresa pe

nume. Nu există vreun sunet mai dulce decât să-ți auzi numele rostit. Oaspețele ar trebui condus către un loc bun în biserică și ar trebui să i se ofere și o Biblie. Acest mod de a trata pe cineva transmite un mesaj nerostit: „Noi ne adunăm aici pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu.”

2. *Acceptare și prietenie.* Biserica, prin toți membrii săi, ar trebui educată să cultive o atmosferă de acceptare și de prietenie. Responsabilitatea de a-i face pe oaspeți să se simtă iubiți și bine primiți nu-i revine exclusiv comitetului de primire, ci include întreaga familie a bisericii. Fiecare creștin născut în Împărăția lui Dumnezeu ar trebui educat să întâmpine oaspeții cu zâmbete prietenoase. Dacă se întâmplă totuși să fie omis cineva de la salutul de „bun venit”, atunci să fie doar un prieten sau o persoană care este familiarizată cu biserica, dar vizitatorilor să li se dea toate motivele să simtă că se află într-un loc cald, prietenos. Atunci când oaspeții pleacă, ar trebui să poarte cu ei dorința arzătoare de a se întoarce. Acest lucru se întâmplă în mod natural când caracterul lui Isus este reflectat în viața bisericii.

Trebuie să reflectăm caracterul lui Isus. Oriunde, fie în biserică, în casele noastre sau în relațiile sociale cu vecinii noștri, să lăsăm să se vadă chipul drag al Domnului Isus. (*Signs of the Times*, 18 august 1887)

Fiecare persoană care intră în biserică pentru prima dată ar trebui să vadă chipul frumos al Domnului Isus pe fața fiecărui membru al bisericii.

3. *Mese de părtășie.* Vizitatorii să fie invitați să se alăture familiei bisericii pentru prânz. În asemenea situații, toți membrii bisericii să-i salute călduros pe cei nou-veniți și să li se alăture la masă. Atunci când oaspeții sunt singuri, membrii bisericii să stea cu ei la masă și să-i includă în conversația lor. Ajutați-i să se integreze și să se simtă

confortabil. De multe ori, atitudinile sunt influențate mai degrabă de emoții decât de rațiune. Unii dintre cei care vizitează o biserică poate nu înțeleg imediat punctele de doctrină, dar vor dori să se întoarcă datorită dragostei pe care au simțit-o acolo. Pentru acest motiv, biserica trebuie să practice dragostea de oameni. Ca să atingă această țintă, fiecare creștin trebuie să se roage zilnic, să studieze Biblia în mod regulat și să-L mărturisească pe Isus.

4. *O întâlnire de rugăciune interesantă.* Întâlnirile de rugăciune trebuie să se transforme în ocazii de mijlocire. Întreaga biserică trebuie să se roage pentru persoanele cu care lucrează fiecare membru. În momentul în care biserica lui Dumnezeu se roagă, se întâmplă lucruri extraordinare. Când biserica s-a rugat, soți care nu doreau să aibă nimic de-a face cu Isus, care își băteau nevestele din cauza credinței acestora, au fost atinși de Duhul Sfânt. Atunci când biserica s-a rugat fără încetare, copii răzvrățiți s-au întors acasă la părinții lor și și-au cerut iertare.

Dacă fiecare membru al bisericii se roagă pentru o persoană pe care încearcă să o abordeze și dacă biserica i se alătură în rugăciune de mijlocire pentru acea persoană, fiți siguri că ceva extraordinar se va întâmpla.

Întâlnirile de miercuri seara ar trebui să includă timp pentru mărturie personală. Membrii vor avea mărturia de împărtășit, povestind ce lucruri minunate face Dumnezeu în viețile prietenilor lor. Acestea ar trebui să fie ocazii de închinare pline de înflăcărare și de dragoste.

5. *O clasă biblică de botez.* Aceasta este o altă resursă permanentă oferită de o biserică orientată spre misiune. Atunci când adventiștii credincioși îi conduc pe oameni la Hristos, iar aceștia încep să pună întrebări cu privire la Biblie, biserica ar trebui să ofere suport, pentru ca aceia care nu știu cum să prezinte studii biblice să aibă unde să-i aducă pe prietenii lor. Singura lucrare a membrilor în această etapă

este să-și însoțească prietenii și să-i ajute să găsească versetele biblice. Acolo va fi prezent un instructor bine pregătit, care îi va îndruma și îi va face să înțeleagă acele puncte pe care, probabil, unii membrii nu le pot explica.

Bisericile care-și uită menirea sfârșesc prin a deveni societăți religioase. Se întâlnesc o dată sau de două ori pe săptămână pentru a desfășura un program și nimic mai mult. Gândiți-vă la rutina unei astfel de biserici. În timpul săptămânii, liderii de departamente își pregătesc materialul pentru programul din Sabat. Ei distribuie responsabilitățile, organizează programul în sine, găsesc persoane care asigură o muzică deosebită, aleg câteva imnuri etc.

În fiecare zi dau telefoane pentru a le aminti participanților de partea lor din program. Când vine Sabatul, acolo sunt și ei, nerăbdători ca totul să iasă bine, și de regulă așa se întâmplă.

Programul și Sabatul ajung la sfârșit și ei respiră adânc a ușurare și Îi mulțumesc Domnului că totul a mers bine. Însă imediat trebuie să reînceapă aceeași rutină săptămânală: este timpul să planifice programul pentru Sabatul următor. Ați înțeles ideea? Viața unei biserici care și-a pierdut scopul nu devine altceva decât o serie de programe. Numai câțiva se implică, în timp ce majoritatea membrilor stau și se uită. Dacă le place ceea ce văd, îi felicită pe conducători și revin și săptămâna următoare. Dacă nu le place, critică și probabil caută o altă biserică, unde li se oferă programe mai bune. Aceasta este o biserică orientată spre divertisment.

Cât despre pastor? Fără să realizeze, el cade în capcana de a pregăti predici cu substanță pentru ca biserica să fie bine hrănită. Nu este nimic rău cu prezentarea unor predici bune. Pastorul este chemat să predice cu iscusință. Dar trebuie să știe că predicarea reprezintă doar o parte din îndatorirea lui pastorală. Misiunea lui este să pregătească o biserică slăvită pentru întâlnirea cu Isus. Totuși, prea adesea, pastorul este mult prea ocupat să pregătească predici elaborate pentru o biserică mult prea pretențioasă. Astfel, nu îi mai rămâne timp pentru nimic altceva.

Mesagerul Domnului oferă sfaturi pentru asemenea situații:

Dacă pastorii noștri ar predica scurt, direct la subiect, iar apoi i-ar învăța pe frați și pe surori cum să lucreze, punând povara asupra lor, atunci pastorii ar fi scutiți de epuizare, oamenii ar câștiga putere spirituală prin efortul depus, iar rezultatul ar fi de zece ori mai mare decât este acum. (*Signs of the Times*, 17 mai 1883)

Să analizăm aceste idei:

- Pastorul ar trebui să predice scurt și la subiect.
- În plus față de predicare, ar trebui să-i învețe pe membri cum să lucreze.
- Rezultatul va fi triplu: În primul rând, pastorul va fi scutit de epuizare. În al doilea rând, membrii vor câștiga putere spirituală. În al treilea rând, rezultatele vor fi de zece ori mai mari decât sunt în prezent.

Avem nevoie de biserici care știu clar care este menirea lor. Aceasta este cea mai mare nevoie a lumii: un popor care este conștient de scopul existenței sale și care înțelege motivul pentru care Dumnezeu l-a chemat pe scena istoriei profetice. Astfel de oameni formează o biserică slăvită, care are un scop și și-l cunoaște.

Domnul Isus spune clar ce se va întâmpla cu acele biserici care își pierd din vedere menirea. Cu o anumită ocazie, El a spus: „Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni” (Matei 5:13).

Aceste cuvinte ilustrează motivul existenței unei biserici. Fiecare lucru are un motiv pentru a exista, dar numai dacă își împlinește misiunea. Scopul sării este să dea gust mâncării, dar dacă sarea își pierde gustul, după cuvintele lui Isus, „atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni”. Și, care

este scopul bisericii? Să transmită Evanghelia. Care este destinul unei biserici care nu transmite Evanghelia? Poate părea dur, dar Domnul Isus ne spune fără echivoc ce se va întâmpla.

Cineva m-a întrebat: „Cum putem ști dacă ne îndeplinim misiunea?” Ellen G. White răspunde la această întrebare:

Credincioșii tesaloniceni erau adevărați misionari. Inimile lor ardeau de zel pentru Mântuitorul. [...] Inimile erau câștigate prin adevărurile prezentate și suflete se adăugau la numărul credincioșilor. (*Faptele apostolilor*, p. 256)

Cum știm că tesalonicenii erau adevărați misionari? Știm pentru că „suflete se adăugau la numărul credincioșilor”. Subliniați cuvântul „adăugau”. Aceasta face referire la numere. Nu există o cale mai bună de a măsura ceva decât prin a-l contabiliza. Dacă îmi vei spune că ai pierdut în greutate, în mod natural te voi întreba: „Câte kilograme?” Dacă îmi vei spune că îmbătrânești, mă voi întreba câți ani ai. Poate că cifrele nu sunt cele mai bune măsurători, dar, până în prezent, nimeni nu a găsit o variantă mai bună.

În primii ani de istorie adventă, mesagerul Domnului scria următoarele:

Advenștii de ziua a șaptea fac progrese, dublându-și numărul, înființând misiuni și înfigând steagul adevărului în locurile întunecate ale pământului, și totuși lucrarea înaintează mult mai lent decât ar dori Dumnezeu. (*Review and Herald*, 12 octombrie 1886)

Cum era posibil să se știe că primii adventiști făceau progrese? Deducem că, într-adevăr, pe baza faptului că „își dublaseră numărul”. Cu o altă ocazie, Ellen G. White afirma:

Dacă fiecare adventist de ziua a șaptea ar fi îndeplinit lucrarea care i-a fost încredințată, numărul credincioșilor ar fi acum mult mai mare decât este. (*Mărturii*, vol. 9, p. 25)

Ei bine, observați cum cifrele erau folosite pentru a urmări istoria bisericii? Dacă biserica își îndeplinește misiunea, rezultatul natural este creșterea numerică. Pericolul constă în a deveni prea preocupată de creșterea numărului de membri și a uita că acesta are valoare doar dacă indică în mod natural rezultatele unei adevărate creșteri spirituale. Așa cum am afirmat deja într-un capitol anterior, este posibil să crești numeric fără să crești și spiritual, dar este imposibil să crești din punct de vedere spiritual fără să crești numeric.

Prioritatea noastră trebuie să fie creșterea spirituală a Împărăției lui Dumnezeu și pregătirea bisericii slăvite pe care Domnul Isus vine să Și-o revendice.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Cum descrie Apocalipsa visul lui Dumnezeu despre cum va fi predicată Evanghelia în viitor?
2. Cât de importantă este misiunea Evangheliei pentru viața bisericii?
3. Cum avansa răspândirea Evangheliei când Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a luat ființă?
4. Ce activități ale bisericii ajută la împlinirea misiunii?

CAPITOLUL 9

METODELE OMENEȘTI SAU PLANUL MAESTRULUI?

Nu întotdeauna este clar pentru membrii bisericii ce înseamnă *evanghelizare*. Se pare că mulți confundă misiunea cu metoda. Misiunea este să reflectăm caracterul lui Isus Hristos în mijlocul unei lumi învăluite în întuneric. Astăzi, datoria oamenilor de a-I aduce slavă lui Dumnezeu în mod umil a fost înlocuită de dorința de a se slăvi pe ei înșiși. Toți credincioșii ar trebui să acorde atenție invitației divine:

Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negură mare, popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați, în strălucirea razelor tale (Isaia 60:1-3).

Trăim într-un timp de întuneric spiritual. Umanismul a pătruns în gândirea modernă și a influențat profund domeniul spiritual. Astăzi, unele biserici slăvesc în mod deschis ființele umane, dar se ascund sub pretextul închinării la Dumnezeu. Slăvirea oamenilor are prioritate în fața glorificării lui Dumnezeu. Li se acordă prioritate metodelor omenești, iar planul principal al lui Isus pentru evanghelizarea lumii

este considerat învechit. În acest cadru de umbre spirituale, oamenii lui Dumnezeu sunt chemați să lumineze lumea cu slava Domnului.

Primul înger apare pe scena timpului anunțându-și mesajul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui” (Apocalipsa 14:7). Slava lui Dumnezeu trebuie să acopere pământul înainte de revenirea lui Hristos. Întregul univers trebuie să știe că slava lui Isus, care a fost uzurpată de dușman, încă îi aparține exclusiv Fiului lui Dumnezeu. Îi aparține de drept și exclusiv Împăratului împăraților și Domnului domnilor. Dumnezeu nostru are pe acest pământ un popor chemat să proclame mesajul slavei lui Dumnezeu atât în teorie, cât și în practică – în teorie, pe baza Cuvântului, și în practică, exprimată printr-un caracter sfințit.

Cunoscând aceste lucruri, trebuie să ne amintim că scopul măreț al lui Dumnezeu care se află în spatele Marii Trimiteri este ca urmașii Săi să reflecte mai bine slava lui Dumnezeu. Pentru a îndeplini acest scop, este esențial ca fiecare creștin să devină o lumină strălucitoare. Pe măsură ce se apropie tot mai mult de Isus, creștinii sunt transformați în lumini tot mai strălucitoare. Acest proces de apropiere de Isus nu este doar teoretic; este o experiență de viață reală. Nu poate exista comuniune cu Isus fără rugăciune zilnică, fără un studiu biblic constant și fără a-L mărturisi pe Isus. Este necesar să repetăm acest lucru iar și iar. Misiunea le-a fost încredințată oamenilor nu pentru că Dumnezeu nu ar fi putut predica Evanghelia fără ajutorul agenților umani, ci pentru a le permite bărbaților și femeilor să crească spiritual și să ajungă să reflecte slava lui Dumnezeu.

Aceasta ne conduce din nou la principiul beneficiului reciproc: atât al persoanei care mărturisește, cât și al celei pe care o conduce la Domnul. A reflecta slava lui Dumnezeu este în același timp cauză și efect. Cu cât un creștin se apropie mai mult de Isus, cu atât mai mulți oameni vor fi conduși la Isus; și cu cât sunt mai mulți oameni conduși într-o relație salvatoare cu Isus, cu atât mai mare va fi reflectarea slavei lui Isus în viețile acelora care-L mărturisesc. O acțiune conduce la o alta; o experiență face posibilă o alta.

Pe măsură ce dau mai departe ce au primit de la Dumnezeu, ei vor fi întăriți în credință. (*Mărturii*, vol. 6, p. 435)

Provocarea cu care noi, liderii, ne confruntăm este să îndrumăm fiecare creștin să fie parte a Împărăției lui Dumnezeu, să reflecte caracterul lui Isus și să lumineze în mijlocul întunericului. Strălucind, noi conducem suflele la Isus. Mesagerul Domnului spune că...

... viața Domnului Hristos este un exemplu pentru toți urmașii Săi, arătând care este datoria acelor care au aflat calea vieții: aceea de a-i învăța și pe alții ce înseamnă să crezi în Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt mulți acum în umbra morții care au nevoie să fie instruiți în privința adevărilor Evangheliei. Aproape întreaga lume zace în nelegiuire. Fiecărui credincios i-au fost date cuvinte de speranță pentru cei ce zac în întuneric. „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare și dincolo de Iordan, Galileea neamurilor, norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții a răsărit lumina” (Matei 4:15,16). (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 387)

Observați aceste două fraze care apar în profetia lui Isaia:

- „Poporul care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină.”
- „Peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții a răsărit lumina.”

Potrivit Bibliei, a predica Evanghelia înseamnă a le arăta slava lui Dumnezeu acelor care trăiesc în întuneric spiritual. Aceasta era modalitatea prin care Domnul Isus a evanghelizat lumea în timpul Său. La aceasta S-a gândit Tatăl când L-a trimis pe Isus, iar acum, Domnul nostru ne spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

A face ca fiecare creștin să reflecte caracterul lui Isus și să-i conducă pe alții la Hristos nu este o simplă chestiune de metodologie;

este piatra de temelie a evanghelizării. Este baza adevăratei mărturisiri. Toate abordările practice și toate metodele inovative trebuie să derive din acea experiență. Evident, orice metodă care exclude implicarea membrilor bisericii trebuie considerată ca o falsă invenție umană.

De fiecare dată când uităm sau respingem instrucțiunile cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu și în sfaturile din scrierile lui Ellen G. White noi bem din fântânile înțelepciunii umane limitate. Când uităm instrucțiunile divine și încercăm să imităm acele metode contemporane pe care alte biserici le folosesc pentru a obține creștere numerică, noi rătăcim pe căi străine.

Nu este nimic greșit în a analiza strategiile de creștere a numărului de membri urmate de alte biserici. Domnul ne-a oferit suficiente instrucțiuni pentru a finaliza misiunea; există un pericol în a aplica metode umane ca soluție, atunci când lucrăm în zone aride.

Lumea a devenit o leprozerie a păcatului, o grămadă de stricăciune. [...] Noi nu trebuie să urmărim practicile și obiceiurile ei. [...] Domnul Hristos le-a spus urmașilor Săi: „Tot așa să luminaze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:16). (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 592)

Este trist să vezi câți bani și cât timp se cheltuiesc pe cercetări și pentru a obține sfatul experților seculari în dezvoltarea afacerilor. Toate aceste resurse pot fi mai degrabă canalizate pentru a studia modul în care Isus dorește să terminăm lucrarea. Acesta să fie motivul pentru care suferim o constantă frustrare și ajungem la concluzia greșită că anumite regiuni sunt prea greu de evanghelizat?

Dacă doriți să intrați în legătură cu oamenii într-o modalitate în care să fiți acceptați, umiliți-vă inima înaintea lui Dumnezeu și învățați metodele Sale. Din studierea metodelor de lucru ale Domnului Hristos și a modului Său de a intra în legătură cu oamenii, vom obține multe învățături pentru lucrarea noastră. (*Evanghelizare*, p. 53)

Cum îi aborda Domnul Isus pe oameni? De ce avea atât de mult succes în evanghelizare? Cum ar trebui să conducem sufletele la Hristos fără să facem din această lucrare o povară imposibilă? Acesta este subiectul pe care îl vom discuta în următorul capitol.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Care este diferența dintre misiune și o simplă metodă de evanghelizare?
2. Este biserica mea doar o altă comunitate care înalță ființele omenești?
3. Care este mesajul primului înger din Apocalipsa 14:6?
4. Cum este slava lui Dumnezeu exprimată în viețile credincioșilor adventiști?
5. Ce înseamnă pentru biserică cele două verbe la imperativ din Isaia 60:1?

O PROVOCARE PENTRU PASTORI

După ce câteva ore bune s-a tot uitat la suprafața lacului, regele, frustrat, s-a întors la palat și și-a certat sfetnicul cel bătrân și înțelept.

– Nu am văzut nimic în apă. Termină cu prostiile și spune-mi pe cine crezi că aș fi descoperit ca fiind cel mai mare dușman al meu.

– Dar, Maiestate, este greu de crezut că nu l-ai recunoscut, răspunse înțeleptul. Era acolo, chiar în fața ta. Cum de n-ai putut realiza că în reflexia propriei fețe stă răspunsul? Tu ești cel mai mare dușman al tău. Tu ești un conducător care dorește doar să conducă, nu și să înțeleagă, și cu toate acestea nici măcar nu știi în ce direcție să-ți conduci poporul. Deții o armată imensă, dar nu-ți va fi de mare folos pentru că, asemenea ție, ofițerii armatei tale sunt mândri, iar aceasta nu le permite să-și vadă propriile greșeli. Îți faci ție și poporului tău rău, iar aceasta vă va duce spre ruină. Tu ești cel mai mare dușman al tău.

Această poveste cunoaște multe variații. Apostolul Pavel a făcut referire la mesajul său atunci când a scris: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. [...] De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului” (Efeseni 5:15-17).

„Umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți.” Aceasta da provocare – în special pentru lideri. Pentru Pavel, înțelepciunea unui slujitor al Domnului este legată de înțelegerea voii Sale sfinte. Am înțeles noi voia lui Dumnezeu în legătură cu Marea Trimitere? Cum îmi pot păstori oile dacă nu știu încotro mergem? Cum pot să-mi fac lucrarea de pastor sau să împlinesc o misiune, dacă nu înțeleg voia lui Dumnezeu?

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, misiunea de a-L mărturisi pe Isus a fost încredințată fiecărui membru al bisericii.

Credinciosul umil și consacrat, asupra căruia Stăpânul viei a pus o sarcină pentru suflete, trebuie să fie încurajat de aceia asupra cărora Domnul a așezat răspunderi mai mari. Cei care sunt conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să-și dea seama că însărcinarea Mântuitorului este dată tuturor celor care cred în Numele Său. (*Faptele apostolilor*, p. 110)

Cine este „credinciosul umil și consacrat”? Se referă la orice membru din biserică. Dumnezeu plasează această preocupare pentru câștigarea de suflete asupra lui. De ce? Deoarece creștinii au nevoie să crească din punct de vedere spiritual, pentru ca, în cele din urmă, să facă parte din biserica slăvită pe care Isus dorește să o revendice la a doua Sa venire. Dacă eu, ca pastor, îi las pe dinafară pe membrii bisericii când vine vorba de misiunea bisericii, voi demonstra că nu înțeleg voia Domnului în ce privește răspândirea Evangheliei. Dacă, în dorința mea de a atinge scopurile și țintele organizaționale, sfârșesc prin a urma metode care nu-i implică și pe membri, lăsându-i să stea pe margine, atunci eu nesocotesc instrucțiunile lui Dumnezeu și îmi condamn oile la pierzare. Cu siguranță, Dumnezeu mă va judeca pentru acest eșec. Poate că am fost sincer în ce am făcut, dar am făcut ceva ce Dumnezeu nu mi-a cerut să fac și am uitat să pregătesc biserica Lui slăvită, sfântă, fără pată sau zbârcitură.

„Credinciosul umil și consacrat”, spune citatul, trebuie să fie încurajat de „aceia asupra cărora Domnul a așezat răspunderi mai

mari”. Cine sunt acești oameni? Sunt pastorii. Lucrarea unui pastor nu este de a conduce suflete la Hristos de unul singur. Este planul lui Dumnezeu ca această lucrare să fie realizată de membrii bisericii.

Când se lucrează acolo unde deja există câțiva credincioși, la început, pastorul nu ar trebui să caute atât de mult să-i convertească pe cei necredincioși, ci să-i instruiască pe membrii bisericii în vederea unei bune colaborări. Să lucreze pentru ei în mod individual, străduindu-se să le stârneasă interesul față de căutarea unei experiențe personale mai profunde și față de lucrarea pentru alții. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 196)

Pastorul nu trebuie să facă niciodată lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o membrilor bisericii:

Predicarea este doar o mică parte a lucrării care trebuie să fie făcută pentru salvarea sufletelor. Spiritul lui Dumnezeu îi convinge pe păcătoși de adevăr și îi așază în brațele bisericii. Pastorii pot să-și facă partea lor, dar nu pot să îndeplinească niciodată lucrarea care îi revine bisericii. (*Mărturii*, vol. 4, p. 69)

Acest mesaj către pastori se referă la predicarea de la amvon. El afirmă că predicarea este doar „o mică parte din lucrarea care trebuie făcută pentru salvarea de suflete”. Dumnezeu este Cel care face lucrarea. Cum? Atunci când El așază sufletele în brațele bisericii. Pasajul se încheie astfel: „Pastorii [...] nu pot să îndeplinească niciodată lucrarea care îi revine bisericii.” Nu este necesar să explic faptul că „biserica” nu se referă la instituție, ci la comunitatea formată din credincioși.

Ideea că pastorul trebuie să poarte toate poverile și să facă toată lucrarea este o mare greșeală. [...] Pentru ca poverile să fie împărțite, biserica trebuie să fie educată. (*Mărturii*, vol. 6, p. 435)

Lucrarea pastorului este de a pregăti, educa, învăța, trezi, organiza, inspira și echipa membrii bisericii pentru ca ei să-și îndeplinească datoria. Ei trebuie să facă această lucrare pentru că acesta este mijlocul

stabilit de Dumnezeu pentru a reproduce în ei caracterul lui Isus Hristos și pentru a-i face să reflecte slava Sa. Pastorul nu trebuie să considere niciodată că misiunea lui constă doar în a predica Evanghelia în orice mod dorește.

Dumnezeu putea să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru; dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 142)

Este clar atunci că...

... cel mai bun ajutor pe care pastorii îl pot da membrilor bisericilor noastre nu este predicarea, ci planificarea lucrării pentru ei. Dați fiecărui membru ceva de făcut pentru alții. Ajutați-i pe toți să vadă că, fiind beneficiarii harului lui Hristos, ei au obligația de a lucra pentru El. Toți trebuie să fie învățați cum să lucreze. [...] Dacă este pus la lucru, cel descurajat va uita curând de descurajarea lui; cel slab va deveni puternic; cel ignorant va ajunge cunoscător, și toți vor fi pregătiți să prezinte adevărul așa cum este el în Isus. (*Mărturii*, vol. 6, pp. 49–50)

Înțelegeți cum se va forma biserica slăvită a lui Dumnezeu? Nu vor mai exista membri oboșiți și descurajați. De ce? Pentru că, în sfârșit, pastorul și-a înțeles responsabilitatea, iar acum se concentrează asupra misiunii. Pastorul a înțeles că Isus nu a pus lucrarea Evangheliei asupra membrilor bisericii pentru că avea nevoie de ajutor, ci El le-a încredințat ființelor omenești misiunea pentru ca ele să crească și să reflecte caracterul lui Dumnezeu.

Ellen G. White este categorică în declarația ei cu privire la acest principiu:

Pastorii nu ar trebui să facă lucrarea care le aparține laicilor, în felul acesta epuizându-se și împiedicându-i pe alții să-și facă datoria. Ar trebui să-i învețe pe membri cum să lucreze în biserică și în societate. (*Review and Herald*, 12 octombrie 1886)

În niciun caz Dumnezeu nu a vrut ca pastorii să preia lucrarea pe care El în mod intenționat le-a dat-o membrilor bisericii. Biserica are nevoie de creștere, dar, dacă nu-și îndeplinește misiunea, va stagna.

Pastorii să-i învețe pe membrii bisericii că, pentru a crește din punct de vedere spiritual, ei trebuie să-și aducă la îndeplinire responsabilitatea pe care le-a încredințat-o Dumnezeu, aceea de a-i conduce pe oameni la adevăr. Cei care nu-și împlinesc responsabilitatea ar trebui să fie vizitați, iar cei care îi vizitează să se roage împreună cu ei și să lucreze pentru ei. Nu-i faceți pe oameni să depindă de voi, în calitate de pastori, ci învățați-i mai degrabă că ei trebuie să-și folosească talentele pentru a le prezenta celor din jurul lor adevărul. Lucrând în felul acesta, ei vor coopera cu îngerii cerului și vor dobândi o experiență care le va mări credința și îi va lega cu putere de Dumnezeu. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 200)

Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, responsabilitățile cu privire la îndeplinirea misiunii sunt bine definite. Membrul bisericii se roagă, studiază Biblia în fiecare zi și Îl mărturisește pe Isus. Atunci când aduce pe cineva la Hristos, va dori să aducă încă unul și apoi încă unul. Dacă nu aduce pe nimeni, până la urmă va muri. Seamănă cu o persoană care mănâncă, dar neglijează exercițiul fizic; mai devreme sau mai târziu, sănătatea ei va avea de suferit.

Lucrarea pastorului constă în a-i învăța, a-i educa, a-i inspira, a-i provoca, a-i împuternici și a-i echipa pe membrii bisericii. Cu alte cuvinte, el trebuie să ajute biserica să se pregătească pentru întâlnirea cu Isus – să construiască biserica visului lui Dumnezeu, o biserică sfântă, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau orice altceva. Și acest fel de lucrare nu se poate face de la amvon. Unii pastori consideră în mod greșit că a susține un seminar în Sabat după-amiază pentru instructorii biblici sau a ține prelegeri trei weekenduri la rând, pentru a-i instrui pe oameni să meargă în misiune, doi câte doi, este suficient pentru întregul an. Nu este așa!

Creșterea spirituală este un proces spiritual și poate dura ani. Nu este ceva ce poate fi realizat în grabă, într-o după-amiază sau chiar într-o lună. Lucrarea pe care Cerul o așteaptă în această direcție de slujire se întinde de-a lungul întregii vieți. Pe măsură ce continuăm să învățăm, continuăm să creștem. Misiunea nu este doar pentru un grup select; ea trebuie să includă fiecare membru al bisericii. Fiecare are nevoie de mântuire. Implicarea în misiune este cheia pentru creștere creștină individuală; nu este ceva opțional. Nu este o activitate doar pentru cei care au timp liber sau simt că au un dar în acest sens. Vizează fiecare membru. Din această cauză a subliniat Ellen G. White că...

... cei care nu-și împlinesc responsabilitatea ar trebui să fie vizitați, iar cei care îi vizitează să se roage împreună cu ei și să lucreze pentru ei. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 200)

Aceasta este lucrarea pastorului. El trebuie să-i viziteze pe aceia care nu sunt implicați în răspândirea Evangheliei să petreacă timp cu ei și să-i învețe cum să aleagă o persoană cunoscută și cum să o conducă la Hristos. Aceasta este modalitatea de a dezvolta o biserică puternică, tare, care nu va cădea ușor pradă atacurilor dușmanului.

Dacă pastorii noștri ar [...] educa pe frați și pe surori cum să lucreze, punând povara asupra lor, [...] oamenii ar câștiga putere spirituală prin efortul depus, iar rezultatul ar fi de zece ori mai mare decât este acum. (*Signs of the Times*, 17 mai 1883)

„Rezultatul ar fi de zece ori mai mare.” Nu este aceasta ce-și dorește fiecare pastor să vadă? Acest lucru nu se va întâmpla decât dacă pastorii vor înțelege planul lui Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii și apoi vor arăta disponibilitate de a urma poruncile Domnului.

Știi că sarcina nu este ușoară. Acesta este motivul pentru care:

Mulți pastori dau greș prin faptul că nu știu cum sau nu încearcă să-i implice pe toți membrii într-o lucrare activă. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 198)

Din paragraful pe care tocmai l-am citat, vedem că pastorii pot greși în lucrarea lor din două motive: primul, deoarece își înțeleg greșit principalul rol; al doilea, deoarece chiar și atunci când își cunosc responsabilitatea, ei pur și simplu nu încearcă s-o îndeplinească. În care dintre aceste grupuri mă află? Sunt printre cei care n-au înțeles niciodată sau printre aceia care nu vor să accepte? Vă aduceți aminte ce i-a spus regelui sfetnicul înțelept? „Tu ești cel mai mare dușman al tău.” Nu este o chestiune care să țină de circumstanțe, de teritoriu sau de viziunea seculară a multora. Nu este o problemă legată de bani sau de alte dificultăți locale specifice. Problema se află în mine. Fie pentru că nu știu, fie pentru că, înțelegând, nu am încercat.

Ba, mai mult. Citatul anterior continuă să insiste:

Dacă ar acorda mai multă atenție implicării și menținerii turmei lor într-o lucrare activă, pastorii ar realiza mai mult bine, ar avea mai mult timp pentru studiu și pentru vizitele religioase și, de asemenea, ar evita multe cauze ale neînțelegerilor. (*Ibidem*, p. 198)

Dacă pastorii ar acorda „mai multă atenție...”. Expresia pare să indice că un al treilea grup se formează din aceia care își înțeleg datoria, doresc s-o ducă la îndeplinire, dar nu reușesc să-i acorde atenție. Se pare că o consideră doar o altă metodă, printre celelalte. Dar această presupunere pur și simplu nu este adevărată. Să faci ca fiecare membru din biserică să aibă parte de binecuvântarea de a conduce pe cineva la Hristos nu are de-a face cu o metodă. Acest proces este decisiv pentru toate celelalte. Indiferent de metodă, indiferent de acțiunea de evanghelizare aleasă, dacă aceasta lasă membrii pe margine, nu este nimic altceva decât o strategie omenească. Cu siguranță, unele dintre aceste eforturi pot avea ca rezultat un număr mare de botezuri, pot chiar să crească încasările de zecime, dar în niciun caz aceste strategii nu vor împlini scopul pe care Dumnezeu îl avea în minte atunci când i-a încredințat bisericii misiunea evanghelizării ca pe o unealtă pentru creșterea spirituală.

„Dar, pastore”, mi-a spus mai deunăzi unul dintre colegii mei de breaslă, „dacă aștept ca membrii bisericii să se apuce de treabă, anul va trece fără vreun botez sau doar cu câteva. Și apoi, ce aș putea să le spun conducătorilor de la Conferință?”

Această problemă este mai importantă decât ar părea la prima vedere. Poate să fie legată și de calitățile celor aleși în pozițiile de conducere ale bisercii. Iată o altă declarație a lui Ellen G. White:

Cei care sunt conducători în biserica lui Dumnezeu trebuie să își dea seama că însărcinarea Mântuitorului le este dată tuturor celor care cred în Numele Său. (*Faptele apostolilor*, p. 110)

Înțelegi ce spune Dumnezeu prin Ellen G. White? Practic, spune că înainte de a alege pe cineva într-o funcție de conducere, indiferent de nivel, trebuie să ne întrebăm dacă această persoană *înțelege* faptul că „însărcinarea Mântuitorului le este dată tuturor celor care cred în Numele Său”. Alegerea în funcție nu are legătură cu talentele administrative, nu se referă la calificările academice, nici măcar nu privește CV-ul care îi evidențiază cariera, ci, mai degrabă, are de-a face doar cu această întrebare: Înțelege sau nu planul divin pentru biserică?

Ellen G. White spune lucrul acesta în mod repetat, în mai multe moduri:

„Mă voi bucura de Ierusalim, mă voi bucura de poporul Meu”, spune Domnul prin slujitorul Său Isaia (Isaia 65:19). Aceste cuvinte se vor dovedi adevărate atunci când cei care sunt în stare să stea în poziție de răspundere vor face ca lumina să strălucească. [...] Metodele de lucru ale Domnului Hristos trebuie să devină metodele lor și ei trebuie să învețe să pună în practică învățăturile din Cuvântul Său. (*Sfaturi pentru sănătate*, p. 338)

Cu toate că aceste cuvinte au fost inițial scrise pentru lucrătorii medicali, este trist să citim această observație din partea mesagerului Domnului. Ea afirmă că, atâta timp cât sunt capabil să ocup o poziție de responsabilitate, nu trebuie să fac doar ca lumina să strălucească, ci

și, lider fiind, sunt obligat să urmez metodele lui Hristos și să pun în practică învățăturile din Cuvântul Său.

Prezbiterii și aceia care ocupă poziții de conducere în biserică ar trebui să se gândească mai mult la planurile lor cu privire la conducerea lucrării. Ar trebui să aranjeze lucrurile astfel încât fiecare membru al bisericii să aibă ceva de făcut, ca niciunul să nu ducă o viață fără sens, ci fiecare să ducă la îndeplinire ce poate, în funcție de capacități. (*Review and Herald*, 2 septembrie 1890)

Biserica nu va înainta dincolo de unde eu, ca pastor, mă gădesc. Este datoria mea să preiau visul lui Dumnezeu și să mi-l însușesc. Trebuie să închid ochii și să îmi imaginez revenirea Domnului nostru Isus Hristos pe norii cerului, căutându-Și biserica slăvită, fără pată și fără zbârcitură.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Cine ar putea fi cel mai teribil dușman al nostru?
2. Potrivit scrierilor lui Ellen G. White, cine este „credinciosul umil și consacrat”?
3. Care este lucrarea pastorului?
4. Potrivit cărții *Slujitorii Evangheliei*, pagina 198, care sunt cele două aspecte din cauza cărora pastorii pot da greș?
5. Ce impact are asupra vieții mele citatul din cartea *Faptele apostolilor*, pagina 110?

CAPITOLUL 11

CARE ESTE LOCUL EVANGHELIZĂRII PUBLICĂ?

Rămășița a luat ființă având un certificat de naștere înregistrat în ceruri. Daniel 8:14 și Apocalipsa 14:6-12 sunt textele biblice care prezic apariția pe scena profetică a unui popor credincios, însărcinat să predice Evanghelia veșnică.

Atunci când s-a întâmplat acest lucru, nu existau biserici sau membri. Cum a putut o mână de pionieri să ducă la îndeplinire însărcinarea evanghelică de a merge la întreaga lume și de a reflecta slava lui Dumnezeu? Atunci când a privit la marile orașe unde nu exista nicio biserică adventistă, Ellen G. White a început să sublinieze nevoia de a-i aborda pe acei oameni:

Domnul are un mesaj pentru orașele noastre, pe care noi trebuie să-l vestim în adunări de tabără și prin alte eforturi publice, precum și prin publicațiile noastre. (*Mărturii*, vol. 7, p. 115)

Într-o altă ocazie, Ellen G. White a afirmat:

Domnul dorește să vestim cu putere solia îngerului a treilea în orașele acestea. Noi nu avem puterea aceasta. Tot ce suntem în

stare să facem este să alegem oameni capabili și să-i îndemnăm să meargă în locurile unde sunt aceste ocazii favorabile, ca să propovăduiască solia cu puterea Duhului Sfânt. (*Evangelizare*, p. 40)

Acei „oameni capabili” erau evangheliștii. Evangelizările publice constau într-o serie de întâlniri conduse de pastori cu experiență. Adunările erau ținute în săli publice, teatre, corturi sau alte locuri publice. Evangelistul ajungea în orașul-țintă împreună cu o echipă de instructori biblici; aceștia rămâneau acolo pentru câteva săptămâni, până când se forma o comunitate. Acest mod de lucru era necesar în acele timpuri pentru că nu exista o altă variantă de a instala o prezență adventistă în acele orașe. Însă imediat ce lua ființă o comunitate a bisericii, indiferent cât de mică era, Ellen G. White propunea o metodă diferită de evangelizare:

Când se lucrează acolo unde deja există câțiva credincioși, la început pastorul nu ar trebui să caute atât de mult să-i convertească pe cei necredincioși, ci să-i instruiască pe membrii bisericii în vederea unei bune colaborări. Să lucreze pentru ei în mod individual, străduindu-se să le stârnească interesul față de căutarea unei experiențe personale mai profunde și față de lucrarea pentru alții. (*Slujitorii Evangheliei*, p. 196)

În aceste timpuri, lucrarea de evangelizare publică – așa cum numim seria de întâlniri care durează adesea până la două luni și care este condusă de un evangelist și o echipă de lucrători biblici – continuă să fie necesară în regiunile în care Evanghelia nu a fost încă auzită. Dar în locurile în care există membri adventiști, ar fi greșit să-i lăsăm pe aceștia pe margine, ca observatori; aceasta ar putea atrage muștrarea divină.

În schimb, evangelizarea publică trebuie să meargă mână în mână cu lucrarea realizată de creștini în mod personal. Să-l luăm ca exemplu pe apostolul Pavel:

În ce îl privește pe Pavel, lucrarea personală nu a luat locul evanghelizării publice, ci i-a fost un tovarăș indispensabil. (*Comentariul Biblic AZS*, vol. 6, p. 390)

În ce sens eforturile personale și evanghelizarea publică lucrează împreună? Misiunea creștinilor este de a-i conduce pe oameni la Hristos. Isus Hristos îi va transforma, iar Duhul Sfânt va inspira în ei decizia cea importantă. Dar rolul pastorului, ca evanghelist și instrument în mâinile Duhului Sfânt, este de a-i îndruma să ia acea decizie. Acest lucru se realizează prin predicare.

Poate că putem compara evanghelistul de astăzi cu o moașă. El vine să asiste biserica locală cu scopul de a se naște noi convertiți. Ceea ce numim „săptămâna secerișului” este, în realitate, evanghelizare publică cu participarea membrilor bisericii. Este săptămâna multor „nașteri”. Dar, pentru ca aceasta să devină realitate, biserica trebuie să fi fost în prealabil „însărcinată” cu oameni cărora membrii le-au dat mărturie. Să fi lucrat individual cu prieteni, vecini și rude, de-a lungul a câteva luni. Apoi, membrii le conduc pe aceste persoane la acea săptămână specială de evanghelizare pentru ca evanghelistul să le ajute să-L aleagă pe Mântuitorul. În felul acesta, efortul personal și evanghelizarea publică merg mână în mână, la fel ca în vremurile apostolice. Aceasta nu constituie o nouă metodă de lucru; este același plan principal întemeiat de Isus Hristos cu scopul de a pregăti biserica visului lui Dumnezeu.

Dacă ascultăm sfatul divin de a îndeplini misiunea, nu vom da greș niciodată. Rezultatele vor fi pozitive. Biserica va fi o biserică vie; acest lucru se va vedea prin creșterea sa, oglindită în cifre și în statistici. Problema orașelor mari nu constă în provocările impuse de condițiile din ele, ci în împietrirea inimilor acelor care refuză să urmeze instrucțiunile divine.

Din cauză că încearcă să ia lucrarea lui Dumnezeu din mâinile Sale și să o treacă în mâinile lor limitate, unii oameni fac înaintarea adevărului să fie de zece ori mai grea decât este în

realitate. Ei cred că trebuie să inventeze continuu ceva nou pentru a-i determina pe oameni să facă lucrurile pe care ei presupun că aceștia ar trebui să le facă. (*Evangelizare*, p. 117)

În ce privește evanghelizarea, nimic nu mai trebuie inventat. Isus Hristos ar fi fost nedrept dacă ne-ar fi încredințat însărcinarea Evangheliei fără a ne oferi și metoda prin care să o ducem la îndeplinire.

Am auzit spunându-se că, prima dată când au fost date spre folosință publicului mașinile automate de vândut timbre, oamenii își introduceau banii fără să citească instrucțiunile. Când vedeau că timbrele nu ieșeau, ei începeau să lovească aparatul. În scurt timp, unele mașini nu mai funcționau. Oficiile poștale trebuiau să le repare și să le pună din nou în funcțiune. Unii dintre șefii de poștă adăugau un indicator scris cu litere mari: „Când te plictisești să mai încerci orice altceva, iar timbrele tot nu apar, încearcă să citești instrucțiunile. Poate asta te va ajuta!”

Această poveste poate fi o aprocrifă. Totuși, având în vedere misiunea bisericii, poate ar fi ajutat dacă Domnul ar fi pus un astfel de indicator la începutul Bibliei.

În 1898, Ellen G. White întreba:

Oare suntem noi mai mari ca Domnul nostru? A fost corectă metoda Sa? [...] Încă nu ne-am învățat lecțiile așa cum ar fi trebuit. Domnul Hristos declară: „Luați jugul Meu” de cumpătare și de ascultare „asupra voastră și învățați de la Mine [...] și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (*Ibidem*, p. 58)

Despre ce jug vorbește Domnul Isus? Cu privire la ce trebuie să fim ascultători? În context este clar că Ellen G. White vorbește despre cum dorește Dumnezeu să ne învețe să ducem la îndeplinire lucrarea de evanghelizare, pregătind biserica slăvită a lui Dumnezeu.

Când închei acest capitol, este noapte în Durham. Scriu sub lumina blândă din camera mea de hotel. Devreme, în această seară, am

urmărit ochii plini de strălucire ai multor oameni care au venit în față în timpul apelului final. Douăzeci, treizeci, poate mai mulți au răspuns invitației de a-L accepta pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Ceea ce mi-a atins inima a fost să-i văd pe membrii bisericii venind în față și îmbrățișând acele persoane pe care ei le aduseseră la seria de evanghelizare. Acesta era poporul minunat al lui Dumnezeu, pregătindu-se să-L întâlnească pe Isus; aceasta este biserica cea slăvită, fără pată și fără zbârcitură. Aceasta este, fără niciun dubiu, biserica visului lui Dumnezeu.

Apoi am închis ochii și mi-am imaginat emoția îngerilor, în timp ce se bucurau. Ellen G. White descrie răspunsul îngerilor:

Noi trebuie să fim împreună-lucrători cu îngerii cerești pentru a-L prezenta lumii pe Isus. Cu o ardoare aproape nerăbdătoare, îngerii ne așteaptă să conlucrăm cu ei, deoarece omul trebuie să fie mijlocul prin care să se comunice cu omul. Și atunci când ne predăm lui Hristos cu devotament, din toată inima, îngerii se bucură că pot să vorbească prin glasul nostru, pentru a descoperi iubirea lui Dumnezeu. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 297)

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Ce rol joacă evanghelizarea publică în predicarea Evangheliei?
2. În ce sens merg mână în mână lucrarea pastorului și cea a evanghelistului?
3. Ce termen folosește autorul acestei cărți atunci când se referă la un evanghelist?
4. Despre ce jug vorbește Isus și ce însemnătate are?
5. Este potrivit să încercăm noi metode de evanghelizare?

CAPITOLUL 12

DOI CÂTE DOI ȘI ÎN GRUPE MICI

În prima zi de vineri a istoriei acestui pământ, Adam stătea trist și singur în grădina minunată a Edenului. A terminat de dat nume animalelor și a observat perechile: cerbii și căprioarele, cocoșii și găinile, berbecii și oile. *De ce nu sunt și eu parte a unei perechi?* se întreba. Dumnezeu era prin apropiere, așteptând ca Adam să vorbească. Atunci când Creatorul a văzut că Adam realiza că era singur, El a declarat: „Nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2:18). Așa că l-a adormit pe Adam și a creat-o pe Eva.

Atunci când Dumnezeu spune că ceva „nu este bine/bun”, putem fi siguri că așa stau lucrurile. Dumnezeu nu Se înșală niciodată. Planul inițial al lui Dumnezeu de a-i oferi o pereche lui Adam nu se referea doar la compatibilitatea fizică. Au fost luate în considerare și nevoile sale sociale și emoționale. Să te aperi de dușman este mai ușor alături de un partener. Atâta timp cât Adam și Eva erau împreună, vrăjmașului îi era greu să-i ademenească spre păcat. Pe de altă parte, dacă se despărțeau, șansele erau mai mari pentru adversar să-i amăgească să nu-L asculte pe Dumnezeu.

Idealul lui Dumnezeu pentru oameni este ca ei să trăiască în legătură unii cu alții. În acest fel, ei se pot sprijini unul pe celălalt, pot să ia hotărâri împreună și să-și ofere unul altuia suport emoțional în momentele dificile.

Un model asemănător a fost gândit atunci când a fost vorba despre însărcinarea Evangheliei. Isus Hristos avea în minte acest mod de lucru, când i-a trimis pe ucenici doi câte doi:

Chemându-i pe cei doisprezece în jurul Său, i-a trimis să meargă doi câte doi prin orașe și prin sate. Niciunul nu a fost trimis singur, ci frate a fost asociat cu frate și prieten cu prieten. În felul acesta, se puteau ajuta și încuraja unul pe altul, se puteau sfătui și ruga împreună, tăria unuia venea în ajutorul slăbiciunii celuilalt. În același fel i-a trimis mai târziu pe cei șaptezeci. Ținta Mântuitorului a fost ca solii Evangheliei să fie asociați în felul acesta. Chiar în zilele noastre, lucrarea de evanghelizare ar avea mult mai mare succes dacă acest exemplu ar fi urmat mai de aproape. (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 350)

Să revedem aceste puncte subliniate de mesagerul Domnului:

- Chemându-i pe cei doisprezece în jurul Său, i-a trimis să meargă doi câte doi. Nu era o sugestie sau o invitație, era o poruncă.
- Niciunul nu a fost trimis singur, ci frate a fost asociat cu frate și prieten cu prieten.
- Scopul acestui aranjament era ca ei să se poată „ajuta și încuraja unul pe altul, să se sfătuiască și să se roage împreună, tăria unuia venind în ajutorul slăbiciunii celuilalt”.
- Atunci când au fost trimiși cei șaptezeci, a repetat formula, trimițându-i doi câte doi.
- Planul lui Hristos a fost întotdeauna „ca solii Evangheliei să fie asociați în felul acesta”.
- În zilele noastre, lucrarea de evanghelizare „ar avea mult mai mare succes dacă acest exemplu ar fi urmat mai de aproape”.

De-a lungul istoriei, acest exemplu a servit adesea ca un ghid în alcătuirea perechilor misionare. Frați și surori din biserică merg adesea doi câte doi pentru a face misiune în Sabat după-amiază. Dar idealul imaginat de Domnul Isus era mai mare decât o după-amiază

de colaborare. Da, echipele misionare de câte doi au sens atunci când își îndeplinesc lucrarea doar pentru anumite perioade de timp. Dar ideea de misiune a lui Dumnezeu pentru copiii Săi nu este atât de mult o sarcină de lucru sau o metodă specială pe cât este un stil de viață. Predicarea Evangheliei nu a fost pur și simplu ceva de făcut dacă și când o persoană avea puțin timp disponibil. Ucenicii au fost trimiși să predice pentru tot restul vieții lor. A trăi însemna a da mărturie; a da mărturie despre Dumnezeu însemna a trăi. Ei și-au imaginat întreaga viață total implicată în proclamarea Evangheliei; în timp ce mergeau la treburile lor zilnice, ei predica.

Dacă analizăm stilul de viață al ucenicilor și al creștinilor din biserica primară, vom observa că au trecut prin viață mergând doi câte doi nu doar ca să predice mesajul, ci întotdeauna. Doi ucenici au fost trimiși să caute o măgăriță și măgărușul ei pentru intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim (Matei 21:1). Petru și Ioan s-au ocupat de pregătirile pentru Paște (Luca 22:8). Aceiași doi oameni au mers împreună la templu pentru a se închina (Faptele apostolilor 3:1). Este atât de clar, alcătuirea perechilor nu a avut ca singur scop îndeplinirea unor sarcini misionare specifice, ci implica întreaga viațuire creștină, pentru a se ajuta reciproc să crească spiritual.

Este nevoie ca doi să lucreze împreună, deoarece unul poate să-l încurajeze pe celălalt și amândoi pot să se sfătuiască, să se roage și să studieze Biblia împreună. (*Evanghelizezarea*, p. 74)

Un creștin are nevoie de încurajare și de sfat doar atunci când face lucrare misionară? Avem nevoie de încurajare și de sfat nu doar pentru predicarea mesajului, ci și pentru a înfrunta multele provocări ale vieții. Așadar, orice biserică ce speră să aibă membri puternici spiritual are nevoie să se organizeze în echipe de câte doi. Și aceasta nu doar pentru a-i conduce pe oameni la Hristos, ci se aplică la trăirea vieții de zi cu zi.

Poate că nu va fi necesar să fie împreună la fiecare adunare, dar ar putea să lucreze în locuri aflate la zece, cincisprezece sau chiar

treizeci de mii depărtare, totuși suficient de aproape pentru a fi împreună, pentru ca, dacă unul ajunge într-o situație de criză în lucrarea lui, să-i poată cere ajutorul celuilalt. De asemenea, ar trebui să fie împreună cât mai des cu putință pentru rugăciune și consfătuire. (*Ibidem*, p. 73)

Atunci când privim stilul de viață al membrilor noștri de astăzi, recunoaștem că suntem departe de stilul de viață și de slujirea pe care Ți-a imaginat-o Dumnezeu pentru copiii Țăi.

Un alt aspect de importanță majoră îl reprezintă organizarea de grupe mici la nivelul bisericii. Ellen G. White declară:

Organizarea de grupe mici ca temelie a efortului misionar creștin este un plan care mi-a fost înfățișat de Acela care nu poate greși. Dacă în biserică se află un număr mare de membri, să fie organizați în grupe mici, spre a lucra nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru necredincioși. (*Ibidem*, p. 115)

Adesea, în bisericile mari, oamenii nu se cunosc unii pe alții. Cam așa se întâmplă în familiile mari, extinse – știi că X este verișorul tău, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru tine. Este o realitate tristă, dar, într-o biserică de șapte sute de membri, deseori un membru ajunge să fie doar o simplă statistică. Dacă într-un Sabat cineva nu vine la biserică, nimeni nu observă și doar câtorva pare să le pese.

Nu a fost niciodată planul lui Dumnezeu ca toți copiii Țăi să locuiască adunați într-o singură zonă. De regulă, bisericile mari se transformă în biserici stil club. Membrii sunt simpli spectatori ai unui program. Cum poți susține implicarea activă a șapte sute de membri în același timp? Răspunsul stă în grupe mici. Acesta este un răspuns inspirat. Ne-a fost arătat de „Acela care nu poate greși”.

Și acum, întrebarea dificilă: Cum pot fi organizați membrii în grupe mici, dacă biserica nu-i poate organiza nici măcar în echipe de câte doi? Doi este cel mai mic grup. Pentru ca grupele mici să poată funcționa bine, mai întâi perechile trebuie să funcționeze bine. O

biserică organizată în echipe de câte doi va alcătui ușor și grupele mici. Dacă aceste grupe funcționează bine, atunci mai mult ca sigur întreaga biserică va funcționa fără probleme. Și dacă biserica locală are succes în misiunea sa, lucrul acesta va avea un impact pozitiv și la nivel de Conferință, Uniune, Diviziune și Conferința Generală.

Nimeni nu s-a născut să trăiască în singurătate. De ce să fie lucrurile altfel în Împărăția lui Dumnezeu? Organizează biserica în echipe de câte doi. Nu permite ca vreun membru să-și trăiască viața spirituală singur. Este mult mai ușor să trăiești viața de creștin atunci când ai pe cineva care se interesează de tine și se roagă pentru tine – și când există cineva pentru care să te rogi și cu care să faci echipă. Biserica slăvită a lui Dumnezeu trăiește în acest mod!

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Cum au fost grupați ucenicii atunci când au fost trimiși în misiune?
2. Care a fost motivul pentru care i-a trimis Domnul doi câte doi?
3. Porunca dată de Isus, ca ei să meargă doi câte doi, are o semnificație mai largă pentru viață?
4. Ce relație există între porunca dată de Isus și declarația lui Solomon că este mai bine să fie doi decât unul?
5. Care este responsabilitatea mea față de acele persoane care sunt singure în biserică?

CARE ESTE ROLUL PUBLICAȚIILOR?

Nu vreau să închei această carte fără să menționez importanța publicațiilor în lucrarea bisericii slăvite care reflectă caracterul lui Isus Hristos. Materialul tipărit este de o importanță vitală atunci când credincioșii pornesc pe drumurile vieții pentru a-L împărtăși pe Isus.

În anul 1857, Ellen G. White a avut un vis:

Am visat că un tânăr cu o înfățișare nobilă a intrat în camera în care eu mă aflam, imediat după ce terminasem de vorbit. Aceeași persoană mi-a apărut în vise importante pentru a mă instrui din când în când, de-a lungul ultimilor 26 de ani. El a spus: Tiparul este o metodă puternică pentru a schimba mințile și inimile oamenilor. Oamenii acestei lumi folosesc tiparul și profită de orice ocazie de a le oferi oamenilor literatură otrăvitoare. Dacă oamenii aflați sub influența spiritului lumesc și al lui Satana sunt zeloși în a face să circule cărți, broșuri și hârtii de natură coruptă, voi ar trebui să fiți și mai sânguincioși în a-i oferi lumii literatură de un caracter înălțător și mântuitor. (*Review and Herald*, 4 noiembrie 1875)

Cu mulți ani în urmă, această declarație mi-a atras atenția și mi-a servit drept consolare și încurajare în timpurile când îmi lipsea

motivația de a continua să scriu. Recunosc că nu sunt un scriitor talentat; sunt un pastor care depune efort pentru a scrie. Dar înțeleg că...

... publicațiile noastre pot ajunge în locuri în care nu se pot ține adunări. În asemenea locuri, colportorul evanghelist ține credincios locul predicatorului. Prin lucrarea de colportaj, adevărul este prezentat la mii de oameni care, altfel, nu l-ar auzi niciodată. (*Review and Herald*, 7 octombrie 1902)

Este o încântare de fiecare dată când oamenii vin la mine și-mi spun că au ajuns să cunoască Evanghelia în urma unei cărți sau a unui articol scris de mine. Știu că, într-o zi, mergând pe străzile de aur ale Noului Pământ, voi întâlni mulți oameni care nu m-au auzit niciodată predicând, dar care au citit una dintre cărțile pe care le-am scris.

Evident, publicațiile ar avea un impact minim dacă nu ar exista oameni minunați care să le distribuie printre prietenii, vecinii, colegii de lucru și rudele lor. În primii ani ai istoriei bisericii noastre, acești oameni erau cunoscuți sub numele de colportori. Aproape fiecare creștin era, pe atunci, colportor. Astăzi, evanghelizarea prin literatură este o slujbă cu normă întreagă – o lucrare de o viață. Mii de evangheliști cu literatură acceptă provocarea divină de a sluji ca purtători de lumină prin intermediul literaturii.

Trebuie să ținem minte totuși că lucrarea de publicare înseamnă mai mult decât evangheliști cu normă întreagă. O persoană nu trebuie să fie oficial evanghelist cu literatură pentru a distribui publicații creștine. Dacă fiecare membru al bisericii ar distribui publicațiile noastre acolo unde trăiește, Evanghelia ar fi predicată cu o mai mare eficiență și promptitudine.

Există multe locuri în care glasul pastorului nu poate fi auzit, locuri în care doar publicațiile noastre pot ajunge – cărți, ziare și broșuri pline de adevărurile Bibliei, de care oamenii au nevoie. Literatura noastră trebuie răspândită pretutindeni. Adevărul trebuie semănat de-a lungul tuturor apelor; căci noi nu știm

care va aduce rod, aceasta sau aceea. Cu judecata noastră greșită, am putea gândi că nu este înțelept să le dăm literatură tocmai aceluia care ar accepta de îndată adevărul. Noi nu știm care pot fi urmările atunci când oferim broșuri care conțin adevărul prezent. (*Evanghelizare prin literatură*, pp. 4–5)

Nu știm care va fi rezultatul în urma citirii unei reviste sau a unei cărți. Poate părea că mesajul acesteia este uitat. Poate o carte este lăsată pe vreun raft, prăfuită, mesajul ei este ignorat și totul pare inutil. Dar acea carte poate, la fel de bine, să fie o bombă cu ceas care își așteaptă momentul providențial de impact! Numai eternitatea ne va descoperi rezultatele.

În lucrarea pe care o faci, odată ce ai câștigat încrederea persoanei cu care te-ai împrietenit, preia inițiativa și dăruiește cărți sau reviste. Cuvântul scris își va îndeplini lucrarea discret, în interesul persoanei, răspunzând la întrebări pe care prietenul tău nu s-ar fi simțit confortabil să ți le adreseze personal.

Mai există o posibilitate. Nu trebuie să te ocupi full-time cu evanghelizarea prin literatură. Cunoscm mulți creștini care lucrează program normal în afaceri, în fabrici sau în alte ocupații, dar care, în timpul liber, iubesc să meargă și să distribuie cărți și reviste. Rezultatul este foarte încurajator; ei stabilesc legături minunate cu persoane care în curând ar putea fi aduse la Isus; ei lasă în casele primitoare mesaje binefăcătoare și, în plus, pot câștiga un venit necesar pentru a împlini nevoile familiei, dacă aleg să fie colportori cu normă parțială.

Când vor deveni conștienți de importanța punerii în circulație a literaturii noastre, membrii bisericii vor consacra mai mult timp acestei lucrări. Ziare, broșuri, cărți vor fi duse în casele oamenilor, pentru a predica ele însele Evanghelia... Biserica trebuie să acorde atenție lucrării de colportaj. Acesta este un mod prin care ea poate să lumineze în lume. Atunci, ea va putea porni „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor”. (*Ibidem*, p. 7)

Lumea se află în agonie. Semne apar peste tot indicând că a doua venire a Domnului Hristos este aproape. Este timpul să ne întoarcem în căminul nostru veșnic, de care păcatul ne-a separat cu mult timp în urmă. Este vremea să privim spre ceruri și să-L vedem pe Isus venind să-Și primească Biserica cea slăvită. Ești pregătit să mergi acasă cu El?

* * * * *

Închei această carte într-o cameră de hotel din Durham. Este noapte. Privind din nou pe fereastră, văd sute de oameni îndreptându-se spre casă pentru a se odihni după o zi de lucru. Am această certitudine: Cel care a început această lucrare o va termina. Mă consolez la gândul că Duhul Sfânt poate face ceea ce ființele umane nu sunt în stare. Am această speranță: că El va continua să lucreze în dreptul fiecărei ființe de pe această planetă.

ÎNTREBĂRI DE LUAT ÎN CONSIDERARE

1. Care este rolul publicațiilor în lucrarea Domnului?
2. Cum pot predica Evanghelia prin intermediul unei reviste sau al unei cărți?
3. Ce avantaj are textul scris față de cuvântul vorbit?
4. Te-ai gândit să trimiți un abonament la o revistă a bisericii unui prieten sau unei persoane dragi?
5. Te-a inspirat această carte să-ți dedici viața lucrării misionare a lui Dumnezeu? Dacă da, când vei începe să-L mărturisești pe Isus unui prieten sau unei rude?

